

ปัจจัยด้านพฤติกรรมการเรียนที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ
นักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ

สารนิพนธ์
ของ
พรพจน์ เพ็ชรทวีพรเดช .

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ

พฤษภาคม 2547

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

378.198
พ 2462
ธ.3

ปัจจัยด้านพฤติกรรมการเรียนที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ
นักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ

21 ก.ย. 2547

บทคัดย่อ
ของ
นายพรพจน์ เพ็ชรทวีพรเดช

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ
พฤษภาคม 2547

h 251316

พรพจน์ เพ็ชรทวีพรเดช. (2547). ปัจจัยด้านพฤติกรรมการเรียนที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
คณะกรรมการควบคุม : อาจารย์ ดร. นิยะดา จิตต์จรัส

การศึกษาในครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยจำแนกตามสาขาวิชา รวมทั้งศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพื่อค้นหาค่าประกอบพฤติกรรมทางการเรียนที่สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้ คือ นักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ ภาคปกติ ชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2546 ทั้งหมด 9 คณะ คณะละ 100 คน รวม 900 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา คือ แบบสำรวจข้อมูลทั่วไป และแบบสำรวจพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา ซึ่งผู้วิจัยปรับมาจากแบบทดสอบยุทธวิธีการเรียนของสิงห์ ไทวงศ์ ที่ได้ดัดแปลงข้อคำถามมาจากแบบสำรวจ Learning and Study Strategies Inventory (LASSI) 10 ด้าน คือ 1) ทศนคติในการเรียน 2) แรงจูงใจในการเรียน 3) การจัดการเวลาเพื่อการเรียน 4) ความวิตกกังวลเกี่ยวกับการปฏิบัติตนในการเรียน 5) การมีสมาธิต่อการเรียน 6) กระบวนการรวบรวมข้อมูล การค้นหาความรู้และการใช้เหตุผล 7) การเลือกใจความสำคัญและการจดจำเนื้อหาที่สำคัญ 8) การใช้เทคนิคและเครื่องมืออุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน 9) การทดสอบตนเอง การทบทวน และการเตรียมตัวในการเรียน 10) ยุทธวิธีในการสอบและการเตรียมตัวสอบ การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ F-test การทดสอบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ด้วยวิธีของ Tukey การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน และการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้นตอน

ผลการศึกษาพบว่า

1) พฤติกรรมการเรียนด้านที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงที่สุด คือด้านทัศนคติในการเรียน ส่วนคะแนนเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ ด้านความวิตกกังวลในการเรียน และ ด้านการใช้เทคนิคและเครื่องมืออุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน

2) นักศึกษาต่างคณะวิชากันจะมีพฤติกรรมการเรียนต่างกันในด้านทัศนคติในการเรียน ด้านการจัดการกับเวลาในการเรียน ด้านความวิตกกังวลเกี่ยวกับการปฏิบัติตนในการเรียน ด้านการมีสมาธิและการเอาใจใส่ต่อการเรียน ด้านการใช้เทคนิคและเครื่องมืออุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน และด้านการทดสอบตนเอง การทบทวน และการเตรียมตัวในการเรียน

3) พฤติกรรมการเรียนทุกด้านมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

4) พฤติกรรมการเรียนด้านที่สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในแต่ละกลุ่มจะมีจำนวนด้านแตกต่างกัน ขึ้นกับคณะวิชา อย่างไรก็ตามในภาพรวมพบว่า พฤติกรรมการเรียนด้านที่สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ทั้งในกลุ่มรวม และในทุกคณะ คือ พฤติกรรม

การเรียนด้านแรงจูงใจในการเรียน และอันดับรองลงมาที่สามารถทำนายได้ ในกลุ่ม 6 คณะจาก 9 คณะวิชา คือ พฤติกรรมการเรียนด้านการเลือกใจความสำคัญและจดจำเนื้อหาที่สำคัญ

LEARNING BEHAVIOR FACTORS RELATED TO ACADEMIC ACHIEVEMENT
OF BANGKOK UNIVERSITY STUDENTS.

AN ABSTRACT
BY
PORNPOJ PETTHAVEEPORNDEJ

Present in Partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree in Developmental Psychology
at Srinakharinwirot University
May 2004

Pompoj Petthaveeporndej. (2004). *Learning Behavior Factors Related to Academic Achievement of Bangkok University Students*. Master thesis, M.Ed. (Developmental Psychology). Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee: Dr.Niyada Chittcharat

The purposes of this research were 1) to study learning behavior of Bangkok University students in general and in separate groups as classified by different faculties and 2) to examine learning behavior factors in relation to academic achievement.

A sample for this study included 900 students in regular programs of 9 faculties; 100 students were randomly drawn from each faculty at Bangkok University during the academic year 2003. The instrument for this research was a general data and learning behavior inventory adapted from Learning and Study Strategies Inventory (LASSI) by Singh Thaiwong. This inventory consisted of 10 scales:

1) Attitude Scale, 2) Motivation Scale, 3) Time Management Scale, 4) Anxiety Scale, 5) Concentration Scale, 6) Information Processing Scale, 7) Selecting Main Ideas Scale, 8) Study Aids Scale, 9) Self-testing Scale and 10) Test Strategies Scale. The statistical methods for analyzing the data were F-test, Pearson's product-moment correlation coefficient and stepwise multiple regression analysis.

The main findings indicated that students scored highest on attitude scale and lowest on anxiety and study aids scales. The students in different programs of study were found to be different in learning behavior scores on attitude scale, time management scale, anxiety scale, concentration scale, study aids scale and self - testing scale. All aspects of learning behavior were positively related to academic achievement; learning behavior on motivation scale was the best predictor that could effectively predict academic achievement of students in general as well as in each of the 9 faculties, whereas learning behavior on main ideas scale could predict academic achievement of students in only 6 faculties of Bangkok University.

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร และคณะกรรมการสอบ
ได้พิจารณาสารนิพนธ์ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

.....

(อาจารย์ ดร. นิยะดา จิตต์จรัส)

ประธานคณะกรรมการ บริหารหลักสูตร

.....

(รองศาสตราจารย์ ดร. นวลละออ สุภาพล)

คณะกรรมการสอบ

..... ประธาน

(อาจารย์ ดร. นิยะดา จิตต์จรัส)

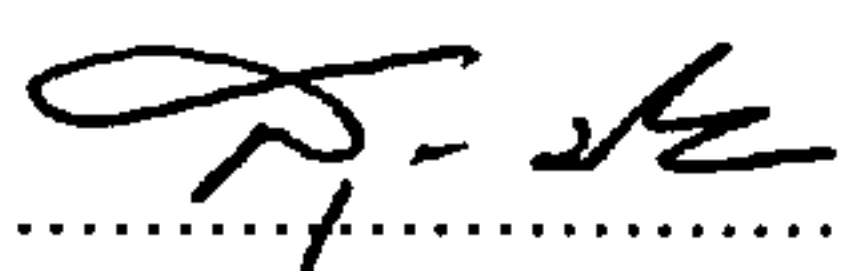
..... กรรมการสอบสารนิพนธ์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ประณต คำฉิม)

..... กรรมการสอบสารนิพนธ์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร)

อนุมัติให้รับสารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีคณะมนุษยศาสตร์

(รองศาสตราจารย์ สุภา ปานเจริญ)

วันที่.....18.....เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2547

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาเป็นอย่างสูงของอาจารย์ ดร.นิยะดา จิตต์จรัส อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประณต คำนิม กรรมการสอบสารนิพนธ์ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร กรรมการสอบสารนิพนธ์ที่กรุณาให้คำปรึกษา แนวคิด และข้อเสนอแนะในการแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ด้วยความเมตตา ตลอดจนให้กำลังใจเสมอมา

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.นวลละออ สุภาพล ในฐานะอาจารย์ที่ปรึกษา และคณาจารย์ภาควิชาจิตวิทยาทุกท่าน ที่ให้การศึกษา สอนให้รู้จักการศึกษาค้นคว้า ในวิชาการแขนงต่างๆ แก่ผู้วิจัยมาโดยตลอด

ขอกราบขอบพระคุณรองอธิการบดีฝ่ายกิจการนักศึกษา มหาวิทยาลัยกรุงเทพ ผู้ช่วยรองอธิการบดีฝ่ายกิจการนักศึกษา คณบดีคณะต่างๆ ตลอดจนคณาจารย์มหาวิทยาลัยกรุงเทพทุกท่าน ที่ให้ความช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกในการเก็บข้อมูล

ขอขอบพระคุณผู้อำนวยการฝ่ายบริการการศึกษาและสวัสดิการ หัวหน้าแผนกทุนการศึกษา ในฐานะผู้บังคับบัญชาที่ให้อภัยให้คำแนะนำ และกำลังใจโดยตลอด

ขอขอบคุณพี่ๆ และ เพื่อนๆ สาขาวิชาจิตวิทยาการพัฒนากา และพี่ ๆ น้อง ๆ ที่แผนกทุนการศึกษาทุกคนที่คอยห่วงใย ดูแล ให้คำปรึกษา และให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยเสมอมา

ขอขอบคุณคุณกุลบุรณ เกียรติบุตร ที่ดูแล ให้กำลังใจ และให้ความช่วยเหลือต่างๆ แก่ผู้วิจัยตลอดมา จนทำให้งานนี้สำเร็จลงได้

ขอขอบคุณคุณสิงห์ ไทวงศ์ ที่ให้กำลังใจ ให้คำปรึกษาตลอดจนดูแลผู้วิจัยตลอดมา

ขอขอบคุณเพื่อนๆ สถาบันราชภัฏสวนดุสิตและโรงเรียนเทพศิรินทร์ทุกคน ที่ให้กำลังใจ ให้ความช่วยเหลือในการเก็บข้อมูล และ เรื่องต่างๆ แก่ผู้วิจัยอย่างเต็มที่

ขอกราบขอบพระคุณและน้อมรำลึกถึงพระคุณของคุณพ่อชูเกียรติ เพ็ชรทวีพรเดช คุณแม่อำพรรณ เพ็ชรทวีพรเดช คุณป้าระเบียบ เพ็ชรทวีพรเดช ตลอดจนครอบครัวเพ็ชรทวีพรเดชที่คอยให้ความรัก ความห่วงใย ดูแลเอาใจใส่ ให้กำลังใจ และให้ทุนทรัพย์ในการศึกษา ตลอดจนส่งเสริมให้ผู้วิจัยมีความอดสาหะในการศึกษา ซึ่งเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดี

คุณค่าทั้งหมดที่เกิดขึ้นจากงานวิจัยในครั้งนี้ ขอมอบให้กับครอบครัวเพ็ชรทวีพรเดช และบรรพคณาจารย์ทุกท่านที่อยู่เบื้องหลังแห่งการวางรากฐานการศึกษาให้กับผู้วิจัยตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน

พรพจน์ เพ็ชรทวีพรเดช

สารบัญ

บทที่

หน้า

1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	4
ความสำคัญของการวิจัย.....	4
ขอบเขตของการวิจัย.....	5
ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	5
ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย.....	5
นิยามปฏิบัติการ.....	6
สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า.....	8
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	9
พฤติกรรมการณ์.....	10
ความหมายของพฤติกรรมการณ์.....	10
การสร้างและวิธีแก้ไขปรับปรุงพฤติกรรมการณ์.....	11
แบบประเมินพฤติกรรมการณ์.....	15
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องของความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรม	
การเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	18
ทัศนคติในการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	20
แรงจูงใจกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	22
การจัดเวลาในการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	24
ความวิตกกังวลเกี่ยวกับการปฏิบัติตนในการเรียนกับ	
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	27
การมีสมาธิต่อการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	29

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
2 (ต่อ)	
การรวบรวมข้อมูลกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	30
การเลือกใจความสำคัญ และจดจำเนื้อหาที่สำคัญของบทเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	31
การใช้เทคนิคต่างๆ และอุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	32
การทดสอบตนเอง ทบทวน และเตรียมตัวก่อนเข้าเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	33
กลยุทธ์ในการสอบและการเตรียมตัวสอบกับผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน.....	35
ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียนกับคณะต่างๆ.....	37
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	42
ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	42
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	42
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	42
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	46
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	47
สถิติที่ใช้ในการวิจัย.....	47
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	48
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	48
5 สรุปอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	73
ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า.....	73
สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า.....	73
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	73
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	74
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า.....	75

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5 (ต่อ) อภิปรายผลการศึกษาค้นคว้า.....	79
ข้อเสนอแนะ.....	86
บรรณานุกรม.....	89
ภาคผนวก.....	99
ภาคผนวก ก.....	100
ภาคผนวก ข.....	107
ภาคผนวก ค.....	109
ภาคผนวก ง.....	118
ภาคผนวก จ.....	129
ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์.....	140

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	แสดงจำนวน และคำร้อยละ จำแนกตามเพศ ของนักศึกษามหาวิทยาลัย กรุงเทพ ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในแต่ละคณะ.....	50
2	แสดงค่าสถิติพื้นฐานของเกรดเฉลี่ยสะสม ของนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ ในกลุ่มรวม และกลุ่มย่อย แยกตามคณะ.....	51
3	ค่าเฉลี่ย (M) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) คะแนนเฉลี่ยพฤติกรรม การเรียนของนักศึกษาในกลุ่มรวม.....	52
4	ค่าเฉลี่ย (M) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) คะแนนเฉลี่ยพฤติกรรม การเรียนของนักศึกษาคณะบัญชี.....	53
5	ค่าเฉลี่ย (M) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) คะแนนเฉลี่ยพฤติกรรม การเรียนของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ.....	54
6	ค่าเฉลี่ย (M) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) คะแนนเฉลี่ยพฤติกรรม การเรียนของนักศึกษาคณะนิเทศศาสตร์.....	55
7	ค่าเฉลี่ย (M) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) คะแนนเฉลี่ยพฤติกรรม การเรียนของนักศึกษาคณะนิติศาสตร์.....	56
8	ค่าเฉลี่ย (M) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) คะแนนเฉลี่ยพฤติกรรม การเรียนของนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์.....	57
9	ค่าเฉลี่ย (M) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) คะแนนเฉลี่ยพฤติกรรม การเรียนของนักศึกษาคณะเศรษฐศาสตร์.....	58
10	ค่าเฉลี่ย (M) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) คะแนนเฉลี่ยพฤติกรรม การเรียนของนักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี.....	59
11	ค่าเฉลี่ย (M) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) คะแนนเฉลี่ยพฤติกรรม การเรียนของนักศึกษาคณะศิลปกรรมศาสตร์.....	60
12	ค่าเฉลี่ย (M) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) คะแนนเฉลี่ยพฤติกรรม การเรียนของนักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์.....	61

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง		หน้า
13	ตารางแสดงค่าเอฟ (F) และนัยสำคัญ (p-value) ของการเปรียบเทียบ ของพฤติกรรมการเรียนในแต่ละด้านระหว่างนักศึกษาคณะต่าง ๆ.....	62
14	ตารางสรุปความแตกต่างเป็นรายคู่ ของคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการเรียน แต่ละด้านของนักศึกษาคณะต่างๆ ด้วยวิธีของ Tukey	63
15	แสดงความสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ระหว่างพฤติกรรมการเรียนด้านรวมและ ด้านย่อย กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในกลุ่มรวมและ กลุ่มย่อย แยกตามคณะ.....	65
16	แสดงพฤติกรรมการเรียนด้านต่างๆ พร้อมทั้งค่าน้ำหนักความสำคัญ (Beta) ของแต่ละด้าน ที่สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาใน กลุ่มรวม และกลุ่มย่อย แยกตามคณะ.....	70
17	แสดงอำนาจจำแนกเป็นรายข้อของแบบสำรวจพฤติกรรมการเรียน.....	101
18	แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการเรียน ในด้าน ทักษะคิดและความสนใจของนักศึกษา จำนวน 9 คณะ ได้แก่ คณะบัญชี คณะบริหารธุรกิจ คณะนิเทศศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คณะศิลปกรรมศาสตร์ และคณะวิศวกรรมศาสตร์.....	110
19	แสดงความแตกต่างของพฤติกรรมการเรียนด้านทักษะคิดและความสนใจ ในการเรียนโดยเปรียบเทียบคณะวิชาเป็นรายคู่.....	110
20	ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการเรียนใน ด้านแรงจูงใจในการเรียนของนักศึกษา จำแนกตามคณะ.....	111
21	ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการเรียนใน ด้านการจัดการกับเวลาด้านการเรียนของนักศึกษา จำแนกตามคณะ...	111
22	แสดงความแตกต่างของพฤติกรรมการเรียนการจัดการเวลาในการเรียน โดยเปรียบเทียบคณะวิชาเป็นรายคู่.....	112
23	ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการเรียนใน ด้านความวิตกกังวลเกี่ยวกับการเรียนของนักศึกษา จำแนกตามคณะ..	112

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง		หน้า
24	แสดงความแตกต่างของพฤติกรรมการเรียนด้านความวิตกกังวล เกี่ยวกับการเรียน โดยเปรียบเทียบคณะวิชาเป็นรายคู่.....	113
25	ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการเรียนใน ด้านการมีสมาธิต่อการเรียนของนักศึกษา จำแนกตามคณะ.....	113
26	แสดงความแตกต่างของพฤติกรรมการเรียนด้านการมีสมาธิต่อการเรียน โดยเปรียบเทียบคณะวิชาเป็นรายคู่.....	114
27	ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการเรียนใน ด้านกระบวนการรวบรวมข้อมูลในการค้นหาความรู้และการใช้เหตุผลของ นักศึกษา จำแนกตามคณะ.....	114
28	ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการเรียนใน ด้านเลือกใจความสำคัญและจดจำเนื้อหาที่สำคัญของนักศึกษา จำแนกตามคณะ.....	115
29	ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการเรียนใน ด้านการใช้เทคนิคและเครื่องมืออุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียนของ นักศึกษา จำแนกตามคณะ.....	115
30	แสดงความแตกต่างของพฤติกรรมการเรียนด้านการใช้เทคนิคและเครื่องมือ อุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียนของนักศึกษา โดยเปรียบเทียบคณะวิชา เป็นรายคู่.....	116
31	ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการเรียนใน ด้านการทดสอบตนเอง การทบทวน และการเตรียมตัวก่อนเข้าเรียน ของนักศึกษา จำแนกตามคณะ.....	116
32	แสดงความแตกต่างของพฤติกรรมการเรียนด้านการทดสอบตนเอง การทบทวน และการเตรียมตัวก่อนเข้าเรียนของนักศึกษา โดยเปรียบเทียบคณะวิชาเป็นรายคู่.....	117
33	ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการเรียนใน ด้านยุทธวิธีในการสอบและการเตรียมตัวสอบของนักศึกษา จำแนกตามคณะ.....	117

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง		หน้า
34	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักศึกษาในกลุ่มรวม.....	119
35	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักศึกษาคณะบัญชี	120
36	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ.....	121
37	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักศึกษาคณะนิเทศศาสตร์.....	122
38	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักศึกษาคณะนิติศาสตร์.....	123
39	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์.....	124
40	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักศึกษาคณะเศรษฐศาสตร์.....	125
41	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักศึกษา คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี.....	126
42	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักศึกษา คณะศิลปกรรมศาสตร์.....	127
43	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักศึกษา คณะวิศวกรรมศาสตร์.....	128
44	แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณในกลุ่มรวม เมื่อใช้พฤติกรรมการเรียน ด้านต่างๆ เป็นเกณฑ์ โดยใช้การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis).....	130
45	แสดงปัจจัยที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ในกลุ่มรวมโดยใช้การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis).....	130
46	แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ คณะบัญชี เมื่อใช้พฤติกรรมการเรียน ด้านต่างๆ เป็นเกณฑ์ โดยใช้การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis).....	131

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง		หน้า
47	แสดงตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา คณะบัญชีโดยใช้การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis).....	131
48	แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ คณะบริหารธุรกิจ เมื่อใช้พฤติกรรมการ เรียนด้านต่างๆ เป็นเกณฑ์ โดยใช้การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis).....	132
49	แสดงตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ โดยใช้การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis).....	132
50	แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ คณะนิเทศศาสตร์ เมื่อใช้พฤติกรรมการ เรียนด้านต่างๆ เป็นเกณฑ์ โดยใช้การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis).....	133
51	แสดงตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา คณะนิเทศศาสตร์ โดยใช้การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis).....	133
52	แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ คณะนิติศาสตร์ เมื่อใช้พฤติกรรมการ เรียนด้านต่างๆ เป็นเกณฑ์ โดยใช้การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis).....	134
53	แสดงตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา คณะนิติศาสตร์ โดยใช้การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis).....	134
54	แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ คณะมนุษยศาสตร์ เมื่อใช้พฤติกรรมการ เรียนด้านต่างๆ เป็นเกณฑ์ โดยใช้การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis).....	135
55	แสดงตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา คณะมนุษยศาสตร์ โดยใช้การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis).....	135

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง		หน้า
56	แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ คณะเศรษฐศาสตร์ เมื่อใช้พฤติกรรมการเรียนด้านต่างๆ เป็นเกณฑ์ โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis).....	136
57	แสดงตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา คณะเศรษฐศาสตร์ โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis).....	136
58	แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เมื่อใช้พฤติกรรมการเรียนด้านต่างๆ เป็นเกณฑ์ โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis).....	137
59	แสดงตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis).....	137
60	แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ คณะศิลปกรรมศาสตร์ เมื่อใช้พฤติกรรมการเรียนด้านต่างๆ เป็นเกณฑ์ โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis).....	138
61	แสดงตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา คณะศิลปกรรมศาสตร์ โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis).....	138
62	แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ คณะวิศวกรรมศาสตร์ เมื่อใช้พฤติกรรมการเรียนด้านต่างๆ เป็นเกณฑ์ โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis).....	139
63	แสดงตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา คณะวิศวกรรมศาสตร์ โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis).....	139

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การศึกษาเป็นสิ่งสำคัญสำหรับประเทศชาติ เพราะเป็นองค์ประกอบสำคัญในการทำให้ประชาชนมีศักยภาพ มีความสามารถในการดำรงชีวิตในฐานะปัจเจกชน และในฐานะของสมาชิกของสังคมแห่งชาตินั้น โดยทั่วไปรัฐจะกำหนดระบบการศึกษาเป็นสามระดับ ตั้งแต่ระดับประถมศึกษา ซึ่งเป็นการศึกษาภาคบังคับ เพื่อให้ประชาชนพอที่จะมีความรู้ ความเข้าใจ อ่านออกเขียนได้ ระดับต่อมาคือระดับมัธยมศึกษา เป็นระดับที่พัฒนาให้คนมีศักยภาพเพิ่มขึ้นจากระดับประถมศึกษา ระดับสุดท้ายคือระดับอุดมศึกษา เป็นระดับการศึกษาที่มีการลงทุนสูงมาก โดยมีเป้าหมาย คือต้องการผลิตคนที่มีความรู้ ความคิด และความสมบูรณ์ทั้งร่างกายและจิตใจ อีกทั้งยังมีความสำคัญต่อความเจริญก้าวหน้าของประเทศ จึงกล่าวได้ว่าความเจริญของประเทศนั้นขึ้นอยู่กับบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาระดับอุดมศึกษา เพราะรัฐจำเป็นต้องได้แรงงานที่มีคุณภาพในด้านการคิด ค้นคว้า และการใช้เทคโนโลยีระดับสูง เพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์เป้าหมายและแผนพัฒนาชาติ เพื่อให้ประชาชนมีความสามารถเป็นกำลังสำคัญของชาติต่อไป

การจัดการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษานั้น มุ่งพัฒนาการความเจริญงอกงามทางด้านสติปัญญา และความคิด เพื่อความก้าวหน้าทางวิชาการ (ประกอบ คุปรัตน์ และคณะ. 2533 : 2) และเป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้น สนใจบทเรียนที่แปลกใหม่ สนใจความคิดที่มีอุดมการณ์ สนใจเรื่องที่จะนำไปประยุกต์ในชีวิตประจำวันและนำไปช่วยสังคมได้ (วัลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา. 2544 : 12) ซึ่งนักศึกษาทุกคนยอมรับว่า ปีแรกในมหาวิทยาลัยเป็นปีของการเปลี่ยนแปลงและมีการปรับตัวที่ค่อนข้างลำบาก เมื่อนักศึกษาอยู่ในสิ่งแวดล้อมใหม่ จะต้องสร้างสัมพันธภาพกับเพื่อนใหม่ที่มาจากโรงเรียนต่างๆ (ทรรศนียา กัลยาณมิตร. 2530 : 4-7) แต่เนื่องจากผู้เรียนมาจากสิ่งแวดล้อมทัศนคติ และวิถีชีวิตครอบครัวที่แตกต่างกัน โดยเฉพาะพื้นฐานทางวิชาการที่ได้รับมาจากโรงเรียนต่างๆ มีความแตกต่างกันมาก จึงเป็นหน้าที่ของผู้เรียนที่จะต้องปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมใหม่ และวิธีการเรียนของตนให้เข้ากับระบบการศึกษาในระดับอุดมศึกษา ซึ่งสุมาลี สุวรรณภักดี (2541 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาปัญหาการปรับตัวในมหาวิทยาลัยของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยพยาบาลเขตภาคใต้ พบว่า นักศึกษามีปัญหาด้านการเรียนมากที่สุด เช่น ไม่ชอบขณะที่เรียน ไม่รู้วิธีเรียน ไม่มีสมาธิในการเรียน กังวลเกี่ยวกับการสอบ จนทำให้มีนักศึกษาจำนวนไม่น้อยที่ประสบกับปัญหาในเรื่องของการปรับตัว และวิธีการเรียน จนต้องพ้นสถานภาพการเป็นนักศึกษาเนื่องจากผลการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์ที่สถาบันแต่ละแห่งกำหนดไว้ (นิยม คำนวนมาสก และคณะ. 2523 : 5)

มหาวิทยาลัยกรุงเทพ เป็นสถาบันอุดมศึกษาเอกชนชั้นนำแห่งหนึ่งของประเทศ ที่ก่อตั้งขึ้นจากแนวคิดที่จะช่วยแบ่งเบาภาระของรัฐในการจัดให้บริการทางการศึกษา ระดับ อุดมศึกษา และได้ประสบกับปัญหานักศึกษามีผลการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์เช่นเดียวกัน โดย รายงานของสำนักทะเบียนนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ ปีการศึกษา 2544 พบว่ามีนักศึกษา ที่ต้องพ้นสภาพการเป็นนักศึกษา เนื่องด้วยสาเหตุนักศึกษามีผลการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์ที่ มหาวิทยาลัยกำหนด และต้องพ้นสถานภาพการเป็นนักศึกษา ตามระเบียบของมหาวิทยาลัย กรุงเทพ แต่มีนักศึกษาอีกกลุ่มหนึ่งที่มีผลการเรียนอยู่ในเกณฑ์ต่ำ แต่ไม่ถึงขั้นพ้นสถานภาพ การเป็นนักศึกษา เรียกนักศึกษากลุ่มนี้ว่า "นักศึกษาที่มีสถานภาพรอพินิจ" นั่นคือนักศึกษามี คะแนนเฉลี่ยสะสม เมื่อสิ้นปีการศึกษา 2545 อยู่ระหว่าง 1.50 -1.74 ซึ่งต้องทำคะแนนเฉลี่ย สะสมให้ได้ตั้งแต่ 1.75 ขึ้นไปในปีการศึกษาถัดไป มิฉะนั้นจะพ้นสถานภาพการเป็นนักศึกษา นักศึกษากลุ่มนี้จึงเป็นกลุ่มที่มีอัตราการเสี่ยงต่อการพ้นสภาพการเป็นนักศึกษาสูง (มหาวิทยาลัยกรุงเทพ. 2546) ซึ่งสิ่งเหล่านี้ทำให้เกิดปัญหาในการที่จะผลิตบัณฑิตที่มีคุณภาพ ออกไปสู่สังคมตามนโยบายที่มหาวิทยาลัยกำหนดไว้ อีกทั้งยังเป็นการสูญเสียงบประมาณ รายจ่าย และเกิดความสูญเปล่าทางการศึกษาอีกด้วย (มณฑาทิพย์ มณีโชติรัตน์. 2542 : 3) ซึ่ง กมล สดประเสริฐ (2520 : 32-35) ได้อธิบายถึงองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อคุณภาพทาง การศึกษา อาจแบ่งได้ 2 ประการคือ องค์ประกอบที่มาจากผู้เรียน และสิ่งแวดล้อมเกี่ยวกับผู้ เรือง เช่น พ่อ แม่ สภาพเศรษฐกิจและสังคม ความสามารถพื้นฐานของผู้เรียน และ องค์ประกอบที่มาจากการบริหารการเรียนของหน่วยงานที่รับผิดชอบ ในการประเมินคุณภาพ ทางการศึกษา จึงอาจประเมินได้จากความสำเร็จในการเรียน หรือจากคะแนนผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน ซึ่ง บลูม (Bloom. 1976 : 68-69) ได้กล่าวว่า คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นตัวแปรตัวหนึ่งที่บ่งชี้คุณภาพของผู้เรียน นักจิตวิทยาและนักศึกษาจึงได้ให้ความสนใจและ พยายามศึกษาองค์ประกอบต่างๆ ที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน เพื่อหาทาง ปรับปรุงและแก้ไขให้เกิดสภาพที่เอื้ออำนวยต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างดีที่สุด ดัง การศึกษาของ ศิราภรณ์ เทพนิม (2541 : บทคัดย่อ) พบว่า ทักษะคิดต่อการเรียน นิสัยในการ เรียน และวิธีการปฏิบัติตนในการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่ง หาก ผู้เรียนมีนิสัยในการเรียนดี จะมีแนวโน้มประสบความสำเร็จในการเรียนสูง (Holtzman. 1965 : 5) นอกจากนั้น ลินแกรนด์ (ขจรสุตา เหล็กเพชร. 2522 : 11 ; อ้างอิงจาก Linndgren. 1969 : 8) ได้ให้ความเห็นว่าเหตุผลที่นักเรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนนั้น ขึ้นอยู่กับการมี นิสัยในการเรียนที่ดีถึงร้อยละ 33 การมีความสนใจในการเรียนร้อยละ 25 เชาวปัญญาร้อยละ 15 นอกจากนั้นก็ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบอื่น ๆ ส่วนนักเรียนที่ไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนนั้น เนื่องจากมีนิสัยในการเรียนที่ไม่ดีร้อยละ 25 ขาดความสนใจในการเรียนร้อยละ 35 เช่นเดียวกับ แมดดอกซ์ (Maddox. 1965 : 12) ที่กล่าวว่า ความแตกต่างระหว่างบุคคลในด้านผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนขึ้นอยู่กับนิสัยในการเรียนที่ดี ถึงร้อยละ 30-40 ซึ่งสอดคล้องกับรายงานของ

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2530 : 963) นิสิตนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจำนวนกว่าร้อยละ 50 มีพฤติกรรมการเรียนที่เป็นลักษณะที่ดีของวิธีศึกษาเกือบเป็นประจำหรือเกือบทุกครั้งในเรื่องมีความมานะ ตั้งใจเรียน ตั้งใจฟัง ไม่ยอมขาดเรียน รับผิดชอบงานส่งทันกำหนดเวลา ทำความเข้าใจก่อนลงมือทำงาน เตรียมอุปกรณ์การเรียนพร้อมเสมอ จัดงานหรือขีดเส้นได้ข้อความสำคัญ พยายามทำความเข้าใจและจำได้ดี แบ่งเวลาศึกษาแต่ละวิชาอย่างทั่วถึง จับใจความสำคัญ และทบทวนในการอ่าน วางแผนดูหนังสือเตรียมสอบ วิชาที่ไม่ชอบก็พยายามเรียนและทำงานจนเสร็จ เวลาสอบอ่านคำชี้แจงและคำสั่งจนเข้าใจ วางโครงเรื่องสั้นๆ ก่อนลงมือเขียนตอบ แบ่งเวลาตอนท้ายอ่าน และตรวจคำตอบก่อนส่งอาจารย์ นิสิตนักศึกษากลุ่มนี้มีพฤติกรรมการเรียนอยู่ในระดับสูงกว่าผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำเกือบทุกข้อ

จากการติดตามผลจำนวนนักศึกษาที่พ้นสภาพการเป็นนักศึกษา และนักศึกษาที่มีสถานภาพรอพินิจในปีการศึกษา 2544 ถึง 2545 มีจำนวนถึง 1026 และ 1253 คน ตามลำดับ จะเห็นว่าจำนวนนักศึกษาเหล่านี้มีอัตราที่สูงขึ้น การที่มีนักศึกษาลาออกกลางคัน สอบตก และจบการศึกษาล่าช้าเหล่านี้ ทำให้มหาวิทยาลัยกรุงเทพ ประสบปัญหาเกี่ยวกับแผนการผลิตบัณฑิตที่ไม่เป็นไปตามที่กำหนดไว้ และยังทำให้เกิดความสูญเปล่าของงบประมาณในการผลิตบัณฑิตอีกด้วย ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา ซึ่งถือเป็นองค์ประกอบที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยการนำแบบสำรวจพฤติกรรมการเรียน The Learning and Study Strategies Inventory ที่เรียกว่า LASSI มาเป็นเครื่องมือในการวัดพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา โดยแบบทดสอบพฤติกรรมการเรียน LASSI นั้น เป็นแบบวัดของ แคลร์ เวินส์เตน, เดวิด พอลเมอร์ และ แอนน์ สเคาท์ (Claire E. Weinstein, David R. Palmer and Ann C. Schulte) สร้างขึ้นในปี ค.ศ. 1987 เพื่อเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับจุดเด่น และจุดด้อยอันจะนำไปสู่ความสำเร็จในการเรียน ซึ่งแบบทดสอบนี้วัดลักษณะสำคัญของพฤติกรรมการเรียนทั้ง 10 ด้าน คือ

1. ทศนคติในการเรียน (Attitude)
2. แรงจูงใจในการเรียน (Motivation)
3. การจัดการกับเวลาในการเรียน (Time Management)
4. ความวิตกกังวลเกี่ยวกับการปฏิบัติตนในการเรียน (Anxiety)
5. การมีสมาธิและการเอาใจใส่ต่อการเรียน (Concentration)
6. กระบวนการรวบรวมข้อมูล และการกระตือรือร้นในการค้นหาความรู้ (Information Processing)
7. การเลือกใจความสำคัญและการจดจำเนื้อหาที่สำคัญ (Selecting Main Ideas)
8. การใช้เทคนิคและเครื่องมืออุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน (Study Aids)
9. การทดสอบตนเอง การทบทวน และการเตรียมตัวในการเรียน (Self Testing)
10. ยุทธวิธีในการสอบและการเตรียมตัวสอบ (Test Strategies)

นอกเหนือจากความแตกต่างของพฤติกรรมการเรียนเฉพาะตัวของนักศึกษาแต่ละคนที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียน ผู้วิจัยยังศึกษาพบว่าในเรื่องที่เกี่ยวกับสาขาวิชาที่เรียนในมหาวิทยาลัย จะเห็นได้ว่าการเรียนในมหาวิทยาลัยเป็นการเรียนวิชาชีพ หรือวิชาเฉพาะชั้นสูง ด้วยลักษณะของวิชาที่เรียนในสาขาวิชาเหล่านั้น จะทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมการเรียนที่แตกต่างกันออกไปตามสาขาวิชาที่ศึกษา ซึ่งแบรดชอว์ (Bradshaw. 1975 : 268-269) ได้กล่าวว่าในสถาบันอุดมศึกษาใดๆ ก็ตาม มีความแตกต่างกันอย่างมากระหว่างนักศึกษาในสาขาวิชาที่ต่างกัน ซึ่งสำคัญเหมือนกับความแตกต่างระหว่างตัวนักศึกษาเอง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของเฟลแมน และนิวคอมบ์ (Feldman and Newcomb. 1970 : 59) ที่พบว่านักศึกษาในสาขาวิทยาศาสตร์ มนุษยศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ มีความแตกต่างกันในเรื่องของจุดมุ่งหมายและแนวทางในการเรียน อันเนื่องมาจากความแตกต่างในเนื้อหาวิชาและหลักสูตร

ข้อมูลดังกล่าวข้างต้นผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษาทั้งในภาพรวม และความแตกต่างในแต่ละคณะ ทั้งนี้ในการวิจัยจะศึกษาว่ามีปัจจัยด้านพฤติกรรมการเรียนใดบ้างที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา เพื่อใช้เป็นแนวทางในการให้นักศึกษาได้พัฒนาปรับปรุงตนเอง เพื่อให้ประสบความสำเร็จในการเรียน และเพื่อพิจารณาการให้ความช่วยเหลือนักศึกษา โดยจัดกิจกรรม บริการต่าง ๆ ให้เหมาะสม ซึ่งจะยังผลไปยังนักศึกษาให้มีโอกาสประสบความสำเร็จมากยิ่งขึ้น ซึ่งจะเป็นผลดีแก่สถาบัน ประเทศชาติ อันจะช่วยลดความสูญเปล่าทางการศึกษาของประเทศต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. ศึกษาพฤติกรรมการเรียน 10 ด้านของนักศึกษาทั้งในกลุ่มรวม และกลุ่มแยกย่อยตามคณะ โดยแบ่งระดับพฤติกรรมการเรียนออกเป็น 4 ระดับ คือ เหมาะสมมาก เหมาะสมค่อนข้างมาก เหมาะสมค่อนข้างน้อย และเหมาะสมน้อย
2. เปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนจำแนกตามคณะของนักศึกษา
3. ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียนแต่ละด้าน รวม 10 ด้านกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยแยกตามคณะ
4. ศึกษาลำดับความสำคัญของพฤติกรรมการเรียนแต่ละด้าน ในการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยแยกตามคณะ

ความสำคัญของการวิจัย

1. เพื่อให้อาจารย์แนะแนว อาจารย์ที่ปรึกษา ผู้ปกครอง และผู้ที่สนใจในการศึกษา ได้ทราบว่านักศึกษามีระดับพฤติกรรมการเรียนในระดับใด และนำข้อมูลเอาไปใช้ในการให้ความช่วยเหลือ พัฒนาพฤติกรรมการเรียน เพื่อให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น

2. เพื่อนำข้อมูลที่ได้จากการเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักศึกษาในแต่ละคณะมาเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนที่เหมาะสมตรงตามเป้าหมายของสาขาวิชา และเพื่อพัฒนาศักยภาพในการเรียนรู้ของนักศึกษาแต่ละคณะให้มีประสิทธิภาพ ตอบสนองเป้าหมายในการผลิตบัณฑิตที่มีคุณภาพในแต่ละสาขาวิชามากยิ่งขึ้น

3. เพื่อนำความรู้ที่ได้ในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียนรู้และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมาประยุกต์ใช้ในเรื่องโครงสร้างหลักสูตรการเรียนการสอน โครงการ หรือกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อหาแนวทางส่งเสริมให้นักศึกษาสามารถพัฒนาระดับพฤติกรรมการเรียนรู้ในแต่ละด้านให้สูงขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ หลักสูตร 4 ปี ภาคปกติ จำนวน 9 คณะ คือ คณะบัญชี คณะบริหารธุรกิจ คณะนิเทศศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คณะศิลปกรรมศาสตร์ และคณะวิศวกรรมศาสตร์ จำนวนทั้งสิ้น 6,010 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ หลักสูตร 4 ปี ชั้นปีที่ 2 ภาคปกติ จำนวน 9 คณะ คือ คณะบัญชี คณะบริหารธุรกิจ คณะนิเทศศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คณะศิลปกรรมศาสตร์ และคณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะละ 100 คน จำนวนทั้งสิ้น 900 คน โดยการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม (Cluster or area Sampling) จากประชากรข้างต้น

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ หลักสูตร 4 ปี ชั้นปีที่ 2 ภาคปกติ เนื่องจากนักศึกษายังมีระยะเวลาการศึกษาตามหลักสูตรเพียงพอต่อการนำผลการวิจัยที่ศึกษาได้ มาช่วยพัฒนาและปรับปรุงระดับพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักศึกษา เพื่อให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีประสิทธิภาพมากขึ้น

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

1. คณะวิชา ซึ่งเป็นตัวแปรต้นของจุดมุ่งหมายข้อที่ 2 จำนวน 9 คณะ ได้แก่
 - 1.1 คณะบัญชี
 - 1.2 คณะบริหารธุรกิจ
 - 1.3 คณะนิเทศศาสตร์
 - 1.4 คณะนิติศาสตร์
 - 1.5 คณะมนุษยศาสตร์

- 1.6 คณะเศรษฐศาสตร์
- 1.7 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
- 1.8 คณะศิลปกรรมศาสตร์
- 1.9 คณะวิศวกรรมศาสตร์
2. พฤติกรรมการเรียน ซึ่งเป็นตัวแปรตามของจุดมุ่งหมายข้อที่ 1 และ 2 และเป็นตัวแปรทำนายผลของจุดมุ่งหมายข้อที่ 4 แบ่งเป็น 10 ด้าน ได้แก่
 - 2.1 ทักษะคติในการเรียน (Attitude)
 - 2.2 แรงจูงใจในการเรียน (Motivation)
 - 2.3 การจัดการกับเวลาด้านการเรียน (Time Management)
 - 2.4 ความวิตกกังวลเกี่ยวกับการเรียน (Anxiety in learning)
 - 2.5 การมีสมาธิต่อการเรียน (Concentration)
 - 2.6 กระบวนการรวบรวมข้อมูลในการค้นหาความรู้และการใช้เหตุผล (Information Processing)
 - 2.7 การเลือกใจความสำคัญและจดจำเนื้อหาที่สำคัญ (Selecting Main Ideas)
 - 2.8 การใช้เทคนิคและเครื่องมืออุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน (Study Aids)
 - 2.9 การทดสอบตนเอง การทบทวน และการเตรียมตัวในการเรียน (Self Testing)
 - 2.10 ยุทธวิธีในการสอบและการเตรียมตัวสอบ (Test Strategies)
3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นตัวแปรตามของจุดมุ่งหมายข้อที่ 3 และเป็นตัวแปรเกณฑ์ในจุดมุ่งหมายข้อที่ 4

นิยามปฏิบัติการ

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสำเร็จในการเรียนของนักศึกษา ซึ่งประเมินได้จากคะแนนเฉลี่ยสะสมที่นักศึกษาทำได้เมื่อสิ้นการศึกษา ภาคฤดูร้อน ปีการศึกษา 2545

พฤติกรรมการเรียน หมายถึง การปฏิบัติตนของนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ ชั้นปีที่ 2 หลักสูตร 4 ปี ภาคปกติ ต่อการเรียน สามารถแบ่งได้ 10 ด้าน คือ

1. **ทัศนคติ** คือความรู้สึกที่แสดงออกมานักศึกษาสนใจ เอาใจใส่กับการเรียนอย่างไร เช่นการแสดงความรู้สึกชอบต่อวิชา และกิจกรรมที่เรียน หรือเลือกแต่เรียนเฉพาะวิชาที่ชอบ ความสับสนและลังเลต่อเป้าหมายในการเรียน

2. **แรงจูงใจ** หมายถึงการมีวินัยในตนเองและความพยายามในการทำงานหนัก โดยการแสดงออกของนักศึกษาในการเรียนอย่างหนักแม้จะไม่ชอบวิชาที่เรียน หรือรู้สึกว่าการเรียน

น่าเบื่อ ก็จะพยายามเรียนจนจบ ไม่เลือกวิชาที่เรียน เตรียมการเรียนโดยอ่านตำราที่ได้มอบหมาย และวางมาตรฐานการเรียนให้ตนเองในระดับสูง

3. การจัดการกับเวลาทางด้านการเรียน โดยการจัดตารางเรียน และใช้เวลาในระหว่างวันอย่างมีประสิทธิภาพ มากกว่าที่จะใช้เวลาอยู่กับเพื่อน อ่านหนังสือเตรียมตัวก่อนสอบ โดยไม่ผลัดวันประกันพรุ่ง

4. ความวิตกกังวลเกี่ยวกับการเรียน หมายถึงการที่นักศึกษาแสดงความเครียดขณะเรียน หวาดหวั่นขณะสอบ กังวลใจและสับสนจนไม่สามารถทำข้อสอบได้เต็มที่ สมาธิถูกรบกวน แม้จะเตรียมตัวมาอย่างดี กังวลว่าจะสอบไม่ผ่าน

5. การมีสมาธิต่อการเรียน หมายถึงการที่นักศึกษาไม่สามารถรวบรวมสมาธิ เพราะรู้สึกกระวนกระวายใจ หรืออารมณ์ไม่ดี วอกแวกง่าย ใจลอย ไม่สนใจสิ่งที่เรียนและมักคิดถึงสิ่งอื่น เนื่องมาจากปัญหานอกโรงเรียน เช่น ความรัก การเงิน เป็นต้น

6. กระบวนการรวบรวมข้อมูล หมายถึงการที่นักศึกษากระตือรือร้นในการค้นหาความรู้และใช้เหตุผล โดยการทำความเข้าใจกับสิ่งที่เรียนเป็นภาษาตนเอง โดยนำเนื้อหาทั้งหมดมาประมวลเข้ากันอย่างมีเหตุผล และหาความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งที่เรียนกับประสบการณ์เดิม สถานการณ์จริง หรือสิ่งที่ทราบ เนื้อหาสำคัญในสิ่งที่เรียน และนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

7. การเลือกใจความสำคัญและการจดจำเนื้อหาที่สำคัญของบทเรียน หมายถึงความสามารถในการแยกแยะข้อมูลที่สำคัญ และสรุปใจความสำคัญ ออกจากรายละเอียด ขณะฟังคำบรรยาย และขณะอ่านหนังสือ

8. การใช้เทคนิคและเครื่องมืออุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน หมายถึงการนำยุทธวิธีหรือเทคนิคในการเรียนมาใช้โดยการขีดเส้นใต้ ให้ความสำคัญกับประโยคแรกและประโยคสุดท้ายของย่อหน้า วาดรูป หรือสเก็ตรูป ใช้แผนภูมิ แผนผัง ตารางเพื่อสรุปเนื้อหา ใช้หัวข้อแยกประเด็นในการอ่าน รวมกลุ่มตัว ทบทวนวิชาที่เรียน และนำสมุดจดคำบรรยายมาเปรียบเทียบกับเพื่อนว่าถูกต้องหรือไม่

9. การทดสอบตนเอง การทบทวน และการเตรียมตัวในการเรียน มีการทดสอบตนเองโดยการแก้งหรือตั้งคำถาม เพื่อทดสอบว่าเข้าใจบทเรียนหรือไม่ ทบทวนบทเรียนก่อนหรือหลังเข้าเรียน และตรวจสอบการบ้านที่ได้รับมอบหมาย

10. ยุทธวิธีในการสอบและการเตรียมตัวสอบ หมายถึงการที่ศึกษานำยุทธวิธีหรือเทคนิคมาใช้ในการสอบโดยการเตรียมตัวสอบ เช่นการสรุปคำบรรยาย จดจำกฎไวยากรณ์ คำศัพท์ และสูตรพร้อมทั้งทำความเข้าใจ ปรับสิ่งต่างๆให้เข้ากับวิชาเรียน และนักเรียนมีการเตรียมตัวก่อนสอบโดยอ่านหนังสือให้ครบถ้วนตรงกับข้อสอบและเข้าใจคำถามข้อสอบ

พฤติกรรมการเรียนวัดได้โดยใช้แบบสำรวจพฤติกรรมการเรียน The Learning and Study Strategies Inventory ที่เรียกว่า LASSI มาเป็นเครื่องมือในการวัดพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา ซึ่งประกอบด้วยข้อคำถามจำนวน 77 ข้อ โดยลักษณะคำตอบเป็นมาตราส่วนแบบประเมินค่า 5 ระดับ (Likert Scale) โดยแบ่งระดับพฤติกรรมการเรียนออกเป็น 4 ระดับ คือ เหมาะสมมาก เหมาะสมค่อนข้างมาก เหมาะสมค่อนข้างน้อย และเหมาะสมน้อย

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. นักศึกษาต่างคณะ มีพฤติกรรมการเรียนแตกต่างกัน
2. พฤติกรรมการเรียนด้านต่าง ๆ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยแยกตามคณะ
3. พฤติกรรมการเรียนด้านต่าง ๆ ร่วมกันทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาได้ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยแยกตามคณะ

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาและวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอตามลำดับดังต่อไปนี้

✓1. พฤติกรรมการเรียน

- 1.1 ความหมายของพฤติกรรมการเรียน
- 1.2 การสร้างและวิธีแก้ไขปรับปรุงพฤติกรรมการเรียน
- 1.3 แบบประเมินพฤติกรรมการเรียน
- 1.4 ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียนกับคณะต่างๆ

✓2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องของความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

- 2.1 ทศนคติในการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - ✓2.2 แรงจูงใจในการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 2.3 การจัดเวลาในการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 2.4 ความวิตกกังวลเกี่ยวกับการปฏิบัติตนในการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - ✓2.5 การมีสมาธิต่อการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 2.6 การรวบรวมข้อมูลกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 2.7 การเลือกใจความสำคัญ และจดจำเนื้อหาที่สำคัญของบทเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 2.8 การใช้เทคนิคต่างๆ และอุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - ✓2.9 การทดสอบตนเอง ทบทวน และเตรียมตัวก่อนเข้าเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 2.10 กลยุทธ์ในการสอบและการเตรียมตัวสอบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
3. ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียนกับคณะต่างๆ

✓ 1. พฤติกรรมการเรียน

1.1 ความหมายของพฤติกรรมการเรียน

เครนตัน และบาร์คเลย์ (Cranston and Barclay. 1985 : 136) ได้ให้ความเห็นว่า พฤติกรรมในการเรียนของผู้เรียนและเจตคติของผู้เรียนที่มีต่อการเรียน การสอน ผู้สอน และสัมพันธ์ภาพกับเพื่อน หมายถึง วิธีการเรียนของผู้เรียนที่ตอบสนองต่อสิ่งเร้าขณะนั่นเอง

สุมานิน รุ่งเรืองธรรม (2526 : 33) ได้สรุปว่าพฤติกรรมการเรียนของผู้เรียน มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมให้ผู้เรียนมีความเจริญสูงสุด โดยผ่านประสบการณ์ต่างๆ ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่าพฤติกรรมการเรียนของผู้เรียนก็คือ สิ่งที่ไม่บุคคลกระทำขณะที่เรียนนั่นเอง

โสภา ชูพิกุลชัย (2528 : 111) ให้ความหมายของพฤติกรรมการเรียน หมายถึง การกระทำ หรือกิจกรรมที่นักเรียนแสดงออกในด้านการเรียน การตอบสนองหรือปฏิกิริยาที่นักเรียนมีต่อประสบการณ์ สิ่งแวดล้อมในขณะที่เรียนด้วย ดังนั้นพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนนั้นขึ้นอยู่กับประสบการณ์ของนักเรียนเป็นสำคัญ

กิงกาญจน์ ปานทอง (2545 : 19) อธิบายความหมายของพฤติกรรมการเรียนไว้ว่า หมายถึงการปฏิบัติตัวของนักศึกษาเกี่ยวกับการเรียนทั้งในและนอกห้องเรียนได้อย่างเหมาะสมกับวัน เวลา และสถานที่ ได้แก่ การแบ่งเวลาในการเรียน การเข้าเรียน การฟัง การอ่าน การจดโน้ตเพื่อช่วยจำ การส่งการบ้าน การทบทวนบทเรียน และการเตรียมตัวสอบ เป็นต้น

จากการที่ผู้วิจัยได้ศึกษามาพบว่า ในความหมายของคำว่าพฤติกรรมการเรียน (Learning Behavior) ยังมีคำที่คล้ายคลึงกัน เช่น ทักษะการเรียนรู้ (Study Skill) เทคนิคการเรียนรู้ (Study Techniques) นิสัยในการเรียน (Study Habits) และ ยุทธวิธีการเรียนรู้ (Learning Strategies)

ดังที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น คำว่าพฤติกรรมการเรียนได้กินความหมายของหลายคำขึ้นมา ซึ่งผู้วิจัยจะขอนำเสนอทั้งหมดดังนี้

เรนน์ และราเซน (Wrenn and Larsen. 1969 : 1-4) ได้เสนอว่าทักษะในการเรียนและเทคนิคในการเรียนเป็นลักษณะของพฤติกรรมแบบหนึ่งและเป็นส่วนหนึ่งของนิสัยในการเรียนซึ่ง นิสัยในการเรียน (Study Habits) เป็นลักษณะเฉพาะของแต่ละบุคคลที่แสดงออกหรือกระทำ ในการเรียนรู้เกี่ยวกับสิ่งของและบุคคล (Jearakul. 1976 : 15) ซึ่งลักษณะนิสัยในการเรียนนั้นจะรวมไปถึง เทคนิคในการเรียน และทักษะในการเรียนด้วย (วิชชุดา เตียวกุล. 2529 : 6) เช่นเดียวกับ ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2538 : 1) ที่กล่าวว่านิสัยในการเรียน หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกอย่างสม่ำเสมอ แสดงถึงความพอใจและมุ่งมั่นที่จะศึกษาหาความรู้ ให้บรรลุผลสำเร็จซึ่งพฤติกรรมดังกล่าวประกอบด้วยความตั้งใจ และเอาใจใส่ในการเรียน การวางแผนและการจัดระบบการเรียนรู้ มีความมุ่งมั่นที่จะแสวงหาความรู้ และพัฒนาการเรียนให้ดีขึ้น

ขึ้นเรื่อย ๆ โดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค มีความคิดริเริ่ม ขยัน อดทน รับผิดชอบ ฟังตนเอง และมีความภาคภูมิใจในผลการเรียนของตน

ยุทธวิธีการเรียน (Learning Strategies) นั้น เวินสไตน์ และเมเยอร์ (Weinstein and Mayer. 1986 : 315-317) ได้นิยามความหมายไว้ว่า เป็นพฤติกรรมของผู้เรียนที่แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนมีกระบวนการศึกษาหาความรู้อย่างไร ตัวอย่างเช่น การขีดเส้นใต้ข้อความที่สำคัญ ๆ การสรุปประเด็นสำคัญของสิ่งที่เรียน หรือการแสวงหาความรู้เพิ่มเติมเพื่อให้สิ่งที่เรียนกระจ่างขึ้น

จากความหมายดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่าพฤติกรรมการเรียน หมายถึง การกระทำกิจกรรม การตอบสนอง ปฏิกริยา หรือวิธีการและเทคนิคในการเรียนของนักเรียน ซึ่งมีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาความรู้ ทักษะ เจตคติ ให้บรรลุจุดประสงค์ที่กำหนดในวิชาต่าง ๆ โดยมีการแสดงออกอย่างสม่ำเสมอด้วยความพึงพอใจ และมานะพยายามที่จะพัฒนาการเรียนให้ดีขึ้นโดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค

✓ 1.2 การสร้างและวิธีแก้ไขปรับปรุงพฤติกรรมการเรียน

สมิธ (ทิพวรรณ สุวรรณประเสริฐ. 2541 : 15 ; อ้างอิงจาก Smith.1970 : 2-35) ได้ศึกษาพบว่า นักเรียนสามารถประหยัดเวลาได้ 1 ใน 3 ถึง 1 ใน 4 ของเวลาที่เคยใช้ ถ้ารู้จักสร้างพฤติกรรมการเรียนที่ดีและปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ รวมทั้งการจัดระบบวิธีการเรียนให้มีประสิทธิภาพ ดังนี้

1. กำหนดตารางเวลาเรียน โดยแน่ใจว่าได้ให้เวลาแต่ละวิชาอย่างเพียงพอ และบังคับให้ตนเองปฏิบัติตามตารางนั้น
2. จัดสถานที่ให้เหมาะสมสำหรับตนเองในเวลาทำงานแต่ละวัน
3. ตั้งสมาธิแน่วแน่ ปราศจากสิ่งรบกวนจนกว่างานจะเสร็จ
4. ทำงานที่ได้รับมอบหมายในแต่ละวันให้เสร็จตามกำหนดในตารางเวลาที่กำหนด

นอกจากนี้ สมิธ ยังได้เสนอแนะวิธีปฏิบัติในการเรียนที่ดี โดยปรับปรุงด้านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. การอ่าน องค์ประกอบที่สำคัญที่ทำให้การอ่านมีประสิทธิภาพ คือ ความเร็วและความเข้าใจในเนื้อหาการอ่านที่รวดเร็วทำให้บุคคลสามารถอ่านเนื้อเรื่องได้มากกว่าหรือทบทวนเรื่องราวเดิมซ้ำ ๆ ได้หลายครั้ง ในช่วงเวลาที่จำกัด ส่วนความเข้าใจในเนื้อหาจะต้องพยายามจำจุดมุ่งหมายของเรื่องนั้นให้ได้
2. การขีดเส้นใต้ เพื่อเน้นจุดสำคัญที่อาจเป็นปัญหา ข้อเท็จจริงความคิดเห็นของผู้เรียนเพื่อจำไว้หรือทำให้เห็นได้ง่ายชัดเจนหรือแสดงจุดอ่อนที่เรายังไม่เข้าใจ

3. การจดโน้ต การจดโน้ตส่วนที่สำคัญที่ได้อ่านหรือรับฟังจะช่วยให้จำได้ดีขึ้น
4. การเขียน การเขียนรายงานหรือการทำการบ้านที่ทำไม่ได้ดี อาจเนื่องมาจากการขาดความรู้ในเรื่องหลักการเขียนในลักษณะต่างๆ เช่น การเขียนรายงาน การเขียนเพื่อตอบคำถาม เป็นต้น
5. การใช้ห้องสมุด ห้องสมุดเป็นแหล่งทรัพยากรความรู้ที่สำคัญ ดังนั้นผู้เรียนจึงต้องมีความรู้ ความเข้าใจ การใช้ประโยชน์จากห้องสมุดได้อย่างดี
6. การใช้เครื่องมือช่วยในการเรียน เช่น แผนที่ ตารางจะทำให้เข้าใจบทเรียนได้ดียิ่งขึ้น

สาทิศ รุกขรังสฤษฎ์ (2525 : 49-53) ได้อ้างถึง Hill ซึ่งกล่าวถึงเทคนิคหรือวิธีการเรียน เพื่อให้สำเร็จหรือเกิดประสิทธิภาพโดยให้ข้อเปรียบเทียบแนวปฏิบัติของนักศึกษาที่ประสบความสำเร็จและไม่ประสบความสำเร็จไว้ดังนี้

ตาราง 1 ข้อเปรียบเทียบแนวปฏิบัติของนักศึกษาที่ประสบความสำเร็จและไม่ประสบความสำเร็จ

นักศึกษาที่ประสบความสำเร็จ	นักศึกษาที่ไม่ประสบความสำเร็จ
- เข้าฟังการบรรยาย ฟังการบรรยายสรุป และฝึกปฏิบัติเป็นประจำ	- ขาดการเข้าร่วมในกิจกรรมดังกล่าว
- จดบันทึกทุกครั้งทั้งที่ฟังบรรยายและเขียนใหม่ให้ดีขึ้นในวันเดียวกัน	- ไม่มีการเขียนขึ้นใหม่หลังจากจดบันทึก
- นั่งเรียนหน้าชั้นเป็นประจำ	- มักเข้านั่งเรียนหลังชั้นเรียน
- ถามคำถามทุกครั้งเมื่อมีปัญหา	- ไม่เคยถามคำถามเลย
- จดบันทึกเมื่ออ่านหนังสือประกอบการเรียน	- ไม่มีการจดบันทึกในขณะที่อ่าน
- ทำงานตามตารางเวลา	- ไม่มีการจัดตารางเวลาในแต่ละวัน
- มีความสนใจและตั้งใจในการทำงานอย่างจริงจัง	- แสดงให้เห็นความสนใจบ้างบางครั้งบางคราว
- มีความมั่นใจในทุกสิ่ง	- ขาดความมั่นใจทั้งด้านการทำงานและส่วนตัว
- รู้วิธีการที่ตนตั้งใจจดจ่อกับการทำงาน	- ขาดคุณสมบัติในการตั้งใจจดจ่อและหน่ายหนีได้ง่าย

และคณาจารย์โครงการแนะแนว มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ (2537ก : 22-25) ได้เสนอแนะเทคนิคในการเรียน ไว้ดังนี้

1. เทคนิคการอ่านตำรา เทคนิคการอ่านตำราเทคนิคหนึ่งก็คือเทคนิค SQ3R ซึ่งพัฒนาขึ้นโดยศาสตราจารย์ฟรานซิส บี โรบินสัน (Francis B. Robinson) SQ3R มีความหมายดังนี้

S (Survey) สำรวจ เพื่อดูแนวทางกว้างๆ ของตำรานั้นๆ เช่น คำนำ สารบัญ หัวข้อ ย่อหน้าแรก สรุปในแต่ละบทเป็นต้น เพื่อจะได้รู้ว่าหนังสือเล่มนี้มีคุณค่าและตรงกับความต้องการหรือไม่

Q (Question) ตั้งคำถาม เมื่อสำรวจเบื้องต้นแล้วควรตั้งคำถามถามตนเอง เกี่ยวกับเรื่องที่ผ่านสายตาว่า มีเนื้อหาอะไร มีปัญหาและข้อน่าคิดประการใด หัวข้อเรื่องแต่ละบทมีความหมายว่าอะไร อะไรเป็นสิ่งสำคัญหรือข้อความสำคัญในแต่ละหัวข้อ การตั้งคำถามว่า ใครที่ไหน ทำอะไร เมื่อไร ทำไม ทำอย่างไร จะเป็นการบังคับให้ตั้งใจจดจ่อกับเรื่องที่ศึกษา บังคับให้ไตร่ตรองและประมวลความรู้เท่าที่มีอยู่ในเรื่องนั้นเสียก่อนที่จะศึกษาในรายละเอียดต่อไป

R (Read) อ่าน เป็นการอ่านอย่างละเอียดเพื่อตอบคำถามที่ตั้งไว้ ต้องรู้ถึงความคิดหลัก ประเด็นสำคัญ รายละเอียดของบท ตอน ย่อหน้า และข้อเท็จจริงอื่นๆ อ่านอย่างกระตือรือร้น มีสมาธิ ให้ความสนใจอย่างเต็มที่ เพื่อให้เกิดความเข้าใจและจดจำได้

R (Recite) ท่อง เมื่ออ่านจบในแต่ละบท แต่ละตอน แต่ละหัวข้อให้หยุดเป็นระยะ แล้วทบทวนความจำว่าอ่านอะไรไปบ้าง การท่องทวนความจำนี้เป็นส่วนสำคัญที่สุด เพราะเป็นการรวบรวมความรู้เข้าไปเก็บไว้ในสมองอย่างถาวร

R (Review) ทบทวน เป็นการตรวจสอบความถูกต้อง ในการจำสิ่งที่ผ่านมา การทบทวนก็คือการปฏิบัติ 4 ขั้นตอนแรกซ้ำหลายๆ ครั้งก่อนสอบ

2. เทคนิคการจำ ปัจจัยที่สำคัญที่สุดอย่างหนึ่งในการเรียนคือการพยายามจำเนื้อหาที่เรียนมาแล้วให้ได้นานที่สุด โดยปฏิบัติตามเทคนิคต่อไปนี้

2.1 พยายามทำความเข้าใจกับเนื้อหานั้นให้ได้ อย่าจำในสิ่งที่ไม่เข้าใจ

2.2 พยายามเชื่อมโยงเนื้อหาใหม่กับสิ่งที่ได้เรียนไปแล้ว

2.3 เลือกจำเฉพาะเนื้อหาที่สำคัญ

2.4 จัดเนื้อหาอย่างมีระบบเป็นขั้นตอน หรือใช้แผนภูมิ แผนภาพ ตารางช่วย จะทำให้เนื้อหาชัดเจนและจำได้ง่าย

2.5 การท่อง หรือการเขียนหลายๆ ครั้ง จะช่วยให้จำได้มากขึ้น

2.6 บทเรียนที่ยาว ควรแบ่งเป็นส่วนๆ

2.7 การทบทวนเป็นระยะ จะช่วยให้จำได้ดีขึ้น หลังชั่วโมงเรียนควร

ทบทวนทันที

3. เทคนิคการจำคำบรรยาย การจดคำบรรยาย เป็นการบันทึกคำบรรยายไว้อย่างถาวรเพื่อสะดวกในการอ่านทบทวนใหม่ การจดคำบรรยายหรือการเขียนที่กระทำไปพร้อมกับการเห็นและการฟังจะเป็นการรวมสมาธิให้จดจ่ออยู่ที่คำบรรยาย ซึ่งมีเทคนิคดังนี้

- 3.1 ในขณะที่ฟังการบรรยายควรตั้งใจฟังและใช้ความคิดตามไปด้วย
- 3.2 พยายามจับประเด็นสำคัญจากคำบรรยาย
- 3.3 พยายามจดให้ได้เนื้อความมากที่สุดแต่ไม่ใช่จดทุกคำพูดโดยไม่กลั่นกรอง แต่ถ้าเนื้อความใดเข้าใจยาก ให้จดทุกคนไว้ก่อนแล้วค่อยทำความเข้าใจทีหลัง
- 3.4 จดให้เร็วที่สุด หรืออาจใช้สัญลักษณ์หรือคำย่อเข้าช่วย
- 3.5 ควรจดให้มีระเบียบโดยใช้หัวข้อทั้งหัวข้อใหญ่ หัวข้อย่อย และอาจใช้ตัวเลขกำกับหัวข้อเพื่อให้เข้าใจและจำได้ง่ายขึ้น
- 3.6 การย่อหน้า เว้นช่องว่าง ชิดเส้นใต้ แบ่งช่องไฟ จะช่วยให้อ่านได้ง่ายขึ้นภายหลัง
- 3.7 ถ้าผู้บรรยายพูดเร็วเกินไปในเนื้อหาที่สำคัญแล้วไม่สามารถจดทัน ควรเว้นที่ว่างไว้เพื่อนำมาเติมภายหลัง หรืออาจยกมือถามผู้บรรยาย การหันไปถามเพื่อนจะทำให้เพื่อนเสียสมาธิ และทำให้ทั้งเขาและเราไม่ได้ฟังตอนต่อไป
- 3.8 ควรบันทึกครั้งที่ และวันที่ฟังบรรยายทุกครั้ง
- 3.9 จดวิชาเดียวกันไว้ในเล่มเดียวกันอย่าจดปนกับวิชาอื่นและอย่าปล่อยปละละเลยเมื่อมีเหตุให้จด
- 3.10 ควรทบทวนดูบันทึกคำบรรยายใหม่ในวันเดียวกัน จะช่วยให้เข้าใจและจำเรื่องได้ดี

4. เทคนิคการทำบันทึกย่อ การทำบันทึกย่อเป็นการประมวลความรู้ขึ้นใหม่เพื่อให้เกิดความเข้าใจ และเป็นเครื่องมือช่วยความจำแก่ผู้เรียน ผู้เรียนต้องใช้สมาธิ ตั้งใจและคิดตามจะทำให้จดจำเนื้อหาได้แม่นยำ สำหรับลักษณะการบันทึกที่ดีนั้น ควรเป็นบันทึกที่ สั้น ได้ใจความ ชัดเจน และอ่านเข้าใจง่าย ซึ่งมีวิธีปฏิบัติดังนี้

- 4.1 อ่านและทำความเข้าใจเนื้อหาที่สำคัญ แล้วสรุปสาระสำคัญในแต่ละย่อหน้า
- 4.2 จดอย่างสั้น และกระชับความ
- 4.3 จดให้ครอบคลุมเนื้อหา
- 4.4 ใช้ภาพประกอบง่ายๆ เพื่อช่วยให้เข้าใจได้เร็วขึ้น
- 4.5 ถ้าข้อความกระชับสมบูรณ์ดีแล้ว ให้คัดลอกลงบันทึกย่อได้เลย
- 4.6 ควรจดชื่อหนังสือ ผู้แต่ง ชื่อบท และระบุหน้าของตำรา ที่เราย่อไว้ด้วย เพื่อจะได้กลับไปพิจารณาทบทวนรายละเอียดใหม่

5. การขีดเส้นใต้และจดในตำรา เป็นการเน้นความสำคัญของเนื้อหาเพื่อสะดวกในการกลับมาทบทวน มักนิยมใช้ปากกาสี ขีดเน้นข้อความสำคัญ หรืออาจใช้การทำเครื่องหมายต่างๆ เช่น วงกลม ดอกจันทร์ สีเหลี่ยม เป็นต้น และอาจใช้ที่ว่างของหนังสือ เพื่อจดบันทึก สรุปหรือคำถามได้ อย่าเก็บรักษาตำราให้ใหม่อยู่เสมอโดยไม่ยอมขีดเขียนลงไป

จะเห็นได้ว่า เทคนิคหรือแนวทางปฏิบัติต่างๆ ที่ใช้เพื่อเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนั้น เป็นวิธีที่จะช่วยเพิ่มศักยภาพและความสามารถในการเรียนของนักศึกษา ซึ่งนักศึกษายังสามารถนำไปปรับใช้ให้เหมาะสมกับตัวเอง หรือที่เรียกว่าเป็นเทคนิคเฉพาะตัวของแต่ละบุคคล เพื่อให้ตนเองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดียิ่งขึ้น

✓ 1.3 แบบประเมินพฤติกรรมการเรียน

ในการวัดพฤติกรรมการเรียน หรือนิสัยในการเรียน ได้มีนักจิตวิทยาทำการศึกษาและพัฒนาเครื่องมือขึ้นมาหลายชุดเพื่อศึกษาควบคู่ไปกับตัวแปรอื่น เช่น The Study Attitudes and Methods Survey (SAMS), The California Study Methods Survey (SMS), The Scales of Motivation and Study Methods (SMSM) และ The Survey of Study Habits and Attitudes (SSHA) (Jearakul. 1976 : 40) ซึ่งต่อมา ดร.แคร์ อี เวียนสไตน์ (Claire E. Weinstein) / ดร.เดวิด อาร์ พอลเมอร์ David R. Palmer) และ ดร.แอน ซี สคูเลท (Ann C. Schulte) ของมหาวิทยาลัยเท็กซัสแห่งออสติน (University of Texas at Austin) ได้สร้างแบบสำรวจพฤติกรรมการเรียน Learning and Study Strategies Inventory (LASSI) ขึ้นเมื่อปี ค.ศ. 1987 เพื่อเก็บข้อมูลนักศึกษาในด้านต่างๆ (Weinstein and Palmer. 2002 : 2, 9-13) เช่น การเรียน เพื่อประโยชน์ในการให้คำปรึกษา และช่วยเหลือนักศึกษาที่มีปัญหาทางการเรียน ประกอบด้วยข้อคำถาม 77 ข้อ แบ่งออกเป็น 10 ด้านดังนี้

1. ทศนคติ (The Attitude Scale) หมายถึง ทศนคติของนักศึกษาที่มีต่อสถานศึกษา และความสำเร็จในการเรียน เช่น ความสามารถหรือวิธีการต่างๆ ที่นักศึกษาใช้ในการทำงานที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จหรือประสบความสำเร็จในการเรียน (ตัวอย่างข้อคำถาม : ฉันรู้สึกสับสนและไม่แน่ใจว่าอะไรคือจุดมุ่งหมายในการเรียนของฉัน) นักศึกษาที่มีคะแนนในระดับนี้ต่ำ อาจจะเป็นคนที่ไม่เชื่อมั่นในสถานศึกษาของตนว่ามีความสำคัญเพียงไร และต้องการพัฒนาความเข้าใจเกี่ยวกับสถานศึกษาเพื่อนำไปสู่เป้าหมายชีวิตในอนาคต

✓ 2. แรงจูงใจ (The Motivation Scale) หมายถึง การที่นักศึกษามีความขยันเอาใจใส่ มีระเบียบวินัยในตนเอง และมีความพยายามซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นที่จะทำให้การเรียนนั้นประสบความสำเร็จ (ตัวอย่างข้อคำถาม : เมื่อฉันได้รับงานที่ยาก ฉันไม่เคยยอมแพ้หรือเลือกที่จะศึกษาในเรื่องง่ายกว่า) นักศึกษาที่มีคะแนนในระดับนี้ต่ำ จะเป็นผู้ที่ต้องยอมรับ และรับผิดชอบกับผลงานที่ออกมา และเรียนรู้ที่จะกำหนดเป้าหมาย หรือวิธีการที่จะนำไปสู่ความสำเร็จ

3. การจัดการกับเวลาทางการเรียน (The Management Scale) หมายถึง การที่นักศึกษาวางแผน และจัดการกำหนดเวลาของตนเองตามสถานการณ์ต่างๆ (ตัวอย่างข้อคำถาม : ฉันจะตั้งใจเรียนเฉพาะที่เป็นเวลาใกล้สอบ) นักศึกษาที่มีคะแนนต่ำ อาจต้องการการพัฒนาการจัดการตารางเวลา หรือเทคนิคต่างๆ ในการช่วยจัดการเวลา และหลีกเลี่ยงกิจกรรมที่ไม่เป็นประโยชน์ต่อตัวนักศึกษา

4. ความวิตกกังวลเกี่ยวกับการเรียน (The Anxiety Scale) หมายถึง ระดับความกังวลของนักศึกษาที่ต่อสถานศึกษา นักศึกษาที่มีระดับคะแนนต่ำมักจะพบประสบการณ์หลายอย่างที่ทำให้เกิดความวิตกกังวลสูงในสถานศึกษา ส่วนนักศึกษามีระดับคะแนนสูงมักจะมี ความวิตกกังวลเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่งชัดเจน (ตัวอย่างข้อคำถาม : ฉันรู้สึกเป็นกังวลเกี่ยวกับคำตอบของฉันในการทดสอบครั้งนี้) ผู้ที่มีคะแนนต่ำอาจต้องการการพัฒนาเทคนิคต่างๆ ที่ช่วยในการลดความวิตกกังวลในเรื่องรอบตัว และสามารถให้ความสนใจกับสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือจดจ่อกับสิ่งใดสิ่งหนึ่งได้

✓ 5. การมีสมาธิต่อการเรียน (The Concentration Scale) หมายถึง ความสามารถของนักศึกษาที่มุ่งความสนใจต่อเหตุการณ์ในขณะนั้น (ตัวอย่างข้อคำถาม : ฉันพบว่าในขณะที่เรียน ฉันคิดถึงสิ่งอื่นและไม่ได้ฟังว่าอาจารย์ที่สอนพูดถึงเรื่องอะไร) ผู้ที่มีคะแนนต่ำอาจต้องการเรียนรู้เกี่ยวกับการตรวจสอบความสนใจของตนเอง และพัฒนาเทคนิคที่ทำให้มีสมาธิในการเรียนมากยิ่งขึ้น

6. กระบวนการรวบรวมข้อมูล (The Information Processing Scale) หมายถึง วิธีการที่นักศึกษาสามารถใช้การจินตนาการ กลวิธีในการจัดการ และทักษะของเหตุผล หรือวิธีการในการเรียนที่ช่วยให้นักศึกษาสามารถเชื่อมโยงความรู้เดิมเข้ากับสิ่งที่พวกเขา กำลังจะเรียนรู้และจดจำ เช่น ความรู้ที่มีคุณค่า และข้อมูลของสิ่งต่างๆ ในอนาคต (ตัวอย่างข้อคำถาม : ฉันตีความสิ่งที่ฉันกำลังเรียนให้เป็นภาษาของตนเอง) นักศึกษาที่มีระดับคะแนนต่ำ อาจมีความยากลำบากในการที่จะตีความหมายของข้อมูล หรือบทเรียน และไม่รู้วิธีการจำที่จะช่วยให้ตนเองนึกเรื่องราวหรือบทเรียนต่างๆ ได้ในภายหลัง

7. การเลือกใจความสำคัญและจดจำเนื้อหาที่สำคัญของบทเรียน (The Selecting Main Ideas Scale) หมายถึง ทักษะของนักศึกษาที่สามารถจับใจความสำคัญของเนื้อหาว่าส่วนใดสำคัญมาก และส่วนใดที่ไม่ค่อยมีความสำคัญกับรายละเอียด (ตัวอย่างข้อคำถาม : บ่อยครั้งที่ฉันลืมเก็บรายละเอียด จนไม่สามารถมองภาพรวมของเรื่องนั้นได้) นักศึกษาที่มีระดับคะแนนต่ำอาจต้องการการพัฒนาทักษะในการแยกเนื้อหาออกเป็นส่วนต่างๆ และเน้นส่วนที่ควรสนใจ เช่น การอ่านหนังสือภาษาอังกฤษ (Textbook) ซึ่งนักศึกษาจะสามารถเข้าใจความหมายถ้าหากจับใจความสำคัญได้

8. การใช้เทคนิคและเครื่องมืออุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน (The Study Aids Scale) หมายถึง การที่นักศึกษาสามารถใช้ข้อมูลหรือตัวอย่างที่มีอยู่ช่วยเหลือในการเรียน และค้นคว้าข้อมูล (ตัวอย่างข้อคำถาม : ฉันมักจะช่วยเหลือตนเองโดยการเปิด textbook เพื่อหาสิ่งที่ฉันต้องการ) ผู้ที่มีคะแนนต่ำอาจต้องการการพัฒนาความเข้าใจว่าข้อมูลหรือตัวอย่างบทเรียนที่มีอยู่มีความสำคัญ และวิธีการใช้ข้อมูลนั้นเพื่อช่วยเหลือตนเองให้เป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลมากยิ่งขึ้น

9. การทดสอบตนเอง การทบทวน และการเตรียมตัวในการเรียน (The Self-Testing Scale) หมายถึง จินตนาการ หรือการสร้างภาพอันเป็นเทคนิคที่จะช่วยให้นักศึกษาเข้าใจในบทเรียนมากยิ่งขึ้น (ตัวอย่างข้อคำถาม : ฉันจะหยุดอ่านหนังสือเป็นช่วงๆ เพื่อจินตนาการถึงสิ่งที่ผู้เขียนกล่าวถึง) ผู้ที่มีคะแนนต่ำอาจต้องการการพัฒนาความเข้าใจและรู้ซึ่งเกี่ยวกับการทดสอบตนเอง และเรียนรู้เทคนิคในการจินตนาการข้อมูล และระดับของความเข้าใจ หรือความสามารถในการเข้าใจสิ่งต่างๆ ที่กำลังศึกษาอยู่

✓ 10. ยุทธวิธีในการสอบและการเตรียมตัวสอบ (The Test Strategies Scale) หมายถึง การเตรียมตัวในการสอบของนักศึกษา ซึ่งรวมถึงเทคนิคต่างๆ ในการท่องจำ (ตัวอย่างข้อคำถาม : ในการสอบ หรือเขียนบทความ ฉันพบว่าฉันไม่เข้าใจว่าอะไรที่ผู้ถามต้องการ หรืออะไรที่ทำให้เสียคะแนนในการสอบ) ผู้ที่มีคะแนนต่ำอาจต้องการเรียนรู้เทคนิคต่างๆ เพื่อเตรียมตัวในการสอบซึ่งนักศึกษาสามารถที่จะหาวิธีการที่มีประสิทธิภาพในการใช้ความรู้ที่เรียนมาในการสอบได้

สำหรับงานวิจัยในต่างประเทศที่ผ่านมา นั้น เอ็กโฮลต์ (Eckholdt. 1999 : 3346) ได้นำแบบสำรวจพฤติกรรมการเรียน LASSI นี้มาใช้ในการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแบบทดสอบวัดสติปัญญา แบบทดสอบความวิตกกังวล และแบบประเมินกลยุทธ์ในการเรียน โดยทำการศึกษานักศึกษาสาขาจิตวิทยาในมหาวิทยาลัยในประเทศสหรัฐอเมริกาทางตะวันออกเฉียงเหนือ การดำเนินการวิจัยโดยให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบทั้ง 3 อย่างแล้วนำคะแนนมาเปรียบเทียบกับผลสอบในภาคการเรียนที่ผ่านมา ผลการวิจัยพบว่า ผลรวมของแบบทดสอบความวิตกกังวลจากแบบวัด Test Anxiety Inventory (TAI) มีความสัมพันธ์กับด้านความวิตกกังวลจากแบบประเมินพฤติกรรมเรียน Learning and Study Strategies Inventory (LASSI) และแบบประเมินพฤติกรรมเรียน LASSI ด้านกลยุทธ์ในการสอบมีความสัมพันธ์ทางลบกับด้าน W ของแบบทดสอบ TAI ผลการวัดความวิตกกังวลกลุ่มนักเรียนในระดับต่ำ ปานกลางและสูงมีวิธีการเรียนรู้และกลยุทธ์แตกต่างกัน

ลูมมิส (Loomis. 2000 : online) ได้ศึกษารูปแบบการเรียนโดยเปรียบเทียบกับลักษณะพฤติกรรมเรียนของ LASSI โดยการศึกษาได้หาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนของนักเรียนแต่ละคน และวิธีการเรียนวิชาวิจัยโดยการศึกษาค้นคว้าทางอินเทอร์เน็ต โดยใช้แบบสำรวจ LASSI วัดรูปแบบการเรียน 10 ด้าน ผลการวิจัยพบว่า คะแนนของแบบ

สำรวจ LASSI มีความสัมพันธ์กับคะแนนเก็บในชั้นเรียน และเกรดตอนสอบปลายภาค ซึ่งปัจจัยของพฤติกรรมการเรียนที่มีความสัมพันธ์กับวิธีการเรียนของนักเรียนมากที่สุดคือ การจัดการเวลาในการเรียน และการใช้เทคนิคช่วยเหลือในการเรียน ซึ่งมีความสัมพันธ์กับเกรดตอนสอบปลายภาคมากที่สุด

เรย์ (Ray. 1998 : 2491) ได้ศึกษาผลกระทบของตัวแปรการเลือกกลยุทธ์ในการเรียนที่สถาบันฝึกหัดนายทหารชั้นประทวน (NCO) โดยใช้แบบประเมิน The Strategic Assessment of Readiness for Training (START) และ Learning and Study Strategies Inventory-High School Version (LASSI-HS) ซึ่งทำการวัดก่อนและวัดหลังผู้เข้าฝึกอบรมจำนวน 257 คนในหลักสูตร The first Primary Leadership Development Course (PLDC) แล้วใช้สหสัมพันธ์ถดถอยพหุคูณหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรกลยุทธ์ในการเรียนรู้ และตัวแปรพื้นฐาน การวัด Paired t-test เพื่อเปรียบเทียบคะแนนวัดก่อนและวัดหลังด้านการจัดการเวลาจากแบบทดสอบ START และด้านกลยุทธ์ในการสอบของ LASSI-HS ผลงานวิจัยพบว่ามีผลกระทบต่อการปฏิบัติของผู้ฝึกอบรมอย่างมีนัยสำคัญ ในขณะที่ด้านการจัดการเวลาและทัศนคติของ LASSI-HS มีความสัมพันธ์ทางลบต่อการปฏิบัติของผู้ฝึกอบรม อย่างมีนัยสำคัญ

ในประเทศไทย ว่าที่ ร้อยตรีสิงห์ ไทยวงศ์ (2544 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลการให้คำปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนวคิดพิจารณาเหตุผล อารมณ์ พฤติกรรม ต่อยุทธวิธีการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่มีสภาพรอฟินิจของมหาวิทยาลัยกรุงเทพ จำนวน 24 คน โดยใช้แบบสอบถามยุทธวิธีการเรียนที่ปรับมาจากแบบประเมินพฤติกรรมการเรียน LASSI และวัดคะแนนเฉลี่ยสะสมทั้งก่อนและหลังทดลอง ผลการวิจัยพบว่านักศึกษาที่มีสถานภาพฟิโนิจที่ได้รับการให้คำปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนวคิดพิจารณาเหตุผล อารมณ์ พฤติกรรมมีคะแนนยุทธวิธีการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการให้คำปรึกษาสูงกว่าก่อนได้รับคำปรึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ศรระพร จันทโนทก (2538 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ กรุงเทพมหานคร โดยได้นำแบบสำรวจพฤติกรรมการเรียน LASSI มาปรับใช้ กับนักศึกษาชั้นปีที่ 2,3 และ 4 จำนวน 1,774 คน ซึ่งผลการวิจัยพบว่ามีนิสัยในการเรียนในภาพรวม มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาทุกชั้นปีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

✓2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

พฤติกรรมการเรียนเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และในการที่จะเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (ทิพวรรณ สุวรรณประเสริฐ. 2541 : 112) ซึ่งพฤติกรรมการเรียนที่ดีนั้น จะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้นของแต่ละบุคคล ซึ่งมี

องค์ประกอบต่างๆ ที่ช่วยส่งเสริมพฤติกรรมการเรียนที่เหมาะสมของนักเรียน ได้แก่ พฤติกรรมการสอนของครู ความพร้อมหรือธรรมชาติของผู้เรียน สภาพแวดล้อม อุปกรณ์การเรียน เพื่อนร่วมชั้น (ศิริภรณ์ เทพนิม. 2541 : 24) เช่นเดียวกับที่สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2530 : 963) ที่ได้ศึกษาพบว่านิสิตนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจำนวนกว่าร้อยละ 50 มีพฤติกรรมการเรียนที่เป็นลักษณะที่ดีของวิธีศึกษาเกือบเป็นประจำ หรือเกือบทุกครั้ง ในเรื่องมีความมานะ ตั้งใจเรียน ตั้งใจฟัง ไม่ยอมขาดเรียน รับผิดชอบส่งทันกำหนดเวลา ทำความเข้าใจก่อนลงมือทำงาน เตรียมอุปกรณ์การเรียนพร้อมเสมอ จัดงานหรือขีดเส้นใต้ข้อความสำคัญ พยายามทำความเข้าใจและจำได้ดี แบ่งเวลาศึกษาแต่ละวิชาอย่างทั่วถึง จับใจความสำคัญ และทบทวนในการอ่าน วางแผนดูหนังสือเตรียมสอบ วิชาที่ไม่ชอบก็พยายามเรียนและทำงานจนเสร็จ เวลาสอบอ่านคำชี้แจงและคำสั่งจนเข้าใจ วางโครงเรื่องสั้นๆ ก่อนลงมือเขียนตอบ แบ่งเวลาตอนท้ายอ่าน และตรวจคำตอบก่อนส่งอาจารย์ นิสิตนักศึกษากลุ่มนี้มีพฤติกรรมการเรียนอยู่ในระดับสูงกว่าผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำเกือบทุกข้อ นอกจากนี้ นิสิตนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง และนิสิตนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ และอาจารย์ ต่างมีความคิดเห็นสอดคล้องตรงกันว่า สาเหตุที่เกี่ยวข้องกับผลการเรียนที่มีความสำคัญที่สุด คือ วิธีการเรียน

มีผู้วิจัยจำนวนไม่น้อยที่ทำการศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์กับพฤติกรรมการเรียน ดังเช่น ไดเนอร์ (Diener. 1970 : 396-400) ได้ศึกษาความคล้ายคลึงและความแตกต่างระหว่างนิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำตัวอย่างประชากรที่ใช้เป็นนิสิตชั้นปีที่ 2 , 3 และ 4 จำนวน 138 คน ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งสองมีพฤติกรรมในการเรียนต่างกันคือ นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีพฤติกรรมในการเรียนดีกว่านิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ เช่นเดียวกับ พัสวี ดินบุตร (2540 : 138-145) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร จำนวน 397 คน พบว่า ความวิตกกังวลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์ทางลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ สรุปได้ว่า ความวิตกกังวลทางการเรียนมีความสัมพันธ์ทางลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งนักเรียนที่มีความวิตกกังวลสูงจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ โปแพมและมัวร์ (Popham and Moore. 1960 : 552 - 554) ที่พบว่านิสัยทางการเรียน ทักษะคิดในการเรียนและการปรับตัวทางด้านการเรียน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และธาริณี เจียรวัฒน์ (2531 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาพฤติกรรมการเรียนการสอนวิทยาศาสตร์ที่มีส่วนส่งเสริมผลสำเร็จในการเรียนวิทยาศาสตร์ ตามการรับรู้ของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์สูง พบว่าพฤติกรรมการเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยพฤติกรรมการเรียนเป็นตัวแปรหนึ่งที่สามารถใช้ทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมี

พฤติกรรมในการเรียนดีกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ และเมื่อนักเรียนได้ปรับปรุงแก้ไขพฤติกรรมในการเรียนให้ดีขึ้นแล้วจะทำให้ให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้นด้วย

จึงอาจกล่าวได้ว่า พฤติกรรมการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนั้นมีความสัมพันธ์กันอย่างมาก กล่าวคือ ถ้าผู้เรียนมีพฤติกรรมหรือนิสัย หรือวิธีการเรียนที่ดี เช่น มีความสนใจ ความเอาใจใส่ การฝึกฝน การมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียน ต่อครู ต่อวิชา และต่อโรงเรียน ก็จะทำให้ผู้เรียนมีแนวโน้มที่จะประสบความสำเร็จในการเรียนสูง และทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงด้วย ดังนั้นผู้วิจัยจึงขอเสนอความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านพฤติกรรมการเรียนเป็นรายด้าน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังนี้

2.1 ทัศนคติในการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ทัศนคติในการเรียน ถือเป็นตัวแปรหนึ่งที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งในความหมายของทัศนคติ ชัยวัฒน์ แสงศรี (2538 : 53) กล่าวว่า ทัศนคติเป็นความรู้สึก ความคิดที่บุคคลมีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่เป็นผลมาจากประสบการณ์หรือสิ่งแวดล้อม ความรู้สึก และความคิดดังกล่าวเป็นไปได้ในทางชอบหรือไม่ชอบ เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย อันมีแนวโน้มที่จะให้บุคคลแสดงปฏิกิริยา และกระทำต่อสิ่งนั้นๆ ทั้งในการสนับสนุนและต่อต้าน ทัศนคติ เป็นสิ่งที่ไม่สามารถมองเห็นได้อย่างชัดเจน การที่เราจะทราบทัศนคติของบุคคลหนึ่งได้ ก็ต้องใช้วิธีแปลความหมายของการแสดงออก ซึ่งอาจจะเป็นแบบหนึ่งขององค์ประกอบของทัศนคติก็ได้ ส่วนทัศนคติทางการเรียนนั้น วิชชุตา เดียวกุล (2529 : 14) กล่าวถึงทัศนคติทางการเรียน ว่าเป็น ความรู้สึก และความคิดเห็นที่มีต่อความรู้ ต่อการศึกษา ทั้งทางด้านการเรียนการสอน คือยอมรับตัวครู และคุณค่าทางการศึกษา สอดคล้องกับ สุดฤทัย มุขยวงศา (2533: 7) ที่อธิบายทัศนคติในการเรียนว่าเป็นสภาพทางอารมณ์ ความรู้สึก ความคิด ความเชื่อ และพฤติกรรมที่แสดงออก เพื่อตอบสนองต่อครู โรงเรียนและระบบการศึกษา เกิดจากประสบการณ์และการเรียนรู้ ซึ่งแสดงออกมาได้ 2 ด้าน คือ

1. ทัศนคติในทางที่ดีต่อการเรียน นักเรียนจะแสดงออกในลักษณะของความพึงพอใจ สนใจมาเรียนอย่างสม่ำเสมอ ยอมรับความสามารถ และวิธีการของครู เห็นคุณค่าของการศึกษา

2. ทัศนคติในทางที่ไม่ดีต่อการเรียน นักเรียนจะแสดงออกในลักษณะของความไม่ พึงพอใจ ไม่เห็นด้วย ไม่ชอบครู ไม่ตั้งใจเรียน ขาดเรียนบ่อย ๆ ไม่เห็นคุณค่าของการศึกษา

และได้มีนักวิจัยทำการวิจัยเพื่อจะสนับสนุนความคิดดังกล่าวนี้ ดังเช่น สุรีย์ ประกายจันทร์ (2532 : 69-70) ที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างนิสัยทางการเรียน ทัศนคติทางการเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่านิสัยทางการเรียน ทัศนคติทางการเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กล่าวคือ ถ้าผู้เรียนมีนิสัยทางการเรียน ทัศนคติทางการเรียนที่ดี มีแนวโน้มที่จะประสบความสำเร็จในการเรียนสูง และถ้าผู้เรียนมีนิสัยทางการเรียน ทัศนคติ

ทางการเรียนไม่ดี มีแนวโน้มที่จะประสบผลสำเร็จในการเรียนต่ำ เช่นเดียวกับ ชัยยุทธ ทองทิพย์ (2537. บทคัดย่อ) ที่ศึกษาแบบจำลองความสัมพันธ์เชิงสาเหตุขององค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาสาขาการมัธยมศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และพบว่า ทักษะคิดต่อวิชาชีพรูเป็นตัวแปรหนึ่งที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ดีที่สุด

สุวิมล เด่นสุนทร (2525 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาตัวแปรด้านจิตวิทยาที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานคร จำนวน 1,031 คน ในแผนการเรียนวิทยาศาสตร์ ศิลปศาสตร์ เกษตรกรรม ช่างอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม ศิลปกรรม และศิลปหัตถกรรม โดยผลการวิจัยพบว่านิสัยและทัศนคติในการเรียนมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเกือบทุกแผนการเรียน

จารุพร สูงสว่าง (2524 : 56-57) ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาผู้ใหญ่แบบเบ็ดเสร็จระดับ 4 กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2523 จังหวัดนครสวรรค์ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาผู้ใหญ่แบบเบ็ดเสร็จระดับ 4 จำนวน 160 คน และเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 241 คน ผลการศึกษาพบว่า ทักษะคิดในการเรียนเป็นตัวทำนายที่ดีตัวหนึ่งในการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ภาษาไทย และวิทยาศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่างทั้งสอง

แอสติน (Astin. 1971 : 3-20) ได้ศึกษาการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการลาออกกลางคันของนักศึกษา โดยทำการวิจัยกับนักศึกษาระดับอุดมศึกษา จากสถาบันระดับวิทยาลัย 2 ปี และ 4 ปี ในประเทศสหรัฐอเมริกา รวม 180 สถาบัน จำนวน 36,581 คน พบว่า ในกรณีที่นักศึกษาออกกลางคันหลังจากเรียนผ่านปี 1 ไปแล้ว จะมีองค์ประกอบอื่นๆ ที่ไม่ใช่สติปัญญาเกี่ยวข้องกับ ซึ่งแอสตินได้อธิบายว่าการที่นักศึกษาต้องลาออกกลางคันนั้นสามารถแก้ไขได้โดยพิจารณาข้อมูลต่างๆ เช่น การวางแผนในอนาคต ทักษะที่มีต่อตนเองและการเรียน การเล็งเห็น หรือการให้คุณค่ากับการเรียน ซึ่งนักศึกษาที่มีทัศนคติที่ดีต่อตนเอง เช่น เห็นว่าตัวเองมีความสามารถทางวิชาการอย่างดี และมีแรงจูงใจอย่างมากต่อการมุ่งสำเร็จ เหล่านี้จะเป็นตัวแปรที่สำคัญในการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

โอลสัน (Olson. 1985 : 42) ได้ศึกษาสาเหตุและความสัมพันธ์ของความวิตกกังวลในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ พบว่า ทักษะคิดต่อวิชาคณิตศาสตร์เป็นองค์ประกอบสำคัญที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ และตัวแปรที่ทำให้เกิดความวิตกกังวลในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ทั้งระดับสูงสุดและต่ำสุด คือ ทักษะคิดต่อวิชาคณิตศาสตร์และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์

จากงานวิจัยข้างต้น พอสรุปได้ว่า ทักษะคิดในการเรียน หมายถึง ความรู้สึก ความคิด ความเชื่อ ของนักศึกษาที่มีต่อประสบการณ์ในการเรียน และเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ถ้าหากนักศึกษามีทัศนคติในการเรียนที่ดีแล้ว ก็จะทำให้ผลสัมฤทธิ์

ทางการเรียนสูงขึ้น ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ตั้งสมมติฐานในการวิจัยเพื่อศึกษาว่าพฤติกรรมการเรียนด้านทัศนคติทางการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.2 แรงจูงใจกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

สถิติ วงศ์สวรรค์ (2527 : 14) กล่าวถึงแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่าเป็นความปรารถนาที่จะได้รับความสำเร็จในงาน เช่นเดียวกับชัยนาถ นาคบุปผา (2529 : 54-56) ที่กล่าวว่าแรงจูงใจเป็นสิ่งที่มียุทธผลต่อการเรียนและการทำงานเป็นอย่างมาก ถ้าผู้เรียนหรือผู้ทำงานได้รับแรงจูงใจในระดับสูง ย่อมทำให้เขาตั้งใจเรียนหรือทำงานอย่างเต็มความสามารถ และรุจิรา ยาวมาตย์ (2541 : 13) ได้อธิบายว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์นั้นส่งผลต่อการเรียนของผู้เรียนเป็นสิ่งที่ผู้เรียนคาดหวังเพื่อก้าวไปสู่ความสำเร็จหรือสัมฤทธิ์ผลที่ได้ตั้งไว้ ผู้ที่ประสบความสำเร็จจะเป็นผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง

ดั่งที่ไวเนอร์ (Weiner. 1972 : 158) ได้สรุปลักษณะเด่นของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง เปรียบเทียบกับผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำไว้ดังนี้

1. ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ตั้งใจทำงานดีกว่า อดทนต่อความล้มเหลวสูง ชอบเลือกงานสลับซับซ้อนมากกว่าผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ
2. ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ชอบริเริ่มกระทำสิ่งต่างๆ ด้วยความคิดของตัวเองมากกว่าและภูมิใจที่ได้เลือกงานยากมากกว่าผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ

สอดคล้องกับ ประธาน วัฒนวาณิชย์ (2537 : 31-35) กล่าวว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นการทำให้มีความศรัทธาอยากเรียน นับว่าเป็นสิ่งที่จำเป็นอันดับแรกของการเรียน และเป็นความสำเร็จไปแล้วเกินครึ่ง วิธีการกระตุ้นให้นักศึกษาเกิดความอยากเรียน คือ ต้องเร้าใจตนเองให้เกิดความสนใจอยากเรียน

ดังนั้นจึงมีผู้วิจัยทำการศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ดังต่อไปนี้

เบนดิก (Bendig. 1958 : 119-120) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชายของมหาวิทยาลัยพิทส์เบิร์ก จำนวน 110 คน ผลปรากฏว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับคะแนนเฉลี่ย (GPA) ของการสอบในภาคเรียนก่อน ได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.22

ต่อมาไมเยอร์ (Myers. 1965 : 355-363) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สมรรถภาพทางสมอง และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษา จำนวน 524 คน พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชายและนักเรียนหญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.50 และ 0.48 ตามลำดับ

เฟิสท์ (Furst. 1966 : 927-933) ได้ปรับปรุงแบบทดสอบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของไมเยอร์ไปใช้กับนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 288 คน พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์กับคะแนนเฉลี่ย (GPA) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ในปีเดียวกัน ฟรายไมเออร์ และ เวลล์ (Frymier and Wells. 1966 : 90-95) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาในมลรัฐโอไฮโอ จำนวน 339 คน โดยแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกับกลุ่มที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ จากนั้นนำคะแนนจากแบบทดสอบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มาหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์กับคะแนนจากระเบียนสะสม พบว่า นักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ

ราย (Rai. 1980 : 117-122) ได้เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชายระดับมัธยมศึกษา ประเทศอินเดีย จำนวน 300 คน โดยแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็น 3 กลุ่ม จากการทดสอบ พบว่าแรงจูงใจทางการเรียนสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และนักเรียนแต่ละกลุ่มมีแรงจูงใจทางการเรียนต่างกัน โดยนักเรียนกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์สูงมีแรงจูงใจทางการเรียนสูงด้วย

เมธี โพธิพัฒน์ (2523 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ และความซื่อสัตย์ของเด็กไทย โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 5 , มัธยมศึกษาปีที่ 2 และ มัธยมศึกษาปีที่ 4 ของโรงเรียนรัฐบาลในกรุงเทพมหานคร จันทบุรี สมุทรปราการ ดาก เลย และสงขลา จำนวน 886 คน โดยใช้แบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ปรากฏว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สุวิมล เต็นสุนทร (2525 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาตัวแปรด้านจิตวิทยาที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานคร โดยพบว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในแผนการเรียนศิลปศาสตร์ เกษตรกรรม และศิลปกรรม

นลินี นินทบดี (2532 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เจตคติต่อวิชาสังคมศึกษา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาสังคมศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดสังเวช กรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 495 คน พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เจตคติต่อวิชาสังคมศึกษา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษา มีความสัมพันธ์ในทางบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

วันชัย ดนัยตโนมุต (2535 : 82-84) ได้ศึกษาคุณลักษณะที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในจังหวัดปทุมธานี ผลการศึกษา

พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และความขยันหมั่นเพียรในการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สุกัญญา สามปยุ (2539 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาองค์ประกอบด้านจิตวิทยา ที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดนครราชสีมา พบว่าองค์ประกอบด้านจิตวิทยามีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ส่วนตัวแปรที่สามารถร่วมกันพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ นิสัยทางการเรียนและความสนใจทางการเรียน

จากงานวิจัยข้างต้น สรุปได้ว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง ความปรารถนาของบุคคลที่ต้องการจะได้รับผลสำเร็จในงานนั้น ด้วยเหตุนี้แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จึงมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งถ้าผู้เรียนมีแรงจูงใจในการเรียนสูง เช่น มีความตั้งใจเรียน ต้องการจะประสบผลสำเร็จในการเรียน จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงด้วยเช่นกัน ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ตั้งสมมติฐานในการวิจัยเพื่อศึกษาว่าพฤติกรรมการเรียนด้านแรงจูงใจในการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.3 การจัดเวลาในการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

สำหรับการจัดเวลาในการเรียน ซึ่งเป็นการวางแผน จัดตารางการเรียนของนักศึกษา และเป็นตัวแปรหนึ่งของพฤติกรรมการเรียน และได้มีผู้ให้ความหมายไว้ดังนี้

ทิพวรรณ สุวรรณประเสริฐ (2541 : 39) กล่าวว่า เวลาเป็นทรัพยากรที่มีค่า มีอยู่อย่างจำกัด เมื่อผ่านไปแล้วจะผ่านไปเลยไม่มีการย้อนคืนมา ไม่อาจซื้อหาหรือแลกเปลี่ยนด้วยสิ่งของได้ เวลาเป็นสิ่งตัดสินคุณค่า เป็นเครื่องหมายของการเจริญเติบโต เป็นความหวัง เป็นทรัพยากรที่ล้ำค่า ที่สร้างเงิน สร้างงาน และความสำเร็จ

สุขใจ น้ำมุด (2536 : 44) กล่าวว่า เวลาเป็นสิ่งมีค่าเราสามารถทำให้เกิดเป็นเงินเป็นทองขึ้นมาได้ แต่เวลาเป็นทรัพยากรที่ต่างจากทรัพยากรทั้งหลาย เพราะเมื่อผ่านไปแล้วไม่มีการย้อนคืน ดังนั้นคุณค่าของเวลาจึงขึ้นกับการรู้จักใช้ให้เกิดประโยชน์เท่านั้น

วัชร บุรณสิงห์ (2526 : 48-54) อธิบายว่า การจัดสรรเวลาในการศึกษาถือได้ว่าเป็นเทคนิคที่สำคัญ อันจะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนให้ได้ผลดีขึ้นประการหนึ่ง กล่าวคือผู้เรียนจะต้องมีการทำตารางเวลาสำหรับศึกษาของตนเอง เพื่อจะได้ทำรายการสิ่งที่จะต้องทำตามลำดับความสำคัญก่อนหลัง และเวลาในการพักผ่อนให้เหมาะสม พร้อมทั้งมีวิธีการอ่านให้ถูกต้อง เหมาะสม

ยูริส (Uris. 1970 : 16) ได้แบ่งเวลาออกเป็น 3 ประเภท ตามลักษณะงานที่ต้องใช้แตกต่างกันคือ

1. เวลาที่ต้องใช้อย่างคงที่ (Fixed) ได้แก่ เรื่องที่ต้องปฏิบัติในสัปดาห์ที่มีลักษณะสม่ำเสมอ และไม่อาจตัดทอนได้เลย
2. เวลาที่พอยืดหยุ่นได้ (Semi Flexible) ได้แก่ เรื่องที่พอจะเพิ่มลดหรือยืดหยุ่นเวลาในการปฏิบัติงานพอสมควร
3. เวลาที่สามารถแปรเปลี่ยนได้ (Variable) ได้แก่ เรื่องที่สามารถจะระงับโดยเปลี่ยนแปลงไปใช้ทางเลือกอื่น อาจจะรอไว้ทำภายหลังหรือสามารถเพิ่มหรือลดเวลาเรื่องนั้นๆ ได้

นอกจากนี้ ยูริส ยังได้ให้ข้อเสนอแนะสำหรับนักศึกษาในการตรวจสอบข้อบกพร่องหรือจุดอ่อนของตนเองในการจัดสรรเวลา โดยใช้คำถามเหล่านี้เป็นแนวทาง คือ

1. การจัดแบ่งเวลาที่กำหนดไว้นั้นได้เป็นไปตามความสำคัญที่ควรจะเป็นหรือไม่
2. ถ้าเพิ่มเวลาให้กับกิจกรรมที่กำหนดไว้นั้นแล้ว จะช่วยเพิ่มผลสำเร็จของตนและของงานชิ้นนี้ขึ้นบ้างหรือไม่
3. สามารถเปลี่ยนเรื่องที่อยู่ภายใต้ประเภทคงที่ มาอยู่ภายใต้ประเภทที่พอจะยืดหยุ่นได้บ้างหรือไม่
4. สามารถเปลี่ยนเรื่องที่อยู่ภายใต้ประเภทยืดหยุ่นได้มาอยู่ภายใต้ประเภทคงที่ ได้หรือไม่ เพราะบางครั้งเราอาจมองข้ามกิจกรรมสำคัญๆ และจำเป็นต้องทำไปบ้างก็ได้
5. กิจกรรมที่จัดประเภทไว้ว่าสามารถจะเปลี่ยนแปลงได้นั้น สามารถตัดทิ้งได้หรือไม่ โดยมากถ้าวิเคราะห์ให้ดีจะพบกิจกรรมที่ไม่มีความสำคัญอะไร ทำให้เราสามารถตัดหรือย่นเวลาไปได้มาก

หรืออาจทำได้โดยการวางแผนและทำตารางเวลา เช่น ทำแผนประจำสัปดาห์ (ยูดา รักไทย และ ณัฐพงศ์ นาสมาริช. 2543 : 20) ซึ่งเป็นแผนที่ต้องทำแบบสัปดาห์ต่อสัปดาห์ โดยระบุถึงสิ่งที่ต้องทำในแต่ละวันอย่างละเอียด และเวลาที่เหมาะสมแก่การทำแผนประเภทนี้คือ ช่วงสุดสัปดาห์ (เย็นวันศุกร์ – เช้าวันอาทิตย์) เพราะนักเรียนรู้อยู่แล้วว่า 5 วันที่ผ่านมาเราได้เรียนอะไรและได้รับมอบหมายงานประจำสัปดาห์อะไรมาบ้าง เพื่อจะได้ใช้สิ่งนี้ทำแผนสำหรับสัปดาห์หน้า เพราะการทำแผนประจำสัปดาห์จะช่วยให้เรารู้ถึงศักยภาพส่วนตัว และรู้ว่าเทอมต่อไปควรจะวางแผนอย่างไรจึงจะดี

และจากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการแบ่งเวลา พบว่า วลีวรรณ ศรเดชะวิวัฒน์ (2536 : 81-82) ได้ศึกษาปัญหาของนักศึกษาวิทยาลัยอาชีวศึกษาปีที่ 1 สังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคเหนือ จำนวน 392 คน ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษามีปัญหาสูงสุดคือ ปัญหาด้านการเรียน ที่นักศึกษาไม่รู้จักแบ่งเวลาเรียน ใช้เวลาในทางที่ไม่เกิดประโยชน์ เข้าร่วมกิจกรรมมากเกินไป จนทำให้ผลการเรียนไม่ดี

ฮัมฟรีย์ (Humphreys. 1960 : 125-131) ศึกษาความสัมพันธ์ของกิจกรรมนอกโรงเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่าเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงใช้เวลาในการทำกิจกรรมนอกโรงเรียน เช่น การอ่านหนังสือ งานศิลปะ และกิจกรรมทางสังคมค่อนข้างสูงมาก เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำใช้เวลาส่วนใหญ่ในการดูโทรทัศน์ ร้องเพลง และการเล่นเกมส์ต่าง ๆ

อัจฉรา ชีวาพัฒนานวงศ์ (2537 : 47) ได้ทำการศึกษาการทดลองใช้เทคนิคแม่แบบ เพื่อพัฒนาการใช้เวลาในการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดแจ้งร้อน กรุงเทพมหานคร กับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าเขาวงกตปัญญาปานกลาง และมีการใช้เวลาในการเรียนต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมา โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลองจำนวน 8 คน พบว่ากลุ่มทดลองที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบมีการใช้เวลาในการเรียนดีกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้นก่อนการทดลอง

สำหรับปัญหานักศึกษาลาออกจากกลางคันนั้น สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ (2525 : 150) ได้ศึกษาสาเหตุการลาออกจากมหาวิทยาลัยกลางคันโดยการสัมภาษณ์นักศึกษาที่ต้องออกจากมหาวิทยาลัยกลางคันจำนวน 164 คน จาก 5 มหาวิทยาลัย ได้แก่ มหาวิทยาลัยมหิดล มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2513-2514 ผลการวิจัยพบว่าสาเหตุที่ทำให้นักศึกษาต้องออกจากมหาวิทยาลัยกลางคัน คือ การแบ่งเวลาไม่เหมาะสมและไม่ตั้งใจศึกษาเล่าเรียน เนื่องจากไม่ได้ใช้เวลาให้กับการศึกษาเล่าเรียน กล่าวคือ ไม่ดูหนังสือ ไม่ทำการบ้าน ไม่เข้าห้องเรียน ขาดเรียน เป็นต้น

จากงานวิจัยข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า การจัดการเวลาด้านการเรียน หมายถึง เป็นการจัดสรรเวลาเพื่อการศึกษาของตนเอง เพื่อให้มีเวลาเพียงพอในการเตรียมตัว ทำงานที่ได้รับมอบหมายในชั้นเรียน และทบทวนเนื้อหา เพื่อพัฒนาคุณภาพทางการเรียนของตนเอง ซึ่งนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำนั้น มักจะมีการจัดการเวลาในการเรียนที่ไม่เหมาะสมและไม่รู้จักการจัดเวลาตามความสำคัญ ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ตั้งสมมติฐานในการวิจัยเพื่อศึกษาว่า พฤติกรรมการเรียนด้านการจัดการเวลาด้านการเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.4 ความวิตกกังวลเกี่ยวกับการปฏิบัติตนในการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ไรครอฟท์ (Rycroft. 1978: 12) กล่าวว่าความวิตกกังวลเป็นความรู้สึกเตรียมพร้อมเพื่อเผชิญกับสิ่งที่จะเกิดขึ้นและความเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ที่ไม่คุ้นเคย ภาวะเช่นนี้เกิดขึ้นเมื่อบุคคลตระหนักว่ามีบางสิ่งบางอย่างที่เป็นอันตรายต่อตนเองแต่ยังไม่สามารถกำจัดสิ่ง

นั้นได้ เนื่องจากยังไม่ได้เกิดขึ้นจริงๆ หากสิ่งนั้นเกิดขึ้นหรือบุคคลรับรู้อย่างชัดเจนแล้วความวิตกกังวลก็จะหมดไปเพราะไม่ต้องเตรียมพร้อมที่จะเผชิญปัญหา ซึ่ง สปีลเบิร์กเกอร์ (Spielberger. 1979 : 111) ได้สรุปแนวคิดในการศึกษาความวิตกกังวลในการสอบจากผู้วิจัยหลายๆ คนว่า การศึกษาความวิตกกังวลในการสอบต้องอ้างอิงความแตกต่างระหว่างบุคคลในความโน้มเอียงในการตอบสนองต่อความเครียดในการสอบ การศึกษาส่วนใหญ่พบว่าผู้มีการวิตกกังวลส่วนใหญ่ก็มีประสบการณ์เหมือนๆ กัน ในเรื่องต่อไปนี้

ก. ลักษณะการแสดงออกถึงปฏิกิริยาทางอารมณ์ด้วยความรู้สึกตึงเครียด (Tension)

ข. ความวิตกกังวลเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจของตนเองซึ่งแสดงถึงความตั้งใจ (Attention)

ค. การกระตุ้นหรือการเร้าของระบบประสาทอัตโนมัติ

ดังนั้นจึงมีผู้วิจัยทำการศึกษาความวิตกกังวลที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ดังต่อไปนี้

ยงยุทธ อินทจักร์ (2528 : 51-52) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดอุดรดิตถ์ จำนวน 259 คน ผลการวิจัยพบว่า ความวิตกกังวลมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษด้านการฟัง และการออกเสียง ด้านศัพท์ และด้านโครงสร้าง และการเขียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ด้านการอ่านที่ระดับ .01

โคชกาเวย์ (Kochgaway. 1993 : 16-21) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลทางการเรียนและการปรับตัวของนักเรียนมัธยมศึกษา กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนมัธยมศึกษาเพศหญิง จำนวน 200 คน อายุ 14-17 ปี โดยใช้แบบสอบถามการปรับตัวของ Bell และแบบสอบถามวัดความวิตกกังวลทางการเรียนสำหรับเด็ก โดยแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มตัวอย่างที่มีความวิตกกังวลทางการเรียนสูง (A1) และกลุ่มที่มีความวิตกกังวลทางการเรียนต่ำ (A2) ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่าง (A1) มีค่าเฉลี่ยในการประเมินผลด้านความแตกต่างเกี่ยวกับการปรับตัว และการเรียนสูงกว่ากลุ่มตัวอย่าง (A2) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ยูจีน (Eugene. 1969 : 3876) ได้ศึกษาเกี่ยวกับองค์ประกอบที่พยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับ 8 หรือมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในมลรัฐโอไฮโอ พบว่าความวิตกกังวลเป็นองค์ประกอบหนึ่งในการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยพยากรณ์ร่วมกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และความคาดหวังในการศึกษา ได้ค่าสหสัมพันธ์เท่ากับ 0.55

สตีเวนสัน และ อัดัม (Stevenson and Adam. 1969 : 24-28) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลกับการเรียนรู้ของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนระดับ 4 และ

ระดับ 6 จำนวน 318 คน พบว่า คะแนนจากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์เป็นลบกับความวิตกกังวลนั้น คือ ความวิตกกังวลจะมีผลต่อการเรียนรู้ ถ้าระดับความวิตกกังวลต่ำ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจะสูง แต่ถ้าระดับความวิตกกังวลสูง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจะต่ำ

แคทเทล (Cattell and Scheier. 1961 : 263-264) ได้สรุปผลการวิจัยเกี่ยวกับความวิตกกังวลว่า โดยทั่วไปแล้ว ความวิตกกังวลและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จะสัมพันธ์กันเป็นลบ แต่ผลที่ได้ยังสรุปแน่นอนไม่ได้ เพราะผลดังกล่าวต้องขึ้นอยู่กับสิ่งที่เรียนรู้ แรงจูงใจ ระดับอายุ และความเข้มของความวิตกกังวล

นราธร ศรีประสิทธิ์ (2529 : 96) ศึกษาปัจจัยทางสังคมและจิตวิทยาที่มีความสัมพันธ์กับความเครียดของเด็กวัยรุ่น กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสามเสนวิทยาลัย และโรงเรียนหอวัง พบว่า นักเรียนวัยรุ่นที่มีผลการเรียนอยู่ในระดับต่ำ จะมีความเครียดมากกว่าในกลุ่มอื่น ซึ่งแสดงว่าเด็กนักเรียนวัยรุ่นในกลุ่มนี้ จะมีความวิตกกังวลกับผลการเรียนของตนเอง ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อตนเองในการที่จะสอบได้หรือสอบตก รวมไปถึงการสอบเข้ามหาวิทยาลัย

ดีไซเดอร์ราโต และโคสกินเนน (Desiderato and Koskinen. 1969 : 162) ศึกษาว่านักเรียนที่มีความถนัดทางการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง ถ้ามีความวิตกกังวลจะทำให้คะแนนเฉลี่ยสะสมลดลงหรือไม่ และผู้ที่มีความวิตกกังวลต่างกันจะมีพฤติกรรมที่ปฏิบัติเป็นประจำในการเรียนและผลการเรียนต่างกันหรือไม่ ผลปรากฏว่าผู้ที่มีความวิตกกังวลเกี่ยวกับการเรียนแตกต่างกันจะได้คะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ประสิทธิ์ ชาญศิริ (2533 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความวิตกกังวล กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในจังหวัดมหาสารคาม พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนมีความสัมพันธ์ในทางลบกับความวิตกกังวล

สมพล บุคทนุ (2539 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการใช้วิธีลดความวิตกกังวลของนักเรียนในการสอนคณิตศาสตร์ เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์อยู่ในเกณฑ์ต่ำถึงปานกลาง และมีความกังวลในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์อยู่ในระดับปานกลางขึ้นไป ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และระดับความวิตกกังวลในการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนหลังการทดลองต่ำกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากงานวิจัยดังกล่าวข้างต้นนี้ จะเห็นได้ว่า ความวิตกกังวล หมายถึง สภาพที่บุคคลรู้สึกไม่สบายใจ กระวนกระวายใจหรืออารมณ์ไม่ดี ไม่สบายใจ รู้สึกเศร้า ใจลอย โกรธง่าย

ซึ่งความวิตกกังวลนั้นจะมีผลต่อการเรียนรู้ หากมีระดับความวิตกกังวลสูง จะส่งผลทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ดังนั้นความวิตกกังวลในระดับสูง จะมีความสัมพันธ์ทางลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แต่หากนักศึกษามีระดับความวิตกกังวลต่ำ ก็ส่งผลให้มีความกระตือรือร้นในการเรียน และส่งผลให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ตั้งสมมติฐานในการวิจัยเพื่อการศึกษาว่าพฤติกรรมการเรียนด้านความวิตกกังวลในการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.5 การมีสมาธิต่อการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 (ราชบัณฑิตยสถาน. 2525) ได้ให้ความหมายของสมาธิไว้ว่า “ความตั้งมั่นแห่งจิต” ความสำรวมใจให้แน่วแน่เพื่อเพ่งเล็งในสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยพิจารณาอย่างเคร่งครัดเพื่อให้เกิดปัญญาเห็นจริงในสิ่งนั้น

อุดม ทิพย์พงศ์ธร (2539 : 10) กล่าวว่าสมาธิ หมายถึง ภาวะที่จิตมีอารมณ์เดียว แน่วแน่ต่ออารมณ์เดียว หรือภาวะที่จิตกำหนดแน่วแน่อยู่กับอารมณ์อันหนึ่งซึ่งอารมณ์ในที่นี้หมายถึง สิ่งที่จิตไปยึดเหนี่ยว จะเป็นทางตา ทางหู ทางจมูก ทางลิ้น ทางกาย หรือทางใจ

ในด้านของการการเรียนนั้น ประธาน วัฒนวาณิชย์ (2537 : 31-35) กล่าวว่า การเรียนของนักศึกษาให้ได้ผลดีนั้น การมีสมาธิในการเรียน เป็นองค์ประกอบสำคัญประการหนึ่ง เพราะการเรียนจะมีประสิทธิภาพต้องอาศัยความตั้งใจจดจ่ออยู่กับการเรียน ความพร้อมที่จะเรียน และสนใจในวิชานั้นจริงๆ สิ่งที่เป็นอุปสรรคต่อสมาธิในการเรียน เช่น ความหิว ความอึด เสียงดัง ฯลฯ ต้องขจัดให้หมดไป ขณะที่ฟังคำบรรยายหากเกิดข้อสงสัยควรรีบจดไว้ เพื่อไม่ให้ข้อสงสัยนั้นรบกวนสมาธิในการเรียนในช่วงนั้นๆ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของวิทยา ศรีพิมพ์มาตย์ (2532 : 125) ได้ศึกษาทัศนะของนักศึกษาคณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่นที่สอบได้และสอบตกซ้ำชั้นต่อองค์ประกอบที่มีผลต่อการเรียนการสอน จำนวน 503 คน ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษามีความเห็นว่างค์ประกอบด้านการเรียนที่ส่งผลกระทบต่อการเรียนมากที่สุด คือ การจดคำบรรยายไม่ทัน

ยรรยง ผิวอ่อน (2535 : 48) ได้ศึกษาการปรับตัวในระดับมหาวิทยาลัยของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยรามคำแหง ผลการศึกษาพบว่าความตั้งใจเรียน และการมีสมาธิในการเรียน มีผลต่อการปรับตัว และการเพิ่มขึ้นหรือลดลงของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ ซึ่งถ้านักศึกษาไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับสภาวะแวดล้อมขณะเรียน เช่น การฟังคำบรรยายสรุป ถ้านักศึกษาติดตามบทเรียนไม่ทัน อาจทำให้เกิดความเบื่อหน่ายในบทเรียน และส่งผลต่อการมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีได้

โรจน์ สุวรรณสุทธิ และคณะ (2516 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการฝึกสมาธิช่วยการศึกษาเพียงใดกับนักศึกษาแพทย์ พบว่านักศึกษามีความตั้งใจเรียนมากขึ้น (62%) รักในการเรียนมากขึ้น (31%) การฝึกสมาธิมีประโยชน์กับการเรียน (65%) มีส่วนน้อย (6%)

เพื่อการเรียน เมื่อดูผลสอบคะแนนเป็นรายบุคคลในวิชากายวิภาคศาสตร์พบว่า นักศึกษาที่ฝึกสมาธิเรียนดีขึ้นมากกว่านักศึกษาที่ไม่ได้ฝึกสมาธิ และพบว่านักศึกษาที่ฝึกสมาธิมีความจำคล่องแคล่วในการทำงานดีกว่ากลุ่มที่ไม่ได้รับการอบรม ส่วนด้านจิตใจ ความหงุดหงิด จุนเจียว โกรธง่าย น้อยลง (85%) จิตสงบ เบาสบาย (50%)

จากงานวิจัยข้างต้น สรุปได้ว่า การมีสมาธิในการเรียน หมายถึง การที่นักศึกษามุ่งความสนใจของตนเองไปสู่บทเรียน หรือสิ่งที่กำลังเรียนในขณะนั้น ซึ่งถ้านักศึกษาขาดสมาธิไม่ใส่ใจต่อเนื้อหาที่ตนเองเรียน จะทำให้มีผลต่อการจดจำเนื้อหานั้น และทำให้ระดับของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ตั้งสมมติฐานในการวิจัยเพื่อศึกษาว่าพฤติกรรมการเรียนด้านการมีสมาธิต่อการเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.6 การรวบรวมข้อมูลกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

การรวบรวมข้อมูล และค้นคว้า แสวงหาข้อมูลเป็นตัวแทนหนึ่งที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดังที่ เวนส์เตน และ พอลเมอร์ (Weinstein and Palmer. 2002 : 11) กล่าวถึงการรวบรวมข้อมูลว่า เป็นการที่นักศึกษากระตือรือร้นในการค้นหาความรู้และใช้เหตุผล โดยการทำความเข้าใจกับสิ่งที่เรียนเป็นภาษาตนเอง โดยนำเนื้อหาทั้งหมดมาประมวลเข้ากันอย่างมีเหตุผล และหาความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งที่เรียนกับประสบการณ์เดิม ซึ่งความหมายดังกล่าว มีความคล้ายคลึงกันกับความหมายของความจำ ซึ่งเป็นระบบที่เชื่อมต่อกันและกัน คือเป็นการโยงเอาสิ่งใหม่เข้ากับสิ่งเดิมอื่นๆ (ยุดา รักไทย และ ณัฐพงศ์ นาตมาริช. 2543 : 71) ซึ่งประกอบด้วยหลัก 3 อย่าง คือ

1. สนใจ คือการให้ความสนใจต่อสิ่งที่ต้องการจำ มีความกระตือรือร้น ถ้าไม่มีก็ให้หยุดความพยายามที่จะจำนั้น เพราะเสียเวลาเปล่า
2. ใช้คำใหม่ เป็นการเรียบเรียงข้อมูลที่รับเข้ามาให้อยู่ในรูปภาษาของเราเอง ใช้ถ้อยคำของเราบอกให้ได้ว่า สิ่งที่เรา กำลังพยายามจำจริงๆ คืออะไร มีอะไรที่เรา รู้อยู่แล้วที่เหมือนกับสิ่งที่เรากำลังพยายามจำนี้บ้าง ถ้ารู้สึกว่ถ้อยคำใหม่ของเราเป็นเรื่องเป็นราวดี โอกาสที่เราจะจำได้ก็มีมากขึ้น
3. เชื่อมต่อ คือการจับสิ่งต่างๆ ให้เข้ามาอยู่ในเค้าโครงหรือแบบแผนเดียวกัน จากนั้นก็เอามันไปโยงกับสิ่งที่เรารู้แล้ว

และจากการศึกษาค้นคว้างานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ของ สุจิตรา จันทรสว่าง (2528 : 48) ที่ศึกษาพบว่า บัณฑิตสาขาวิชาศึกษาศาสตร์ กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีการฟังรายการวิทยุประกอบชุดวิชา และค้นคว้าหนังสืออื่นๆ เพิ่มเติมมากกว่าบัณฑิตกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

แวง (Wang. 1997: 5021) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความเชื่อในการเรียนภาษาและยุทธวิธีต่าง ๆ ทางการเรียน ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาที่มีความเชื่อทางบวกเกี่ยวกับการ

เรียนภาษาโดยเฉพาะภาษาต่างประเทศ มีวิธีปฏิบัติตนทางการเรียน ดังนี้คือ พยายามฝึกฝน ท่องจำ วิเคราะห์และสังเคราะห์เนื้อหา ตลอดจนพยายามทำความเข้าใจเนื้อหาที่เรียน และการ ปฏิบัติตนตามวิธีการดังกล่าว ทำให้นักศึกษาประสบความสำเร็จในการเรียน

จะเป็นได้ว่า การรวบรวมข้อมูลนั้น นอกจากจะต้องเชื่อมโยงความรู้ใหม่ให้เข้ากับ ความรู้เดิมแล้ว ความตั้งใจ และสนใจ ยังเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่จะช่วยให้การรวบรวมนั้นสมบูรณ์ ยิ่งขึ้นซึ่งปัจจัยด้านการรวบรวมข้อมูลนี้ อาจมีความเกี่ยวข้องกับปัจจัยด้านการมีสมาธิต่อการ เรียนด้วยเช่นกัน ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ตั้งสมมติฐานในการวิจัยเพื่อศึกษาว่าพฤติกรรมการเรียนด้าน กระบวนการรวบรวมข้อมูล มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.7 การเลือกใจความสำคัญ และจดจำเนื้อหาที่สำคัญของบทเรียนกับ

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

การเลือกจับใจความสำคัญ เป็นความสามารถของผู้เรียนในการเรียงลำดับ ความสำคัญของเนื้อหา ซึ่งพรทิพย์ ศรีสุรักษ์ (2529 : 38-43) ได้เสนอแนะเกี่ยวกับเทคนิคการ จับใจความในการอ่านตำราเรียนโดยใช้เทคนิค 6 ประการ

1. สำนวณหนังสือจนจบเล่ม โดยอ่านคำนำ สารบัญ บทสุดท้ายของหนังสือ และสำนวนแต่ละบทก่อนที่จะอ่าน
2. อ่านเพื่อให้ได้แนวความคิดหลัก โดยวัตถุประสงค์แรกในการอ่าน หนังสือเรียนคือการจับความคิดหลักใหญ่ของผู้เขียนให้ได้ทุก ๆ บท มีสมาธิต่อสิ่งที่อ่านเพื่อให้ เข้าใจแต่ละบท แต่ละย่อหน้า แต่ละประโยค ศึกษากราฟ ตารางและภาพ เพื่อเสริมให้เข้าใจมาก ขึ้น และอ่านหนังสือก่อนเข้าชั้นเรียน
3. ตั้งคำถามให้กับตัวเองในขณะที่อ่าน โดยตั้งคำถามเกี่ยวกับข้อความที่ เขียนและคิดที่ผู้เขียนแสดงออกมา
4. การขีดเส้นใต้และการจดบันทึก โดยสร้างระบบการบันทึกจากตำราที่เรียน เพื่อให้ได้ข้อมูลที่สำคัญเฉพาะย่อหน้า ขณะที่อ่านมาได้สักครู่ก็กลับไปทำเครื่องหมายหรือขีด เส้นใต้โดยใช้ปากกาให้ชัดขึ้นอีก และให้ระมัดระวังในการเลือกข้อมูลหลักและรายการละเอียดที่ สำคัญ
5. รวบรวมสิ่งที่จดในชั้นเรียนและที่บันทึกในตำราเรียนเรียนเข้าด้วยกัน การทำบันทึกทางขวาของสมุดโดยทั้งด้านซ้ายมือ โดยจดความคิดหลัก ๆ ที่ได้จดเอาไว้
6. ทบทวนอย่างสม่ำเสมอ ควรทบทวนก่อนและหลังชั่วโมงเรียน เมื่ออ่าน หนังสือตำราเรียน ควรขีดเส้นใต้แล้วทบทวนข้อความที่ขีดเส้นใต้ก่อนปิดหนังสือ 2 –3 นาทีช่วยให้ จำเรื่องที่เพิ่งเรียน ก่อนเริ่มเรียนใหม่ควรทบทวนของเก่าก่อนช่วยให้เริ่มต้นและเข้าใจสิ่งใหม่ ๆ ได้ดีขึ้น

การจับใจความสำคัญนั้น เป็นปัจจัยหนึ่งที่ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจจุดประสงค์ของผู้สอน รวมถึงใจความสำคัญของเนื้อหานั้น ว่าผู้เขียนต้องการจะสื่อให้เข้าใจอย่างไร หรือประเด็นในเนื้อหานั้น หมายถึงอะไร ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนประหยัดเวลาในการอ่าน และทำความเข้าใจกับเนื้อหานั้นได้อย่างรวดเร็วยิ่งขึ้น ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ตั้งสมมติฐานในการวิจัยเพื่อศึกษาว่าพฤติกรรมการเรียนด้านการเลือกใจความสำคัญของบทเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.8 การใช้เทคนิคต่าง ๆ และอุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

สำหรับการใช้เทคนิคต่าง ๆ เป็นการใช้อุปกรณ์ หรือตัวอย่างที่ผู้เรียนมีอยู่มาช่วยเหลือในการเรียน ซึ่งประธาน วัฒนวานิชย์ (2537 : 31-35) กล่าวถึงเทคนิคในการสร้างความเข้าใจในการเรียนว่าควรจะ

1. ศึกษาวิชานั้นมาล่วงหน้า พอให้มีความรู้บ้าง
2. รู้จักซักถาม เพื่อให้เกิดความรู้ ความเข้าใจอย่างแจ่มแจ้ง
3. อ่าน ควรอ่านข้อความที่จดมา หรือข้อความจากหนังสือเรียนอย่างพิถีพิถัน จะทำให้เกิดความเข้าใจ
4. เขียนเป็นข้อความตามความเข้าใจของผู้เรียน การเขียนเป็นคำพูดตามความนึกคิดของผู้เรียนจะทำให้ผู้เรียนเข้าใจเรื่องนั้นๆ ได้เป็นอย่างดี

เช่นเดียวกับ มิเชล บราวน์ (ม.ป.ป. : 51-55) ที่ได้สร้างขั้นตอนในการใช้เทคนิคเกี่ยวกับการเรียนไว้ ดังนี้

1. มองหาแบบแผน เป็นการมองหาแบบแผน หรือจังหวะ จดรายการและสูตรไว้ เพื่อช่วยต่อการเรียนรู้และสร้างข้อมูล และมองหกรอบงานที่เป็นหลักข้อมูล เช่นดูที่หัวข้อหลักของเรื่อง และหัวข้อรอง เพื่อดูว่าผู้เขียนกำลังโน้มน้าวไปสู่สิ่งใด แต่ถ้าไม่ได้ทำงานโดยตรงกับหนังสือ ก็ควรที่จะใส่แบบแผนที่เป็นเหตุเป็นผลไปในข้อมูลที่เรารับได้ในบทเรียนหรือบทบันทึกที่มีคนสอน เพราะเมื่อเราวางแบบแผนของข้อเท็จจริงตามลำดับขั้นที่แจ่มชัดแล้ว ก็จะสามารถเติมข้อมูลที่เรามีอยู่จำนวนมากลงไป เหมือนเป็นการจัดระเบียบได้

2. การเรียนรู้อย่างกระตือรือร้น เป็นวิธีหนึ่งที่ทำให้การเรียนรู้มีชีวิตชีวามากยิ่งขึ้น เช่น

- 2.1 พูดสิ่งที่กำลังเรียนอยู่ออกมาด้วยเสียงดังๆ จะทำให้เข้าใจและจำได้
- 2.2 อธิบายในสิ่งที่เรียนให้กับใครบางคน และจะพบว่านักเรียนเข้าใจมันได้อย่างรวดเร็ว
- 2.3 เขียนย่อหัวข้อที่นักเรียนคิดว่าได้เรียนรู้มันแล้ว

2.4 ทำแผนภาพ เพื่อแสดงถึงพัฒนาการตามลำดับที่ขอบด้วยเหตุผล

2.5 ใช้เครื่องบันทึกเสียง บันทึกเสียงการอธิบายสิ่งที่ได้เรียน และเปิดฟังว่ามันทำให้เข้ามากขึ้นหรือไม่

2.6 ใช้เครื่องบันทึกเสียงทดสอบตัวเอง เช่น บันทึกคำศัพท์ที่เรียน และเว้นช่วงว่างไว้สำหรับแปล เพื่อใช้ทดสอบตัวเอง

2.7 ถามคนอื่นเพื่อทดสอบตัวเองถึงสิ่งที่ได้เรียน

2.8 เปลี่ยนความจริงเป็นรูปภาพ ถ้านักเรียนต้องจำรายละเอียดเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้น การใช้การจดจำจากตาราง หรือรูปภาพจะง่ายกว่าคำพูด เช่น ข้อมูลที่เป็นสถิติ และข้อมูลทางภูมิศาสตร์ ซึ่งมีการนำเสนอเป็นรูปภาพ ทำให้ง่ายต่อการจดจำ หรือใช้จินตนาการทางภาพเป็นเครื่องมือหนึ่งในการเรียน เช่น เหตุการณ์สงครามโลกครั้งที่ 2 นักเรียนสามารถวางแผนที่ยุโรปและใส่ตัวเลขในประเทศที่ฮิตเลอร์บุกไปตามลำดับ

2.9 ใช้การ์ดเตือนความจำ เป็นการเขียนสิ่งที่ต้องเรียนรู้ลงบนกระดาษการ์ด เช่น สูตร หรือวันที่ต่างๆ และเสียบการ์ดไว้ในที่ๆ คุณมองเห็นได้ง่าย เช่น บนบอร์ดเหนือโต๊ะเขียนหนังสือ และใช้การ์ดหมุนเวียนเปลี่ยน เพื่อไม่ให้เกา และทดสอบตัวเองเกี่ยวกับความรู้เมื่อการ์ดถูกเปลี่ยนไป หรือเก็บการ์ดไว้ในกระเป๋าถือ กระเป๋าหนังสือ หรือกระเป๋าสตางค์ เพื่อที่จะสามารถดูมันเมื่ออยู่ในเวลาสำรอง เช่น เมื่อนั่งรถประจำทาง

2.10 ใช้เครื่องช่วยจำ ถือเป็นกลวิธีง่ายๆ เพื่อช่วยความจำ อาจเป็นตัวอักษรตัวแรก หรือประโยคแรกของรายการ ซึ่งนักเรียนสามารถสร้างโครงสร้างของตัวเองขึ้นมา โดยใช้ตัวอักษร ตัวเลข ที่มันมีความหมายพิเศษแก่การจดจำ

สรุปได้ว่า การใช้เทคนิคต่างๆ มีส่วนช่วยให้ผู้เรียนมีการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งเทคนิคเหล่านี้แต่ละบุคคลอาจแตกต่างกันตามความถนัด หรือพรสวรรค์ของผู้เรียน แต่ก็ยังเป็นปัจจัยหนึ่งที่ช่วยส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้และพัฒนาระดับของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ตั้งสมมติฐานในการวิจัยเพื่อศึกษาว่าพฤติกรรมการเรียนด้านการใช้เทคนิคในการเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

✓ 2.9 การทดสอบตนเอง ทบทวน และเตรียมตัวก่อนเข้าเรียนกับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ประธาน วัฒนวาณิชย์ (2537 : 31-35) กล่าวถึงการทดสอบและการทบทวน โดย การทดสอบนั้น อาจทำได้โดยการตอบคำถามจากแบบฝึกหัด หรือคำถามที่ตั้งขึ้นเองเพื่อจะได้ทราบว่า ผู้เรียนเข้าใจบทเรียนนั้นถูกต้องเพียงไร

ส่วนการทบทวน เป็นการย้ำไม่ให้ลืม วิธีการช่วยในการทบทวน เช่น การจดบันทึก หรือทำโน้ตย่อ และการขีดเส้นใต้ (สำหรับหนังสือส่วนตัว)

เช่นเดียวกับ วิสิทธิ์ โรจน์พจนรัตน์ (2539 : 3-4) ที่ได้เสนอแนะวิธีการทำการบ้านและวิธีการทบทวนบทเรียนไว้ดังนี้

1. การทำการบ้านเป็นส่วนสำคัญมากของการเรียนเพราะถือเป็นการทบทวนบทเรียนที่มีระยะเวลาสั้นกว่าทำความเข้าใจมากกว่าในห้องเรียน มีหลักที่ควรยึดถือปฏิบัติ ดังนี้

1.1 จัดเวลาทำการบ้าน ควรจะเป็นระยะเวลา 20.00 – 21.00 น. กับ ครึ่งวันเช้าหรือบ่ายของวันหยุด และต้องทำอย่างสม่ำเสมอ ถ้าวันใดไม่มีการบ้านต้องทบทวนบทเรียนแทน

1.2 ตรวจสอบความยากง่าย เมื่อได้รับคำสั่งจากครูให้ทำการบ้าน แบบฝึกหัดใดหรือบทเรียนใด ให้ตรวจสอบอย่างคร่าว ๆ ว่าพอทำได้หรือไม่ หากมีข้อสงสัยควรถามครูก่อน

1.3 รีบทำการบ้านอย่าทิ้งไว้นาน เมื่อได้รับการบ้านวันใด ให้รีบทำให้เสร็จในวันนั้น ถึงแม้กำหนดส่งการบ้านจะเหลืออีกหลายวัน ยกเว้นจะได้รับการบ้านหลายวิชา จึงค่อยทำวิชาที่ต้องส่งก่อนเป็นอันดับแรก หากทำการบ้านตามเวลาที่กำหนดไว้ไม่ทันต้องทำในเวลาทบทวนบทเรียน

1.4 ตรวจสอบความถูกต้องก่อนส่งครู

2. ทบทวนบทเรียน เป็นกระบวนการที่สำคัญเพราะเป็นการเสริมความเข้าใจและช่วยให้จำแม่นยิ่งขึ้น ควรมีหลักปฏิบัติดังนี้

2.1 จัดเวลาทบทวนบทเรียน ควรต่อจากการทำการบ้าน ควรทบทวนในช่วงพักกลางวันหรือเวลาอื่น ๆ เช่น ก่อนครูเข้าสอน หรือชั่วโมงว่าง เป็นต้น

2.2 โน้ตย่อใจความสำคัญของบทเรียน นอกจากจะเป็นประโยชน์สำหรับดูก่อนสอบแล้วยังเป็นการทบทวนไปในตัวด้วย เพราะการจะย่อใจความสำคัญได้ต้องอ่านและเขียนไปด้วย ซึ่งทำให้จำได้แม่นยากกว่าการอ่านเพียงอย่างเดียว การย่อควรใช้กระดาษฟูลสเก็ปปับกลาง 1 คู่ของกระดาษ ก็ย่อได้หลายบท การย่อให้ย่อต่อกันไปที่ละบท หรือจะใช้กระดาษสมุดที่ไม่ใช้แล้วมาพับก็ได้

2.3 สำหรับวิชาคำนวณควรย่อเฉพาะกฎ ทฤษฎี นิยาม สูตร และหมั่นทำแบบฝึกหัดที่เรียนไปแล้วเป็นการทบทวนสูตรไปด้วย

2.4 อ่านโน้ตย่อทุกเวลาที่ว่างพอจะอ่านได้ เช่น เวลาเข้าเมื่อมาถึงโรงเรียน เวลาพักกลางวัน ชั่วโมงว่าง เป็นต้น

สรุปได้ว่า การทดสอบตนเอง เป็นการเตรียมตัวเองให้พร้อมก่อนการสอบ และเป็นการตรวจสอบความรู้ที่ได้เรียนมา ว่ายังมีข้อบกพร่องในเรื่องใดบ้าง หรือควรค้นคว้า อ่านหนังสือเพิ่มเติมในส่วนใด ซึ่งเป็นปัจจัยที่ส่งเสริมให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีด้วยเช่นกัน ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ตั้งสมมติฐานในการวิจัยเพื่อศึกษาว่าพฤติกรรมการเรียนด้านการทดสอบตนเอง มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.10 กลยุทธ์ในการสอบและการเตรียมตัวสอบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

วิสิทธิ์ โรจน์พจนรัตน์ (2539 : 12-14) ได้เสนอแนะหลักการเตรียมตัวสอบไว้ดังต่อไปนี้

1. จดรายชื่อวิชาที่จะต้องสอบทั้งหมดเป็นรายการออกมา
2. ตรวจสอบว่าแต่ละวิชามีตำราเรียน สมุดจดเนื้อหาที่ครูให้จด โน้ตย่อ สมุดแบบฝึกหัด งานที่ครูสั่งให้ทำครบหรือไม่ หากไม่ครบจัดหาหรือจัดทำให้ครบ
3. แต่ละวิชาใช้กระดาษ 1 แผ่น จดชื่อเรื่อง หรือหัวข้อที่เรียน หากเป็นวิชาบรรยาย ถ้าจดทำโน้ตย่อไว้แล้วควรทบทวนเนื้อหาจากแบบเรียน กฎ สูตร ทฤษฎี หรือหลักเกณฑ์ที่ควรจำแล้วติดไว้ที่แผ่นหน้าของแบบเรียนนั้น
4. อ่านทบทวนเนื้อหาตามโน้ตย่อ หรือทดลองทำแบบฝึกหัดตาม หัวข้อเรื่องที่จดไว้ โดยดำเนินการตามตารางแบ่งเวลาดูหนังสือ
5. ตารางดูหนังสือ (แบ่งเป็นวิชาสำคัญ ๆ)

วุฒิพล สกลเกียรติ (2542 : 32-34) ได้นำเสนอการเตรียมตัวและการทำข้อสอบซึ่งพอสรุปเป็นข้อๆ ได้ดังนี้

1. ทำตารางสอบที่จะต้องสอบ ทั้งสอบกลางภาค ปลายภาค และสอบเก็บคะแนนไว้ซึ่งอาจจะดูได้จากคู่มือนักเรียน นักศึกษา หรือปฏิทินของสถาบันการศึกษา หรือสอบถามอาจารย์ผู้สอนในกรณีของการสอบย่อยเก็บคะแนน
2. อ่านหนังสือเตรียมสอบ ควรอ่านวิชาที่สอบวันแรกไปจนถึงวันสุดท้าย แล้วจึงอ่านย้อนจากวันสุดท้ายถึงวันแรกอีกครั้ง ทั้งนี้ต้องอ่านให้เสร็จก่อนสอบ
3. ดูข้อสอบเก่าประกอบ ซึ่งอาจขอจากรุ่นพี่ การศึกษาจากข้อสอบเก่าจะทำให้เห็นแนวข้อสอบชัดเจนยิ่งขึ้น
4. การติวกับเพื่อน การติวร่วมกันด้วยการตั้งคำถามผลัดกันถาม ได้เถียงในเนื้อหาวิชา จะช่วยให้จำได้ง่าย เห็นข้อผิดพลาดของตัวเองและไม่รู้สึกเบื่อหน่าย
5. การค้นคว้าเพิ่มเติม ควรจะสอบถามอาจารย์ผู้สอนก่อนว่าต้องการให้ค้นคว้าเพิ่มเติมเพื่อใช้ในการหรือไม่ หรือข้อสอบจะออกเฉพาะที่บรรยายหรือในตำราเท่านั้น
6. จำหัวข้อสำคัญๆ ไว้ โดยเฉพาะหัวข้อที่อาจารย์ผู้สอนเน้นเป็นพิเศษ และควรจำรายละเอียดในหัวข้อนั้นๆ ด้วย
7. การตีความคำถามในข้อสอบให้ถูกต้อง เมื่อทำข้อสอบ ควรอ่านคำถามอย่างรอบคอบและตีความหมายให้ชัดเจนว่าให้ตอบอย่างไร เช่น คำต่อไปนี้ อธิบาย ยกตัวอย่าง ตรงข้าม เปรียบเทียบ คำจำกัดความ วิจารณ์ สรุป เป็นต้น
8. การเตรียมตัวในคืนก่อนสอบ ในกรณีที่ไม่ได้วางแผนเตรียมดูหนังสือมาก่อน ช่วงเวลานี้นักเรียน นักศึกษามักจะหunkerอย่างหนึ่งซึ่งไม่มีประโยชน์อะไร นอกจากจะจำอะไรไม่ได้ดีแล้วยังให้สุขภาพทรุดโทรมอีก ฉะนั้น ถ้าได้ดูหนังสือมาอย่างหนึ่งแล้ว คืนก่อนสอบ

ควรนอนให้เต็มที่ ส่วนการทบทวนวิชาที่สอบในวันรุ่งขึ้น ควรทบทวนตั้งแต่ตอนเย็นของคืนก่อนสอบ และตอนเช้ามีดของวันสอบ

9. การเตรียมตัวในเช้าวันสอบ ควรตื่นนอนแต่เช้ากว่าปกติ ทานอาหารตามปกติ แต่ต้องระวังอาหารที่จะทำให้ท้องเสีย เตรียมอุปกรณ์การสอบให้เรียบร้อยครบถ้วน และควรมีเงินไว้บ้าง รวมทั้งนาฬิกาและสิ่งจำเป็นส่วนตัว เช่น ยาแก้โรคประจำตัว เดินทางไปห้องสอบแต่เช้า ให้ทันเวลาสอบ ถ้ามีเวลาก่อนเข้าห้องสอบอาจทบทวนโน้ตย่อได้

10. การทำข้อสอบที่เป็นปรนัย ควรทำให้ครบทุกข้อ สำหรับตัวเลือกนั้นผู้ออกข้อสอบมักเฉลยคำตอบที่ถูกไว้ในตัวเลือกอย่างละตัวเท่าๆกัน การเลือกตัวเพียงตัวใดตัวหนึ่งทั้งหมดก็จะได้คะแนนไม่ถึงครึ่ง ข้อสังเกตในการเลือกตัวเลือก ตัวเลือกที่สั้นหรือยากเกินไป มักจะมีข้อน่าสนใจคือผิดแน่หรือถูกแน่ ในกรณีที่มีการหักคะแนนคำตอบที่ตอบผิด ไม่ควรเสี่ยงเดา แต่ถ้าไม่มีการหักคะแนนก็ควรเดาดีกว่าไม่ตอบ แต่อย่าเดาอย่างไม่มีเหตุผล

11. การทำข้อสอบที่เป็นอัตนัย หลักใหญ่ในการตอบคำถามแบบอัตนัย คือ ผู้ตอบต้องดูหนังสือมากพอและจะต้องอธิบายอย่างละเอียดให้ตรงประเด็นคำถาม ระมัดระวังการใช้ภาษา ควรเป็นภาษาสุภาพ ไม่วกวน ไม่ใช้ภาษาแสง หรือภาษาพูด เรียงหัวข้อตามลำดับอย่างชัดเจน ไม่ควรเขียนบรรยายติดกันยาว ๆ โดยไม่แบ่งหัวข้อ เขียนด้วยลายมือที่อ่านง่ายและสะอาดตา คิดให้ละเอียดก่อนลงมือเขียนคำตอบ ถ้าข้อสอบมีหลายข้อ ควรแบ่งเวลาให้แต่ละข้อ เลือกทำข้อที่ทำได้ก่อน อย่าคิดนานจนเกินไปถ้าลืมหาคำตอบอาจจะละเว้นที่ว่างไว้ และเมื่อนึกคำตอบได้จึงนำมาเขียนเพิ่มเติมลงไป

12. การทำข้อสอบควรตอบสอบและดูข้อสอบให้ทั่วทุกหน้า บางคนรีบทำแล้วลืมนึกว่ามีข้อสอบอยู่ด้านหลังอีกก็เป็นไปได้

13. ถ้ามีเวลาเหลือในการทำข้อสอบ ควรทบทวนคำตอบโดยเฉพาะข้อสอบอัตนัย และถ้าเป็นข้อสอบปรนัย ควรตรวจสอบว่าทำครบทุกข้อหรือไม่

14. อย่าลืมนำรายละเอียดปลีกย่อยก่อนส่งกระดาษคำตอบ เช่น การเขียนชื่อ เลขที่นั่งสอบ ในทุกหน้าของกระดาษคำตอบ เป็นต้น

นอกจากนี้กลุ่มเพื่อนยังเป็นแหล่งสำคัญที่จะได้ข้อสอบที่ดี เพื่อนร่วมห้องสามารถแลกเปลี่ยนคำถาม คำตอบกันได้ เทคนิคการรวบรวมและเปลี่ยนคำถาม คำตอบในกลุ่ม จะช่วยให้ผู้เรียนทุกคนฝึกหัดทำข้อสอบโดยทำข้อสอบสั้น ๆ ช่วยให้ผู้เรียนมั่นใจ กระตุ้นผู้เรียนให้หัดช่วยตนเอง การแลกเปลี่ยนคำถามกับคนอื่น ๆ ทำให้ได้คำถามคำตอบ ซึ่งผู้เรียนไม่เคยคาดคิดมาก่อน นอกจากนี้ผู้เรียนยังได้แก้ไขปรับปรุงคำตอบตนเอง โดยการเพิ่มพูนที่ได้จากกลุ่มเพื่อน (ศิริภรณ์ เทพนิม. 2541 : 61) ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ตั้งสมมติฐานในการวิจัยเพื่อศึกษาว่า พฤติกรรมการเรียนด้านยุทธวิธีในการสอบมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

และจากปัจจัยทางด้านพฤติกรรมการเรียนทั้ง 10 ด้านของ LASSI นั้น จะเห็นได้ว่า ปัจจัยทางด้านการรวบรวมข้อมูล การเลือกใจความสำคัญ การใช้เทคนิคต่างๆ การทดสอบ

ตนเอง และกลยุทธ์ในการสอบนั้น ยังไม่ได้มีการทำวิจัยในเรื่องนี้โดยเฉพาะเจาะจง จึงถือเป็นข้อสังเกตที่น่าสนใจประการหนึ่ง ว่าในอนาคตควรมีการทำการศึกษาค้นคว้าอย่างลึกซึ้ง เพื่อเป็นข้อมูลสนับสนุนว่ามีปัจจัยเหล่านี้ ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหรือไม่ อย่างไร จึงเป็นสาเหตุให้ผู้วิจัยสนใจจะศึกษาพฤติกรรมการเรียนว่าสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างไร โดยศึกษาปัจจัยทั้ง 10 ด้าน เพื่อช่วยเป็นแนวทางในการศึกษารายด้านอย่างลึกซึ้งต่อไป

✓ 3. ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียนกับคณะต่าง ๆ

ระบบการศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยนั้น ในส่วนของสาขาวิชาที่เรียน จะเห็นได้ว่าเป็นลักษณะของการเรียนวิชาชีพ หรือวิชาเฉพาะชั้นสูง มีความแตกต่างกันในแต่ละสาขาวิชาทั้งในเรื่องของแบบการเรียน และเจตคติในการเรียน ได้แก่

คณะบัญชี ตระหนักถึงความสำคัญในการพัฒนาบัณฑิตที่จะออกสู่โลกธุรกิจ ให้สอดคล้องกับความต้องการของธุรกิจ ทั้งด้านทฤษฎีและปฏิบัติ เพื่อผลิตนักบัญชีที่มีประสิทธิภาพ มีความรอบรู้ในสาขาบัญชีทุก ๆ ด้าน และมีความสามารถในการประยุกต์ใช้คอมพิวเตอร์กับงานบัญชีได้เป็นอย่างดี

คณะบริหารธุรกิจ มีเป้าหมายที่จะผลิตบัณฑิตที่มีความรู้ความสามารถเพื่อออกไปประกอบอาชีพในวงการธุรกิจได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุดโดยตระหนักถึงวิวัฒนาการทางด้านสังคม เศรษฐกิจเทคโนโลยี รวมถึงสถานการณ์ทางธุรกิจในยุคปัจจุบันที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา พร้อมทั้งมีทักษะในการบริหารอย่างมีประสิทธิภาพ

คณะนิเทศศาสตร์ มุ่งหวังที่จะผลิตนักนิเทศศาสตร์ยุคใหม่ที่มีความรู้ในเชิงทฤษฎี และปฏิบัติ มีความสามารถในการวิจัย การวางแผน การเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ รวมทั้งมีความคิดสร้างสรรค์ซึ่งจะเป็นพื้นฐานที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพและเหมาะสมกับสถานการณ์ต่างๆ ที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วตามกระแสโลก

คณะนิติศาสตร์ มีวัตถุประสงค์เพื่อผลิตบัณฑิตนิติศาสตร์ที่มีความรู้ความสามารถในวิชากฎหมายทั่วไปและความในกฎหมายเฉพาะด้าน อาทิ กฎหมายธุรกิจ กฎหมายเอกชน กฎหมายระหว่างประเทศ ทั้งนี้ เพื่อให้บัณฑิตนิเทศศาสตร์ของมหาวิทยาลัยกรุงเทพเป็นบัณฑิตที่รอบรู้ทันสมัย มีความหนักแน่นมั่นคง อยู่ในกรอบจรรยาบรรณของนักกฎหมายและมีความรับผิดชอบต่อสังคมด้วยดี

คณะมนุษยศาสตร์ มุ่งผลิตบัณฑิตที่มีความรู้ความชำนาญ ในธุรกิจการท่องเที่ยวและการโรงแรม และในการใช้ภาษา ทั้งภาษาไทย ภาษาอังกฤษ และภาษาอื่นๆ เช่น ฝรั่งเศส ญี่ปุ่น จีน เป็นต้น นอกจากนี้คณะยังมุ่งฝึกฝนให้นักศึกษาเป็นผู้มีมารยาท น้ำใจไมตรี รู้จักคิดอย่างมีเหตุผล

คณะเศรษฐศาสตร์ มุ่งเน้นให้นักศึกษามีความรู้ความเข้าใจถึงกลไกการปรับตัวในเรื่องต่างๆ ทางเศรษฐกิจทั้งในและระหว่างประเทศ ไม่ว่าจะเป็นด้านการเงิน การคลัง การคั่นระหว่างประเทศ การเกษตร การอุตสาหกรรม การพัฒนาประเทศ ตลอดจนการวิเคราะห์การลงทุนในโครงการต่างๆ สามารถมองเห็นและเข้าใจสภาพเศรษฐกิจในภาพกว้าง จึงรู้ซึ่งถึงปัญหาและแนวโน้มของปัญหา ตลอดจนวิธีการแก้ไขหรือปรับตัวให้ทันกับเหตุการณ์ทางเศรษฐกิจได้อย่างถูกต้องโดยมีหลักเกณฑ์อ้างอิงได้

คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มีเป้าหมายที่จะผลิตวิทยาศาสตร์บัณฑิตที่มีคุณภาพ มีความรู้ความสามารถ และความถนัดในสาขาวิชาชีพที่เรียนเป็นอย่างดี หลักสูตรเน้นสอนนักศึกษาให้คิดเป็น วิเคราะห์เป็น มีวิธีคิดวิเคราะห์อย่างมีเหตุมีผลและเป็นระบบสามารถนำเนื้อหาที่เรียนไปประยุกต์ใช้งานและแก้ปัญหาได้ดี นักศึกษาจะได้รับการฝึกฝนอบรมทั้งภาคทฤษฎีและเนื้อหา ให้เป็นผู้ที่มีความรู้ความชำนาญด้านวิทยาการคอมพิวเตอร์ หรือ เทคโนโลยีสารสนเทศ

คณะศิลปกรรมศาสตร์ มีจุดมุ่งหมายที่จะผลิตบัณฑิตที่มีความรู้ทางด้านศิลปะและการออกแบบ ด้วยการพัฒนาศักยภาพทางด้านการคิดวิเคราะห์ และการสร้างสรรค์ผลงานในวิถีทางของงานศิลปะและการออกแบบสมัยใหม่ โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะให้วิชาชีพแต่ละสาขาสามารถเอื้อประโยชน์ซึ่งกันและกัน ให้นักศึกษาได้ฝึกการพัฒนาความคิด ตลอดจนฝึกทักษะทางด้านวิชาชีพรวมถึงการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในงานศิลปะและการออกแบบได้อย่างมีประสิทธิภาพ

คณะวิศวกรรมศาสตร์ มีความตั้งใจที่จะให้ความรู้และฝึกฝนนักศึกษาให้เป็นวิศวกรที่มีความสามารถ มีส่วนร่วมในการพัฒนาอุตสาหกรรมต่างๆ ของประเทศในอนาคตโดยเปิดสอน 2 สาขาวิชาการสอนที่ได้รับการพัฒนาอยู่เสมอ เพื่อความทันสมัยและเหมาะสมกับนักศึกษา ซึ่งจะเน้นในการสร้างพื้นฐานความเข้าใจทางด้านวงจรไฟฟ้า วงจรอิเล็กทรอนิกส์แบบอนาล็อกและดิจิทัล ระบบไมโครโปรเซสเซอร์และคอมพิวเตอร์ การแปลงพลังงานกลและไฟฟ้าระบบควบคุมและการบริหารจัดการทางวิศวกรรมทั่วไป สามารถทำงานในตำแหน่งวิศวกรที่เกี่ยวข้องกับการใช้และควบคุมเกี่ยวกับการออกแบบและการพัฒนาสินค้าหรือระบบที่มีความทันสมัยได้ (มหาวิทยาลัยกรุงเทพ. 2545 : 45-139)

ผู้วิจัยได้ทำการประมวลเอกสารด้านพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษากับสาขาวิชาที่เรียน แต่ยังไม่พบงานวิจัยในด้านนี้โดยตรง แต่พบงานวิจัยที่ทำการศึกษาพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษาเป็นรายคณะ เช่น งานวิจัยของศรีระพร จันทโนทก (2538 : 84-86) ที่ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ กรุงเทพมหานคร โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 2,3 และ 4 จากการศึกษาพบว่า นักศึกษา นิยสในการเรียนโดยรวม และนิยสในการเรียนด้านการแบ่งเวลาในการเรียน ด้านการทำการบ้าน ด้านการทบทวนบทเรียน ด้านการตั้งใจเรียน และด้านการวางแผนในการเรียน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 อย่างมีนัยสำคัญทาง

สถิติ ส่วนนักศึกษาชั้นปีที่ 4 นิัยการเรียนรู้โดยรวม และนิัยในการเรียนด้านการแบ่งเวลาในการเรียน ด้านการทำการบ้าน ด้านการทบทวนบทเรียน ด้านการตั้งใจเรียน ด้านการวางแผนในการเรียน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

มณฑาทิพย์ มณีโชติรัตน์ (2542 : 57-63) ที่ศึกษาปัจจัยบางประการที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาแพทย์ คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาแพทย์ชั้นปีที่ 5 จำนวน 60 คน ซึ่งผลการวิจัยพบว่าความถนัดทางการเรียน และนิัยในการเรียนเป็นตัวแปรหนึ่งที่สามารถพยากรณ์คะแนนเฉลี่ยสะสมในชั้นพรีคลินิก ชั้นคลินิก และคะแนนเฉลี่ยสะสมตลอดหลักสูตร โดยที่มีความสัมพันธ์เชิงพยากรณ์ในทางบวก

ขวัญฤดี ขำช่อนสัจย์ (2542 : บทคัดย่อ) วิจัยเรื่องการศึกษาพฤติกรรมการรับผิดชอบของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหิดล ซึ่งความรับผิดชอบในที่นี้หมายถึง การทุ่มเทความสามารถในการศึกษาเล่าเรียน ฝึกฝนทักษะต่างๆ และพยายามปรับปรุงตนเองในทุกๆ ด้าน ซึ่งผลการวิจัยพบว่านักศึกษาสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพและนักศึกษาสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมีพฤติกรรมการรับผิดชอบโดยรวมทุกด้านไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า นักศึกษาในสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพมีพฤติกรรมการรับผิดชอบต่อการศึกษาเล่าเรียนสูงกว่านักศึกษาสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และในนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน พบว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีพฤติกรรมการรับผิดชอบต่อการศึกษาเล่าเรียน สูงกว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

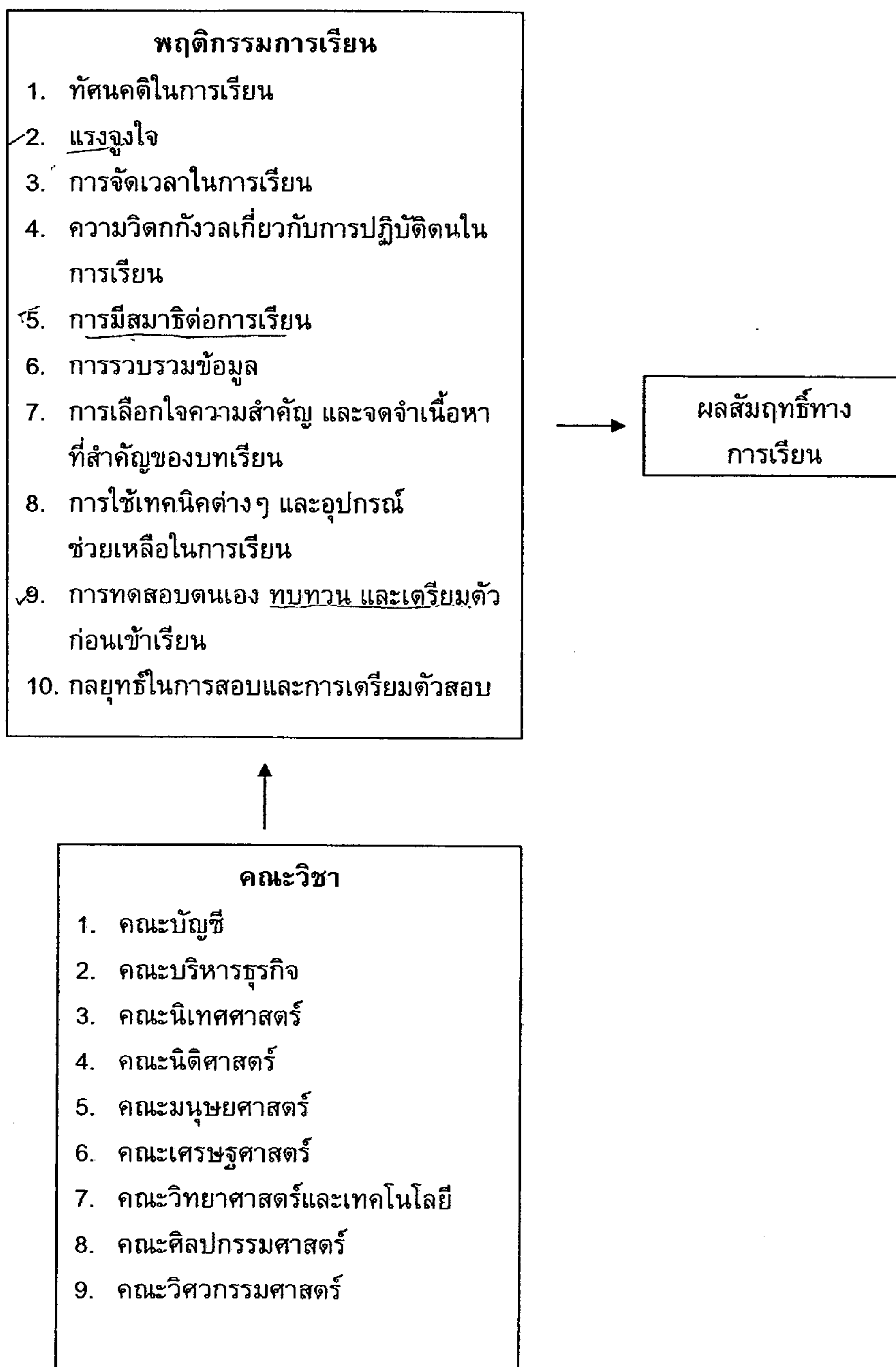
สนทยา เขมวิรัตน์. (2542 : บทคัดย่อ) ศึกษาตัวแปรบางประการที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สายวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพณิชยการพระนคร เก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 281 คน พบว่าตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา สาขาวิชาการตลาดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือพื้นฐานความรู้เดิม และนิัยในการเรียน โดยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แสดงว่าถ้านักศึกษามีนิัยในการเรียนที่ดี จะส่งเสริมให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น โดยนิัยในการเรียนที่ดีนั้น ประกอบด้วยการแบ่งเวลาในการเรียน การทำการบ้าน การทบทวนบทเรียน มีความตั้งใจในการเรียน มีการวางแผนในการเรียน และการเตรียมตัวสอบ

แสงอรุณ พจน์พัฒนพล (2545 : บทคัดย่อ) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อคุณภาพชีวิตของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครเหนือ กรุงเทพมหานคร โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาที่กำลังศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง และชั้นปีที่ 2 ของคณะไฟฟ้า เทคโนโลยีการผลิต คณะเครื่องกล และคณะบริหารธุรกิจ จำนวน 360 คน ผลการศึกษาพบว่า การใช้เวลาเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับคุณภาพชีวิต ในนักศึกษาที่มีการวางแผนเวลา เช่นการทบทวนบทเรียน การศึกษาค้นคว้า

ห้องสมุด การอ่านหนังสือ การใช้เวลาว่างหลังเลิกเรียนทำการบ้าน จะทำให้นักศึกษามี
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง

จากงานวิจัยข้างต้น จะเห็นว่ายังไม่มีผู้ใดศึกษารูปแบบพฤติกรรมการเรียนที่แยก
ย่อยตามคณะต่างๆ และมีหลากหลายสาขาวิชาในงานวิจัยงานเดียวที่สามารถชี้ให้เห็นความ
แตกต่างของพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา จึงเป็นสาเหตุให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษา
เปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนกับสาขาวิชาดังกล่าว ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ตั้งสมมติฐานในการวิจัย
เพื่อศึกษว่านักศึกษาต่างคณะ จะมีพฤติกรรมการเรียนแตกต่างกัน และจากสมมติฐานใน
งานวิจัย ผู้วิจัยจึงขออธิบายรูปแบบของการศึกษาในรอบงานวิจัยดังต่อไปนี้

✓ กรอบแนวคิด

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษากันคว้า

การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ นักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. กำหนดกลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ ชั้นปีที่ 2 หลักสูตร 4 ปี ภาคปกติ จำนวน 9 คณะ คือ คณะบัญชี คณะบริหารธุรกิจ คณะนิเทศศาสตร์ คณะ นิติศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คณะ ศิลปกรรมศาสตร์ และคณะวิศวกรรมศาสตร์ จำนวนทั้งสิ้น 6,010 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ หลักสูตร 4 ปี ชั้นปีที่ 2 ภาคปกติ จำนวน 9 คณะ คือ คือ คณะบัญชี คณะบริหารธุรกิจ คณะนิเทศศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คณะ ศิลปกรรมศาสตร์ และคณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะละ 100 คน จำนวนทั้งสิ้น 900 คน โดยการ สุ่มแบบแบ่งกลุ่ม (Cluster or area Sampling) จากประชากรข้างต้น

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยทำการเก็บข้อมูลโดยใช้เครื่องมือ 2 ชนิด คือ

2.1 แบบสำรวจข้อมูลทั่วไป

ตัวอย่างแบบสำรวจข้อมูลทั่วไป

คำชี้แจง ขอให้ทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน ☐ หน้าข้อความที่เลือกตามความเป็นจริงในปัจจุบัน

1. เพศ ☐ ชาย ☐ หญิง

2. คณะวิชา

2.2 แบบสำรวจพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสำรวจพฤติกรรมการเรียนที่ผู้วิจัยปรับมาจากแบบทดสอบยุทธวิธีการเรียนของ สิงห์ ไทยวงศ์ (2544) ที่ได้ดัดแปลงข้อคำถามมาจากแบบสำรวจ Learning and Study Strategies Inventory (LASSI) ของมหาวิทยาลัยเท็กซัสแห่งออสติน (University of Texas at Austin) โดย ดร.แคร์ อี เวียนสเดียน (Claire E. Weinstein) ดร.เดวิด อาร์ พอลเมอร์ David R. Palmer) และดร.แอน ซี สเคราท์ (Ann C. Schulte) ที่สร้างขึ้นเมื่อปี ค.ศ. 1987 เพื่อเก็บข้อมูลนักศึกษาในด้านต่างๆ เช่นการเรียน เพื่อประโยชน์ในการให้คำปรึกษา และช่วยเหลือนักศึกษาที่มีปัญหาทางการเรียน ประกอบด้วยข้อคำถาม 77 ข้อ แบ่งออกเป็น 10 ด้านดังนี้

1. วัดเรื่องทัศนคติในการเรียน ได้แก่ ข้อ 5 14 18 29 38 45 51 และ 69

จำนวน 8 ข้อ

2. วัดเรื่องแรงจูงใจ ได้แก่ ข้อ 10 13 16 28 33 41 49 และ 56 จำนวน 8 ข้อ

3. วัดเรื่องของการจัดการเวลาเพื่อการเรียน ได้แก่ ข้อ 3 22 36 42 48 58 66

และ 74 จำนวน 8 ข้อ

4. วัดเรื่องของความวิตกกังวลเกี่ยวกับการปฏิบัติตนในการเรียน ได้แก่ ข้อ 1

9 25 31 35 54 57 และ 63 จำนวน 8 ข้อ

5. วัดเรื่องการมีสมาธิต่อการเรียน ได้แก่ ข้อ 6 11 39 43 46 55 61 และ 68

จำนวน 8 ข้อ

6. วัดเรื่องของการรวบรวมข้อมูล การค้นหาความรู้และการใช้เหตุผล

ได้แก่ ข้อ 12 15 23 32 40 47 67 และ 76 จำนวน 8 ข้อ

7. วัดเรื่องความสามารถในการจับประเด็นหรือใจความสำคัญในบทเรียน

ได้แก่ ข้อ 2 8 60 72 และ 77 จำนวน 5 ข้อ

8. วัดในเรื่องของการใช้เทคนิคต่างๆ และอุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน ได้แก่

ข้อ 7 19 24 44 50 53 62 และ 73 จำนวน 8 ข้อ

9. วัดเรื่องของการทดสอบตัวเองและการทบทวน การเตรียมตัวก่อนเข้าเรียน

ได้แก่ ข้อ 4 17 21 26 30 37 65 และ 70 จำนวน 8 ข้อ

10. วัดเรื่องของการกลยุทธ์ในการสอบและ การเตรียมตัวสอบได้แก่ ข้อ 20 27 34

52 59 64 71 และ 75 จำนวน 8 ข้อ

โดยลักษณะคำตอบเป็นมาตราส่วนแบบประเมินค่า 5 ระดับ (Likert Scale)

เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อความทางบวก

ไม่เป็นจริงเลย	ระดับค่าคะแนน	1 คะแนน
ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก	ระดับค่าคะแนน	2 คะแนน
จริงพอ ๆ กับไม่จริง	ระดับค่าคะแนน	3 คะแนน
จริงเป็นส่วนมาก	ระดับค่าคะแนน	4 คะแนน
เป็นจริงที่สุด	ระดับค่าคะแนน	5 คะแนน

ข้อความทางลบ

ไม่เป็นจริงเลย	ระดับค่าคะแนน	5 คะแนน
ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก	ระดับค่าคะแนน	4 คะแนน
จริงพอ ๆ กับไม่จริง	ระดับค่าคะแนน	3 คะแนน
จริงเป็นส่วนมาก	ระดับค่าคะแนน	2 คะแนน
เป็นจริงที่สุด	ระดับค่าคะแนน	1 คะแนน

เกณฑ์ในการแปลความหมาย

เกณฑ์ในการแปลความหมายพฤติกรรมการเรียนรู้ในทุกด้าน ยกเว้นด้านความวิตกกังวล เกี่ยวกับการปฏิบัติตนในการเรียน แบ่งเป็น 4 ระดับ คือ

คะแนนระหว่าง 4.01 – 5.00 แสดงว่ามีพฤติกรรมการเรียนรู้ เหมาะสมมาก

คะแนนระหว่าง 3.01 – 4.00 แสดงว่ามีพฤติกรรมการเรียนรู้ เหมาะสมค่อนข้างมาก

คะแนนระหว่าง 2.01 – 3.00 แสดงว่ามีพฤติกรรมการเรียนรู้ เหมาะสมค่อนข้างน้อย

คะแนนระหว่าง 1.00 – 2.00 แสดงว่ามีพฤติกรรมการเรียนรู้ เหมาะสมน้อย

สำหรับด้านความวิตกกังวลเกี่ยวกับการปฏิบัติตนในการเรียน

คะแนนระหว่าง 4.01 – 5.00 แสดงว่ามีพฤติกรรมการเรียนรู้ เหมาะสมน้อย (มีความวิตกกังวลมาก)

คะแนนระหว่าง 3.01 – 4.00 แสดงว่ามีพฤติกรรมการเรียนรู้ เหมาะสมค่อนข้างน้อย (มีความวิตกกังวลค่อนข้างมาก)

คะแนนระหว่าง 2.01 – 3.00 แสดงว่ามีพฤติกรรมการเรียนรู้ เหมาะสมค่อนข้างมาก (มีความวิตกกังวลค่อนข้างน้อย)

คะแนนระหว่าง 1.00 – 2.00 แสดงว่ามีพฤติกรรมการเรียนรู้ เหมาะสมมาก (มีความวิตกกังวลน้อย)

ตารางแสดงตัวอย่างแบบสำรวจพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา (Lassi)

คำแนะนำ แบบทดสอบฉบับนี้สร้างขึ้นเพื่อรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการเรียนรู้ การปฏิบัติตนทางการเรียนและทัศนคติทางการเรียน ลักษณะเป็นข้อความจำนวน 77 ข้อ ซึ่งสัมพันธ์กันระหว่างการเรียนและวิธีการเรียน กรุณาอ่านแต่ละข้อความ และใส่เครื่องหมาย ✓ ในช่องข้อความที่สอดคล้องกับตัวท่านมากที่สุด

คำถาม	ไม่เป็นจริงเลย	ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก	จริงพอๆกับไม่จริง	จริงเป็นส่วนมาก	เป็นจริงที่สุด
1. ข้าพเจ้ารู้สึกกังวลว่าข้าพเจ้าจะสอบตก และต้องออกจากมหาวิทยาลัย					
2. ข้าพเจ้าสามารถแยกแยะข้อมูลที่สำคัญหรือไม่สำคัญได้ ขณะที่จดคำบรรยาย					
3. ข้าพเจ้าพบว่ามันเป็นการยากที่ต้องเรียนตามตารางเรียนที่วางไว้					

76. ข้าพเจ้าพยายามที่จะหาความสัมพันธ์ของแก่นเนื้อหาที่สำคัญในสิ่งที่เรียน					
77. ข้าพเจ้ามีความยากลำบากในการหาจุดสำคัญในการอ่านหนังสือ					

คุณภาพของแบบสำรวจพฤติกรรมการเรียน

ผู้วิจัยได้นำไปทดลองหาคุณภาพเครื่องมือ (Try out) กับนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ จำนวน 75 คน จากนั้นนำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด เพื่อหาอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ โดยแบบสำรวจมีอำนาจจำแนกระหว่าง 0.21 - 0.68 และหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ โดยวิธีสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบัค (Cronbach) (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540 : 125-126) ได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ 0.94 และมีค่าความเชื่อมั่นรายด้าน ดังนี้

พฤติกรรมการณ์เรียนด้านต่าง ๆ	จำนวนข้อ คำถาม	Coefficient Alpha
1. ทศนคติและความสนใจ	8	0.82
2. แรงจูงใจ วินัยในตนเองและความพยายามในการ ทำงานหนัก	8	0.85
3. การจัดการกับเวลาทางด้านการเรียน	8	0.78
4. ความวิตกกังวลเกี่ยวกับการปฏิบัติตนในมหาวิทยาลัย	8	0.88
5. การมีสมาธิและการเอาใจใส่ต่อการเรียน	8	0.87
6. กระบวนการรวบรวมข้อมูล การกระตือรือร้นในการ ค้นหาความรู้และการใช้เหตุผล	8	0.90
7. การเลือกใจความสำคัญและการจดจำเนื้อหาที่สำคัญ	5	0.71
8. การใช้เทคนิคและเครื่องมืออุปกรณ์ช่วยเหลือใน การเรียน	8	0.91
9. การทดสอบตนเอง การทบทวน และการเตรียมตัวใน การเรียน	8	0.76
10. ยุทธวิธีในการสอบและการเตรียมตัวสอบ	8	0.87

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คณะผู้วิจัยดำเนินการตาม
ขั้นตอน ดังนี้

1. นำหนังสือขออนุญาตในการวิจัยจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ไปยังมหาวิทยาลัยกรุงเทพ เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บ
รวบรวมข้อมูล
2. ผู้วิจัยนำแบบสำรวจข้อมูลทั่วไป และแบบสำรวจพฤติกรรมการณ์เรียนให้กับ
กลุ่มตัวอย่างโดยผ่านอาจารย์ที่ปรึกษา
3. ขอรับแบบสำรวจข้อมูลทั่วไป และแบบสำรวจพฤติกรรมการณ์เรียนจาก
อาจารย์ที่ปรึกษาพร้อมทั้งบันทึกคะแนน

การจัดกระทำข้อมูล

ผู้วิจัยได้จัดกระทำกับข้อมูล ดังนี้

1. คัดเลือกแบบสำรวจข้อมูลทั่วไป และแบบสำรวจพฤติกรรมการที่สมบูรณ์ของนักศึกษา นำมาตรวจให้คะแนน
2. บันทึกคะแนนที่ได้ลงในตารางบันทึกข้อมูล แล้วนำข้อมูลมาวิเคราะห์ทางสถิติต่อไป

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรม SPSS (Statistical Package for the Social Science) โดยกำหนดระดับนัยสำคัญที่ ระดับ .05

สถิติที่ใช้ในการวิจัย

1. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
 - 1.1 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามที่เป็นมาตราส่วนประมาณค่า โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha – Coefficient)
2. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า
 - 2.1 หาค่าสถิติพื้นฐาน คือ ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าร้อยละ
 - 2.2 ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมการเรียนในแต่ละด้านของนักศึกษาโดยใช้ F-test ตามสมมติฐานข้อที่ 1 และหากพบนัยสำคัญทางสถิติ จะทำการเปรียบเทียบเป็นรายคู่ ด้วยวิธีของ Tukey
 - 2.3 ทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียนแต่ละด้าน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้สถิติสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน วิเคราะห์แยกแต่ละคณะ ตามสมมติฐานข้อที่ 2
 - 2.4 วิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ ตามสมมติฐานข้อที่ 3 โดยใช้สถิติ Stepwise Multiple Regression

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลจากนักศึกษา ชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยกรุงเทพ ทั้งหมด รวม 9 คณะ จำนวน 900 คน วิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS/PC ผลการวิเคราะห์ข้อมูล เสนอตามลำดับดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับนักศึกษา ประกอบด้วย เพศ คณะวิชา คะแนนเฉลี่ยสะสม

ตอนที่ 2 การศึกษาพฤติกรรมการเรียนในแต่ละด้านของนักศึกษา ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย แยกตามคณะ

ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษาจำแนกตามคณะ

ตอนที่ 4 ความสัมพันธ์ของพฤติกรรมการเรียนด้านต่าง ๆ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มรวม และกลุ่มย่อย แยกตามคณะ

ตอนที่ 5 ผลของพฤติกรรมการเรียนด้านต่าง ๆ ร่วมกันทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในกลุ่มรวม และกลุ่มย่อย แยกตามคณะ

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยกำหนดสัญลักษณ์ และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อให้เกิดความเข้าใจในการแปลผล ดังนี้

M	แทน	ค่าเฉลี่ย
S.D.	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
F	แทน	ค่าสถิติทดสอบที่มีการแจกแจงแบบเอฟ
N	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
df	แทน	ค่าชั้นของความเป็นอิสระ (Degree of Freedom)
SS	แทน	ผลบวกของค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานยกกำลังสอง (Sum of Squares)
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยความเบี่ยงเบนยกกำลังสอง (Mean Squares)
Beta	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวพยากรณ์ ซึ่งพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน
p-value	แทน	ค่าความน่าจะเป็น (Probability) ของค่าสถิติที่ใช้ทดสอบ
ATT	แทน	คะแนนพฤติกรรมการเรียนด้านทัศนคติในการเรียน (Attitude)
MOT	แทน	คะแนนพฤติกรรมการเรียนด้านแรงจูงใจ (Motivation)

TMT	แทน	คะแนนพฤติกรรมการเรียนด้านการจัดการกับเวลาในการเรียน (Time Management)
ANX	แทน	คะแนนพฤติกรรมการเรียนด้านความวิตกกังวลเกี่ยวกับการปฏิบัติตนในการเรียน (Anxiety)
CON	แทน	คะแนนพฤติกรรมการเรียนด้านการมีสมาธิและการเอาใจใส่ต่อการเรียน (Concentration)
INP	แทน	คะแนนพฤติกรรมการเรียนด้านกระบวนการรวบรวมข้อมูลและการกระตือรือร้นในการค้นหาความรู้ (Information Processing)
SMI	แทน	คะแนนพฤติกรรมการเรียนด้านการเลือกใจความสำคัญและการจดจำเนื้อหาที่สำคัญ (Selecting Main Ideas)
STA	แทน	คะแนนพฤติกรรมการเรียนด้านการใช้เทคนิคและเครื่องมืออุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน (Study Aids)
SFT	แทน	คะแนนพฤติกรรมการเรียนด้านการทดสอบตนเองการทบทวนและการเตรียมตัวในการเรียน (Self Testing)
TST	แทน	คะแนนพฤติกรรมการเรียนด้านยุทธวิธีในการสอบและการเตรียมตัวสอบ (Test Strategies)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยเสนอผลการศึกษาค้นคว้าตามลำดับ ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับนักศึกษา ประกอบด้วย เพศ คณะวิชา คะแนนเฉลี่ยสะสม แสดงผลการศึกษาในตารางที่ 1 และ 2

ตาราง 1 แสดงจำนวน และค่าร้อยละ จำแนกตามเพศ ของนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ ที่
เป็นกลุ่มตัวอย่างในแต่ละคณะ

คณะวิชา	เพศ				รวม
	ชาย		หญิง		
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	
คณะบัญชี	23	23.0	77	77.0	100
คณะบริหารธุรกิจ	31	31.0	69	69.0	100
คณะนิเทศศาสตร์	31	31.0	69	69.0	100
คณะนิติศาสตร์	55	55.0	45	45.0	100
คณะมนุษยศาสตร์	24	24.0	76	76.0	100
คณะเศรษฐศาสตร์	40	40.0	60	60.0	100
คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	57	57.0	43	43.0	100
คณะศิลปกรรมศาสตร์	56	56.0	44	44.0	100
คณะวิศวกรรมศาสตร์	92	92.0	8	8.0	100
รวม	409	45.40	491	54.60	900

จากตาราง 1 กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตชั้นปีที่ 2 ทั้งหมด ยกเว้นคณะวิศวกรรมศาสตร์ ที่เป็นนิสิตชั้นปีที่ 2, 3 และ 4 เนื่องจากจำนวนนักศึกษาชั้นปีที่ 2 มีจำนวนเพียง 40 คน จึงจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพิ่มในนักศึกษาระดับชั้นปี 3 จำนวน 40 คน และนักศึกษาระดับชั้นปีที่ 4 จำนวน 20 คน รวม 100 คน ดังนั้นจะเห็นว่านักศึกษาในคณะบัญชี เป็นเพศชาย 23 คน และเพศหญิง 77 คน คิดเป็นร้อยละ 23.0 และ 77.0 คณะบริหารธุรกิจ เป็นเพศชาย 31 คน และเพศหญิง 69 คน คิดเป็นร้อยละ 31.0 และ 69.0 เช่นเดียวกับ คณะนิเทศศาสตร์ เป็นเพศชาย 31 คน และเพศหญิง 69 คน คิดเป็นร้อยละ 31.0 และ 69.0 คณะนิติศาสตร์ เป็นเพศชาย 55 คน และเพศหญิง 45 คน คิดเป็นร้อยละ 55.0 และ 45.0 คณะมนุษยศาสตร์ เป็นเพศชาย 24 คน และเพศหญิง 76 คน คิดเป็นร้อยละ 24.0 และ 76.0 คณะเศรษฐศาสตร์ เป็นเพศชาย 40 คน และเพศหญิง 60 คน คิดเป็นร้อยละ 40.0 และ 60.0 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เป็นเพศชาย 57 คน และเพศหญิง 43 คน คิดเป็นร้อยละ 57.0 และ 43.0 คณะศิลปกรรม เป็นเพศชาย 56 คน และเพศหญิง 44 คน คิดเป็นร้อยละ 56.0 และ 44.0 และคณะวิศวกรรมศาสตร์นั้น เป็นเพศชาย 92 คน และเพศหญิง 8 คน คิดเป็นร้อยละ 92.0 และ 8.0

ตาราง 2 แสดงค่าสถิติพื้นฐานของเกรดเฉลี่ยสะสม ของนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ
ในกลุ่มรวม และกลุ่มย่อย แยกตามคณะ

คณะวิชา	N	M	S.D.
กลุ่มรวม (ทุกคณะ รวม 9 คณะ)	900	2.67	0.52
คณะบัญชี	100	2.77	0.51
คณะบริหารธุรกิจ	100	2.53	0.47
คณะนิเทศศาสตร์	100	2.63	0.45
คณะนิติศาสตร์	100	2.79	0.54
คณะมนุษยศาสตร์	100	2.70	0.50
คณะเศรษฐศาสตร์	100	2.60	0.63
คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	100	2.61	0.50
คณะศิลปกรรมศาสตร์	100	2.79	0.48
คณะวิศวกรรมศาสตร์	100	2.59	0.54

จากตาราง 2 แสดงให้เห็นว่า นักศึกษาคณะนิติศาสตร์ และคณะศิลปกรรมศาสตร์ มีระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมสูงเป็นอันดับหนึ่ง คือ (2.79) รองลงมาคือนักศึกษาคณะบัญชี คือ (2.77) และนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์ (2.70) คณะนิเทศศาสตร์ (2.63) คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (2.61) คณะเศรษฐศาสตร์ (2.60) คณะวิศวกรรมศาสตร์ (2.59) และคณะบริหารธุรกิจ (2.53) ตามลำดับ ในด้านการกระจาย คณะที่มีการกระจายของคะแนนเฉลี่ยสะสมสูงที่สุดคือ คณะเศรษฐศาสตร์ (0.63) และต่ำที่สุดคือ คณะนิเทศศาสตร์ (0.45)

ตอนที่ 2 การศึกษาพฤติกรรมการเรียนในแต่ละด้านของนักศึกษา ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย แยกตามคณะ แสดงผลการศึกษาในตารางที่ 3 - 12

ตาราง 3 ค่าเฉลี่ย (M) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) คะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการเรียนของ นักศึกษากลุ่มรวม

พฤติกรรมการเรียน	M	S.D.	การแปลผล
ทัศนคติ	3.95	0.49	เหมาะสมค่อนข้างมาก
แรงจูงใจ	3.35	0.60	เหมาะสมค่อนข้างมาก
การจัดการเวลา	3.15	0.76	เหมาะสมค่อนข้างมาก
ความวิตกกังวล	3.12	0.66	เหมาะสมค่อนข้างน้อย*
การมีสมาธิ	3.34	0.73	เหมาะสมค่อนข้างมาก
การรวบรวมข้อมูล	3.37	0.53	เหมาะสมค่อนข้างมาก
เลือกใจความสำคัญ	3.32	0.53	เหมาะสมค่อนข้างมาก
เทคนิคในการเรียน	3.12	0.75	เหมาะสมค่อนข้างมาก
การทดสอบตนเอง	3.18	0.61	เหมาะสมค่อนข้างมาก
ยุทธวิธีในการสอบ	3.17	0.54	เหมาะสมค่อนข้างมาก

*หมายความว่า มีความวิตกกังวลค่อนข้างมาก มีคะแนนระหว่าง 3.01-4.00

จากตาราง 3 พบว่านักศึกษากลุ่มรวมมีพฤติกรรมการเรียนทุกด้านอยู่ในเกณฑ์เหมาะสมค่อนข้างมาก ยกเว้นด้านความวิตกกังวล ซึ่งอยู่ในเกณฑ์เหมาะสมค่อนข้างน้อย แสดงว่านักศึกษากลุ่มรวมมีความวิตกกังวลในการเรียนค่อนข้างมาก และด้านที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงที่สุดคือ พฤติกรรมการเรียนด้านทัศนคติในการเรียน (M = 3.95) รองลงมาคือด้านกระบวนการรวบรวมข้อมูลและกระตือรือร้นในการหาข้อมูล (M = 3.37) ส่วนด้านที่น้อยที่สุด มี 2 ด้าน คือ พฤติกรรมการเรียนด้านความวิตกกังวลในการเรียน (M = 3.12) และ ด้านการใช้เทคนิคและเครื่องมืออุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน (M = 3.12)

ตาราง 4 ค่าเฉลี่ย (M) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) คะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการเรียนของ นักศึกษาคณะบัญชี

พฤติกรรมการเรียน	M	S.D.	การแปลผล
ทัศนคติ	3.87	0.51	เหมาะสมค่อนข้างมาก
แรงจูงใจ	3.33	0.60	เหมาะสมค่อนข้างมาก
การจัดการเวลา	3.22	0.54	เหมาะสมค่อนข้างมาก
ความวิตกกังวล	3.04	0.64	เหมาะสมค่อนข้างน้อย*
การมีสมาธิ	3.18	0.62	เหมาะสมค่อนข้างมาก
การรวบรวมข้อมูล	3.36	0.52	เหมาะสมค่อนข้างมาก
เลือกใจความสำคัญ	3.31	0.53	เหมาะสมค่อนข้างมาก
เทคนิคในการเรียน	2.87	0.54	เหมาะสมค่อนข้างน้อย
การทดสอบตนเอง	3.11	0.51	เหมาะสมค่อนข้างมาก
ยุทธวิธีในการสอบ	3.16	0.54	เหมาะสมค่อนข้างมาก

*หมายความว่า มีความวิตกกังวลค่อนข้างมาก มีคะแนนระหว่าง 3.01-4.00

จากตาราง 4 พบว่านักศึกษาคณะบัญชี มีพฤติกรรมการเรียนเกือบทุกด้านอยู่ในเกณฑ์เหมาะสมค่อนข้างมาก ยกเว้นพฤติกรรมการเรียนด้านความวิตกกังวล ซึ่งอยู่ในเกณฑ์เหมาะสมค่อนข้างน้อย แสดงว่านักศึกษาคณะบัญชี มีความวิตกกังวลในการเรียนค่อนข้างมาก ด้านการใช้เทคนิค และด้านอุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียนที่อยู่ในเกณฑ์เหมาะสมค่อนข้างน้อย ด้านที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงที่สุด คือ พฤติกรรมการเรียนด้านทัศนคติในการเรียน ($M = 3.87$) รองลงมาคือด้านกระบวนการรวบรวมข้อมูลและกระตือรือร้นในการค้นหาความรู้ ($M = 3.36$) ส่วนด้านที่มีคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุดคือ พฤติกรรมการเรียนด้านการใช้เทคนิคและเครื่องมือ อุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน ($M = 2.87$)

ตาราง 5 ค่าเฉลี่ย (M) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) คะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการเรียนของ
นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ

พฤติกรรมการเรียน	M	S.D.	การแปลผล
ทัศนคติ	3.90	0.50	เหมาะสมค่อนข้างมาก
แรงจูงใจ	3.36	0.62	เหมาะสมค่อนข้างมาก
การจัดการเวลา	4.46	0.64	เหมาะสมมาก
ความวิตกกังวล	3.06	0.64	เหมาะสมค่อนข้างน้อย*
การมีสมาธิ	3.24	0.63	เหมาะสมค่อนข้างมาก
การรวบรวมข้อมูล	3.36	0.55	เหมาะสมค่อนข้างมาก
เลือกใจความสำคัญ	3.33	0.53	เหมาะสมค่อนข้างมาก
เทคนิคในการเรียน	2.91	0.55	เหมาะสมค่อนข้างน้อย
การทดสอบตนเอง	3.14	0.53	เหมาะสมค่อนข้างมาก
ยุทธวิธีในการสอบ	3.17	0.54	เหมาะสมค่อนข้างมาก

*หมายความว่า มีความวิตกกังวลค่อนข้างมาก มีคะแนนระหว่าง 3.01-4.00

จากตาราง 5 โดยรวมนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจมีพฤติกรรมการเรียนเกือบทุกด้านอยู่ในเกณฑ์เหมาะสมค่อนข้างมาก ยกเว้นพฤติกรรมการเรียนด้านการจัดการเวลาในการเรียน ที่นักศึกษามีระดับคะแนนเฉลี่ยอยู่ในเกณฑ์เหมาะสมมาก และในด้านความวิตกกังวล ซึ่งอยู่ในเกณฑ์เหมาะสมค่อนข้างน้อย แสดงว่านักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มีความวิตกกังวลในการเรียนค่อนข้างมาก ด้านเทคนิคและเครื่องมืออุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียนที่นักศึกษามีระดับคะแนนเฉลี่ยอยู่ในเกณฑ์เหมาะสมค่อนข้างน้อย พฤติกรรมการเรียนด้านที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงที่สุด คือด้านการจัดการเวลาในการเรียน ($M = 4.46$) รองลงมาคือ ด้านทัศนคติในการเรียน ($M = 3.90$) ส่วนด้านที่มีคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุดคือ ด้านการใช้เทคนิคและเครื่องมืออุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน ($M = 2.91$)

ตาราง 6 ค่าเฉลี่ย (M) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) คะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการเรียนของ นักศึกษาคณะนิเทศศาสตร์

พฤติกรรมการเรียน	M	S.D.	การแปลผล
ทัศนคติ	4.10	0.43	เหมาะสมมาก
แรงจูงใจ	3.45	0.63	เหมาะสมค่อนข้างมาก
การจัดการเวลา	2.87	0.57	เหมาะสมค่อนข้างน้อย
ความวิตกกังวล	3.03	0.64	เหมาะสมค่อนข้างน้อย*
การมีสมาธิ	3.20	0.61	เหมาะสมค่อนข้างมาก
การรวบรวมข้อมูล	3.36	0.54	เหมาะสมค่อนข้างมาก
เลือกใจความสำคัญ	3.31	0.52	เหมาะสมค่อนข้างมาก
เทคนิคในการเรียน	2.87	0.52	เหมาะสมค่อนข้างน้อย
การทดสอบตนเอง	3.12	0.52	เหมาะสมค่อนข้างมาก
ยุทธวิธีในการสอบ	3.16	0.53	เหมาะสมค่อนข้างมาก

*หมายความว่า มีความวิตกกังวลค่อนข้างมาก มีคะแนนระหว่าง 3.01-4.00

จากตาราง 6 พบว่า โดยรวมนักศึกษาคณะนิเทศศาสตร์มีเกณฑ์พฤติกรรมการเรียน อยู่ในระดับเหมาะสมค่อนข้างมาก ยกเว้นพฤติกรรมการเรียนด้านทัศนคติในการเรียนที่อยู่ใน เกณฑ์เหมาะสมมาก และมีอีก 3 ด้าน คือ พฤติกรรมการเรียนด้านความวิตกกังวล ซึ่งอยู่ใน เกณฑ์เหมาะสมค่อนข้างน้อย แสดงว่านักศึกษาคณะนิเทศศาสตร์ มีความวิตกกังวลในการเรียน ค่อนข้างมาก ต่อมาคือด้านการจัดการเวลาในการเรียน และด้านเทคนิคและอุปกรณ์ช่วยเหลือใน การเรียน ที่อยู่ในเกณฑ์เหมาะสมค่อนข้างน้อย พฤติกรรมการเรียนด้านที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงที่สุด คือ ด้านทัศนคติในการเรียน ($M = 4.10$) รองลงมาคือ ด้านแรงจูงใจในการเรียน ($M = 3.45$) ส่วนด้านที่มีคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุดคือ ด้านการจัดการเวลาในการเรียน ($M = 2.87$) และด้านการใช้เทคนิคและเครื่องมืออุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน ($M = 2.87$)

ตาราง 7 ค่าเฉลี่ย (M) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) คะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการเรียนของ นักศึกษาคณะนิติศาสตร์

พฤติกรรมการเรียน	M	S.D.	การแปลผล
ทัศนคติ	3.90	0.50	เหมาะสมค่อนข้างมาก
แรงจูงใจ	3.31	0.61	เหมาะสมค่อนข้างมาก
การจัดการเวลา	2.86	0.56	เหมาะสมค่อนข้างน้อย
ความวิตกกังวล	3.03	0.64	เหมาะสมค่อนข้างน้อย*
การมีสมาธิ	3.18	0.61	เหมาะสมค่อนข้างมาก
การรวบรวมข้อมูล	3.37	0.53	เหมาะสมค่อนข้างมาก
เลือกใจความสำคัญ	3.32	0.52	เหมาะสมค่อนข้างมาก
เทคนิคในการเรียน	2.88	0.55	เหมาะสมค่อนข้างน้อย
การทดสอบตนเอง	3.93	0.58	เหมาะสมค่อนข้างมาก
ยุทธวิธีในการสอบ	3.17	0.53	เหมาะสมค่อนข้างมาก

*หมายความว่า มีความวิตกกังวลค่อนข้างมาก มีคะแนนระหว่าง 3.01-4.00

จากตาราง 7 พบว่านักศึกษาคณะนิติศาสตร์ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมการเรียนเกือบทุกด้านอยู่ในเกณฑ์เหมาะสมค่อนข้างมาก ยกเว้นพฤติกรรมการเรียนด้านความวิตกกังวล ซึ่งอยู่ในเกณฑ์เหมาะสมค่อนข้างน้อย แสดงว่านักศึกษาคณะนิติศาสตร์ มีความวิตกกังวลในการเรียนค่อนข้างมาก รวมถึงด้านการจัดการเวลาในการเรียน และด้านเทคนิคและอุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียนที่อยู่ในเกณฑ์เหมาะสมค่อนข้างน้อย พฤติกรรมการเรียนด้านที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงที่สุดคือ ด้านการทดสอบตนเอง การทบทวน และการเตรียมตัวในการเรียน ($M = 3.93$) รองลงมาคือ ด้านทัศนคติในการเรียน ($M = 3.90$) ส่วนด้านที่มีคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุดคือ ด้านการจัดการเวลาในการเรียน ($M = 2.86$)

ตาราง 8 ค่าเฉลี่ย (M) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) คะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการเรียนของ
นักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์

พฤติกรรมการเรียน	M	S.D.	การแปลผล
ทัศนคติ	4.06	0.42	เหมาะสมมาก
แรงจูงใจ	3.32	0.60	เหมาะสมค่อนข้างมาก
การจัดการเวลา	2.87	0.57	เหมาะสมค่อนข้างน้อย
ความวิตกกังวล	3.09	0.65	เหมาะสมค่อนข้างน้อย*
การมีสมาธิ	3.17	0.61	เหมาะสมค่อนข้างมาก
การรวบรวมข้อมูล	3.36	0.52	เหมาะสมค่อนข้างมาก
เลือกใจความสำคัญ	3.37	0.55	เหมาะสมค่อนข้างมาก
เทคนิคในการเรียน	2.86	0.54	เหมาะสมค่อนข้างน้อย
การทดสอบตนเอง	3.09	0.51	เหมาะสมค่อนข้างมาก
ยุทธวิธีในการสอบ	3.18	0.55	เหมาะสมค่อนข้างมาก

*หมายความว่า มีความวิตกกังวลค่อนข้างมาก มีคะแนนระหว่าง 3.01-4.00

จากตาราง 8 พบว่าโดยรวมนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์มีพฤติกรรมการเรียนอยู่ในเกณฑ์เหมาะสมค่อนข้างมาก และมีเพียงด้านเดียวที่อยู่ในเกณฑ์เหมาะสมมาก คือพฤติกรรมการเรียนด้านทัศนคติในการเรียน และมี 3 ด้านที่อยู่ในเกณฑ์เหมาะสมค่อนข้างน้อย คือ พฤติกรรมการเรียนด้านความวิตกกังวล ซึ่งอยู่ในเกณฑ์เหมาะสมค่อนข้างน้อย แสดงว่านักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์ มีความวิตกกังวลในการเรียนค่อนข้างมาก รวมถึงด้านการจัดการเวลาในการเรียน และด้านเทคนิค และอุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน พฤติกรรมการเรียนด้านที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านทัศนคติในการเรียน ($M = 4.06$) รองลงมาคือ ด้านการเลือกใจความสำคัญและจดจำเนื้อหาที่สำคัญ ($M = 3.37$) ส่วนด้านที่มีคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ด้านการใช้เทคนิคและเครื่องมืออุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน ($M = 2.86$)

ตาราง 9 ค่าเฉลี่ย (M) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) คะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการเรียนของ
นักศึกษาคณะเศรษฐศาสตร์

พฤติกรรมการเรียน	M	S.D.	การแปลผล
ทัศนคติ	3.89	0.51	เหมาะสมค่อนข้างมาก
แรงจูงใจ	3.33	0.61	เหมาะสมค่อนข้างมาก
การจัดการเวลา	2.85	0.58	เหมาะสมค่อนข้างน้อย
ความวิตกกังวล	3.71	0.60	เหมาะสมค่อนข้างน้อย*
การมีสมาธิ	3.21	0.58	เหมาะสมค่อนข้างมาก
การรวบรวมข้อมูล	3.38	0.53	เหมาะสมค่อนข้างมาก
เลือกใจความสำคัญ	3.32	0.56	เหมาะสมค่อนข้างมาก
เทคนิคในการเรียน	2.88	0.55	เหมาะสมค่อนข้างน้อย
การทดสอบตนเอง	2.89	0.69	เหมาะสมค่อนข้างน้อย
ยุทธวิธีในการสอบ	3.17	0.58	เหมาะสมค่อนข้างมาก

*หมายความว่า มีความวิตกกังวลค่อนข้างมาก มีคะแนนระหว่าง 3.01-4.00

จากตาราง 9 พบว่านักศึกษาคณะเศรษฐศาสตร์มีพฤติกรรมการเรียนโดยรวมอยู่ในเกณฑ์เหมาะสมค่อนข้างมาก แต่มี 4 ด้านที่อยู่ในเกณฑ์เหมาะสมค่อนข้างน้อย คือ พฤติกรรมการเรียนด้านความวิตกกังวล ซึ่งอยู่ในเกณฑ์เหมาะสมค่อนข้างน้อย แสดงว่า นักศึกษาคณะเศรษฐศาสตร์ มีความวิตกกังวลในการเรียนค่อนข้างมาก รวมถึงด้านการจัดการเวลาในการเรียน การใช้เทคนิคและอุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน และการทดสอบตนเอง การทบทวน และการเตรียมตัวในการสอบ พฤติกรรมการเรียนด้านที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงที่สุด คือ ด้านทัศนคติในการเรียน ($M = 3.89$) รองลงมาคือ ด้านความวิตกกังวลในการเรียน ($M = 3.71$) ส่วนด้านที่มีคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุดคือ ด้านการจัดการเวลาในการเรียน ($M = 2.85$)

ตาราง 10 ค่าเฉลี่ย (M) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) คะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการเรียนของ
นักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

พฤติกรรมการเรียน	M	S.D.	การแปลผล
ทัศนคติ	3.90	0.50	เหมาะสมค่อนข้างมาก
แรงจูงใจ	3.34	0.58	เหมาะสมค่อนข้างมาก
การจัดการเวลา	3.49	0.60	เหมาะสมค่อนข้างมาก
ความวิตกกังวล	3.01	0.65	เหมาะสมค่อนข้างน้อย*
การมีสมาธิ	3.20	0.61	เหมาะสมค่อนข้างมาก
การรวบรวมข้อมูล	3.36	0.53	เหมาะสมค่อนข้างมาก
เลือกใจความสำคัญ	3.30	0.53	เหมาะสมค่อนข้างมาก
เทคนิคในการเรียน	4.33	0.65	เหมาะสมมาก
การทดสอบตนเอง	3.11	0.51	เหมาะสมค่อนข้างมาก
ยุทธวิธีในการสอบ	3.15	0.53	เหมาะสมค่อนข้างมาก

*หมายความว่า มีความวิตกกังวลค่อนข้างมาก มีคะแนนระหว่าง 3.01-4.00

จากตาราง 10 พบว่านักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มีพฤติกรรมการเรียนเกือบทุกด้านอยู่ในเกณฑ์เหมาะสมค่อนข้างมาก ยกเว้นด้านเทคนิคและอุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียนที่อยู่ในเกณฑ์เหมาะสมมาก และด้านความวิตกกังวล ซึ่งอยู่ในเกณฑ์เหมาะสมค่อนข้างน้อย แสดงว่านักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มีความวิตกกังวลในการเรียนค่อนข้างมาก พฤติกรรมการเรียนด้านที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงที่สุด คือ ด้านการใช้เทคนิคและเครื่องมืออุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน ($M = 4.33$) รองลงมาคือ ด้านทัศนคติในการเรียน ($M = 3.90$) ส่วนด้านที่มีคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุดคือ ด้านการทดสอบตนเอง การทบทวน และการเตรียมตัวในการเรียน ($M = 3.11$)

ตาราง 11 ค่าเฉลี่ย (M) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) คะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการเรียนของ นักศึกษาคณะศิลปกรรมศาสตร์

พฤติกรรมการเรียน	M	S.D.	การแปลผล
ทัศนคติ	4.05	0.47	เหมาะสมมาก
แรงจูงใจ	3.38	0.52	เหมาะสมค่อนข้างมาก
การจัดการเวลา	2.88	0.54	เหมาะสมค่อนข้างน้อย
ความวิตกกังวล	3.05	0.59	เหมาะสมค่อนข้างน้อย*
การมีสมาธิ	4.50	0.59	เหมาะสมมาก
การรวบรวมข้อมูล	3.41	0.50	เหมาะสมค่อนข้างมาก
เลือกใจความสำคัญ	3.34	0.53	เหมาะสมค่อนข้างมาก
เทคนิคในการเรียน	2.89	0.50	เหมาะสมค่อนข้างน้อย
การทดสอบตนเอง	3.14	0.50	เหมาะสมค่อนข้างมาก
ยุทธวิธีในการสอบ	3.16	0.55	เหมาะสมค่อนข้างมาก

*หมายความว่า มีความวิตกกังวลค่อนข้างมาก มีคะแนนระหว่าง 3.01-4.00

จากตาราง 11 นักศึกษาคณะศิลปกรรมศาสตร์มีพฤติกรรมการเรียนโดยรวมอยู่ในเกณฑ์เหมาะสมค่อนข้างมาก และมี 2 ด้านที่อยู่ในเกณฑ์เหมาะสมมาก คือพฤติกรรมการเรียนด้านทัศนคติในการเรียน และการมีสมาธิต่อการเรียน และมี 3 ด้านที่อยู่ในเกณฑ์เหมาะสมค่อนข้างน้อย คือพฤติกรรมการเรียนด้านความวิตกกังวล ซึ่งอยู่ในเกณฑ์เหมาะสมค่อนข้างน้อย แสดงว่านักศึกษาคณะศิลปกรรมศาสตร์ มีความวิตกกังวลในการเรียนค่อนข้างมาก รวมถึงด้านการจัดการเวลาในการเรียน และด้านเทคนิค และอุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน พฤติกรรมการเรียนด้านที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงที่สุด คือ ด้านการมีสมาธิและเอาใจใส่ต่อการเรียน ($M = 4.50$) รองลงมาคือ ด้านทัศนคติในการเรียน ($M = 4.05$) ส่วนด้านที่มีคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ด้านการจัดการเวลาในการเรียน ($M = 2.88$)

ตาราง 12 ค่าเฉลี่ย (M) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) คะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการเรียนของ นักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์

พฤติกรรมการเรียน	M	S.D.	การแปลผล
ทัศนคติ	3.89	0.50	เหมาะสมค่อนข้างมาก
แรงจูงใจ	3.32	0.59	เหมาะสมค่อนข้างมาก
การจัดการเวลา	2.87	0.56	เหมาะสมค่อนข้างน้อย
ความวิตกกังวล	3.06	0.65	เหมาะสมค่อนข้างน้อย*
การมีสมาธิ	3.21	0.60	เหมาะสมค่อนข้างมาก
การรวบรวมข้อมูล	3.34	0.53	เหมาะสมค่อนข้างมาก
เลือกใจความสำคัญ	3.30	0.54	เหมาะสมค่อนข้างมาก
เทคนิคในการเรียน	3.61	0.71	เหมาะสมค่อนข้างมาก
การทดสอบตนเอง	3.11	0.50	เหมาะสมค่อนข้างมาก
ยุทธวิธีในการสอบ	3.19	0.54	เหมาะสมค่อนข้างมาก

*หมายความว่า มีความวิตกกังวลค่อนข้างมาก มีคะแนนระหว่าง 3.01-4.00

จากตาราง 12 พบว่านักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมการเรียนอยู่ในเกณฑ์เหมาะสมค่อนข้างมาก มีเพียง 2 ด้านที่อยู่ในเกณฑ์เหมาะสมค่อนข้างน้อย คือ พฤติกรรมการเรียนด้านความวิตกกังวล ซึ่งอยู่ในเกณฑ์เหมาะสมค่อนข้างน้อย แสดงว่า นักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์ มีความวิตกกังวลในการเรียนค่อนข้างมาก และด้านการจัดการเวลาในการเรียน พฤติกรรมการเรียนด้านที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงที่สุด คือ ด้านทัศนคติในการเรียน ($M = 3.89$) รองลงมาคือ ด้านการใช้เทคนิคและเครื่องมืออุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน ($M = 3.61$) ส่วนด้านที่มีคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุดคือ ด้านการจัดการเวลาในการเรียน ($M = 2.87$)

สรุปได้ว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ทั้งในกลุ่มรวม และกลุ่มย่อยแยกตามคณะ มีพฤติกรรมการเรียนเกือบทุกด้านอยู่ในเกณฑ์เหมาะสมค่อนข้างมาก และด้านที่มีความเหมาะสมค่อนข้างน้อยในนักศึกษาทุกกลุ่มคือ พฤติกรรมการเรียนด้านความวิตกกังวลเกี่ยวกับการปฏิบัติตนในการเรียน

ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนรู้ในแต่ละด้านของนักศึกษา จำแนกตามคณะ โดยใช้ F- test แสดงผลการวิเคราะห์ดังตารางที่ 13 และ 14

ตาราง 13 แสดงค่าเอฟ (F) และนัยสำคัญ (p-value) ของการเปรียบเทียบของพฤติกรรมการเรียนรู้ในแต่ละด้านระหว่างนักศึกษาคณะต่างๆ

พฤติกรรมการเรียนรู้	F	p-value
ATT	3.409**	.001
MOT	.515	.846
TMT	86.807**	.000
ANX	12.215**	.000
CON	50.394**	.000
INP	.121	.998
SMI	.158	.996
STA	78.876**	.000
SFT	28.534**	.000
TST	.058	1.000

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 13 พบว่า นักศึกษาคณะต่างกันมีพฤติกรรมการเรียนรู้แตกต่างกันทั้งหมด 6 ด้าน คือ พฤติกรรมการเรียนรู้ด้านทัศนคติในการเรียน (ATT) ด้านการจัดการกับเวลาในการเรียน (TMT) ด้านความวิตกกังวลเกี่ยวกับการปฏิบัติตนในการเรียน (ANX) ด้านการมีสมาธิและการเอาใจใส่ต่อการเรียน (CON) ด้านการใช้เทคนิคและเครื่องมืออุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน (STA) และด้านการทดสอบตนเอง การทบทวน และการเตรียมตัวในการเรียน (SFT)

และมีจำนวน 4 ด้านที่ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คือ พฤติกรรมการเรียนรู้ด้านแรงจูงใจในการเรียน (MOT) ด้านกระบวนการรวบรวมข้อมูลและการกระตือรือร้นในการค้นหาความรู้ (INP) ด้านการเลือกใจความสำคัญและการจดจำเนื้อหาที่สำคัญ (SMI) และด้านยุทธวิธีในการสอบและการเตรียมตัวสอบ (TST)

จากนั้นผู้วิจัยจึงได้ทำการทดสอบด้านที่พบความแตกต่างเป็นรายคู่ ด้วยวิธีของ Tukey และได้ผลสรุปมาดังตาราง 14 (รายละเอียดแสดงในภาคผนวก)

ตาราง 14 ตารางสรุปความแตกต่างเป็นรายคู่ ของคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการเรียนแต่ละด้าน ของนักศึกษาคณะต่างๆ ด้วยวิธีของ Tukey

ด้าน	คณะที่พบความแตกต่างและคะแนนเฉลี่ย
ทัศนคติในการเรียน (ATT)	นิเทศศาสตร์ (4.105) > วิศวกรรมศาสตร์ (3.890) , บัญชี (3.878)
การจัดการเวลาในการเรียน (TMT)	บริหารธุรกิจ (4.466) > วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (3.492) > บัญชี (3.227) > ศิลปกรรมศาสตร์ (2.888) , มนุษยศาสตร์ (2.877) , วิศวกรรมศาสตร์ (2.875) , นิเทศศาสตร์ (2.872), นิติศาสตร์ (2.862) , เศรษฐศาสตร์ (2.858)
ความวิตกกังวลเกี่ยวกับการเรียน (ANX)	เศรษฐศาสตร์ (3.717) > มนุษยศาสตร์ (3.090) , วิศวกรรมศาสตร์ (3.062) , บริหารธุรกิจ (3.061) , ศิลปกรรมศาสตร์ (3.054) , บัญชี (3.048) , นิติศาสตร์ (3.037) , นิเทศศาสตร์ (3.036) , วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (3.017)
การมีสมาธิต่อการเรียน (CON)	ศิลปกรรมศาสตร์ (4.505) > บริหารธุรกิจ (3.243) , วิศวกรรมศาสตร์ (3.217) , เศรษฐศาสตร์ (3.211) , นิเทศศาสตร์ (3.208) , วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (3.207) , นิติศาสตร์ (3.185) , บัญชี (3.180) , มนุษยศาสตร์ (3.172)
การใช้เทคนิคและเครื่องมือ อุปกรณ์ ช่วยเหลือในการเรียน (STA)	วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (4.330) > วิศวกรรมศาสตร์ (3.612) > บริหารธุรกิจ (2.918) , ศิลปกรรมศาสตร์ (2.898) , นิติศาสตร์ (2.884) , เศรษฐศาสตร์ (2.881) , บัญชี (2.873) , นิเทศศาสตร์ (2.872) , มนุษยศาสตร์ (2.862)
การทดสอบตนเองและการเตรียมตัวในการเรียน (SFT)	1) นิติศาสตร์ (3.937) > บริหารธุรกิจ (3.143) , ศิลปกรรมศาสตร์ (3.140) , นิเทศศาสตร์ (3.127) , วิศวกรรมศาสตร์ (3.117) , วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (3.113), บัญชี (3.111), มนุษยศาสตร์ (3.092) , เศรษฐศาสตร์ (2.892) 2) บริหารธุรกิจ (3.143) , ศิลปกรรมศาสตร์ (3.140) > เศรษฐศาสตร์ (2.892)

จากตาราง 14 พบว่าพฤติกรรมการเรียนด้านทัศนคติในการเรียนของนักศึกษาคณะ นิเทศศาสตร์ มีทัศนคติในการเรียนมากกว่านักศึกษาคณะบัญชี และนักศึกษาคณะ วิศวกรรมศาสตร์

พฤติกรรมการเรียนด้านการจัดการเวลาในการเรียน พบว่านักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และคณะบัญชี มีการจัดการเวลาในการเรียนมากกว่านักศึกษา ทุกคณะ โดยที่นักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมีการจัดการเวลาในการเรียนน้อยกว่า คณะบริหารธุรกิจ และนักศึกษาคณะบัญชีพฤติกรรมการเรียนในด้านนี้น้อยกว่านักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ และคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

พฤติกรรมการเรียนด้านความวิตกกังวลในการเรียน พบว่านักศึกษาคณะ เศรษฐศาสตร์ มีความวิตกกังวลมากกว่านักศึกษาทุกคณะ

พฤติกรรมการเรียนด้านการมีสมาธิต่อการเรียน พบว่านักศึกษาคณะศิลปกรรม ศาสตร์ มีสมาธิต่อการเรียนมากกว่านักศึกษาทุกคณะ

พฤติกรรมการเรียนด้านการใช้เทคนิคและเครื่องมืออุปกรณ์ช่วยเหลือใน การเรียน พบว่านักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และนักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์ มีการใช้เทคนิคและเครื่องมืออุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียนมากกว่านักศึกษาทุกคณะ โดยที่ นักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์ มีพฤติกรรมด้านนี้น้อยกว่านักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์และ เทคโนโลยี

พฤติกรรมการเรียนด้านการทดสอบตนเองและการเตรียมตัวในการเรียน พบว่า นักศึกษาคณะนิติศาสตร์ มีการทดสอบตนเองและเตรียมตัวในการเรียนมากกว่านักศึกษา ทุกคณะ และพบว่านักศึกษาคณะบริหารธุรกิจและคณะศิลปกรรมศาสตร์ มีพฤติกรรมการเรียน ในด้านนี้มากกว่านักศึกษาคณะเศรษฐศาสตร์

ตอนที่ 4 ความสัมพันธ์ของพฤติกรรมการเรียนด้านต่าง ๆ กับผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนในกลุ่มรวม และกลุ่มย่อย แยกตามคณะ แสดงผลการวิเคราะห์ดังตารางที่ 15

ตาราง 15 แสดงความสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ระหว่างพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านรวมและด้านย่อย กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย แยกตามคณะ

คณะ ด้าน	รวม	บัญชี	บริหาร ธุรกิจ	นิเทศ ศาสตร์	นิติศาสตร์	มนุษย ศาสตร์	เศรษฐ ศาสตร์	วิทยา ศาสตร์	ศิลปกรรม ศาสตร์	วิศวกรรม ศาสตร์
พฤติกรรมด้านรวม	0.465**	0.529**	0.486**	0.471**	0.538**	0.486**	0.492**	0.468**	0.475**	0.492**
ทัศนคติ (ATT)	0.386**	0.467**	0.365**	0.410**	0.416**	0.497**	0.373**	0.336**	0.293**	0.391**
แรงจูงใจ (MOT)	0.475**	0.501**	0.452**	0.685**	0.540**	0.475**	0.460**	0.415**	0.674**	0.485**
การจัดการเวลา (TMT)	0.165**	0.357**	0.408**	0.296**	0.344**	0.305**	0.317**	0.203*	0.241*	0.314**
ความวิตกกังวล (ANX)	0.115**	0.096	0.103	0.127	0.119	0.061	0.327**	0.151	0.145	0.087
การมีสมาธิ (CON)	0.275**	0.367**	0.251**	0.268*	0.324**	0.319**	0.277**	0.244**	0.270**	0.254*
การรวบรวมข้อมูล (INP)	0.251**	0.269**	0.229*	0.283**	0.281**	0.258**	0.288**	0.260**	0.151	0.251*

ตาราง 15 (ต่อ)

คณะ ด้าน	รวม	บัญชี	บริหาร ธุรกิจ	นิเทศ ศาสตร์	นิติศาสตร์	มนุษย ศาสตร์	เศรษฐ ศาสตร์	วิทยา ศาสตร์	ศิลปกรรม ศาสตร์	วิศวกรรม ศาสตร์
เลือกใจความสำคัญ (SMI)	0.325**	0.352**	0.314**	0.367**	0.344**	0.270**	0.365**	0.340**	0.339**	0.275**
การใช้เทคนิค (STA)	0.018	0.030	-0.012	0.053	0.005	0.066	0.095	0.222*	0.072	0.135
การทดสอบตนเอง (SFT)	0.314**	0.365**	0.318**	0.318**	0.391**	0.366**	0.180	0.310**	0.303**	0.341**
ยุทธวิธีในการสอบ (TST)	0.359**	0.347**	0.393**	0.388**	0.367**	0.333**	0.408**	0.378**	0.374	0.309**

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 15 พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางพฤติกรรมการณ์เรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในกลุ่มรวม มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จำนวน 10 จาก 11 ตัวแปร โดยมีค่าอยู่ระหว่าง 0.115 – 0.475 ด้านที่มีค่าสหสัมพันธ์สูงที่สุดคือ พฤติกรรมการณ์เรียนด้านแรงจูงใจในการเรียน (MOT) และด้านที่มีค่าสหสัมพันธ์ต่ำที่สุดคือ พฤติกรรมการณ์เรียนด้านความวิตกกังวลเกี่ยวกับการเรียน (ANX)

ตัวแปรที่ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ พฤติกรรมการณ์เรียนด้าน การใช้เทคนิคและเครื่องมืออุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน (STA)

นักศึกษาคณะบัญชี พบว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางพฤติกรรมการณ์เรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จำนวน 9 จาก 11 ตัวแปร โดยมีค่าอยู่ระหว่าง 0.269 – 0.529 ด้านที่มีค่าสหสัมพันธ์สูงที่สุดคือ พฤติกรรมการณ์เรียนด้านรวม และด้านที่มีค่าสหสัมพันธ์ต่ำที่สุดคือ พฤติกรรมการณ์เรียนด้านการรวบรวมข้อมูล (INP)

ตัวแปรที่ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ พฤติกรรมการณ์เรียนด้าน ความวิตกกังวลเกี่ยวกับการเรียน (ANX) และ ด้านการใช้เทคนิคและเครื่องมืออุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน (STA)

นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทาง พฤติกรรมการณ์เรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ไม่น้อยกว่าระดับ .05 จำนวน 9 จาก 11 ตัวแปร โดยมีค่าอยู่ระหว่าง 0.229 – 0.486 ด้านที่มีค่าสหสัมพันธ์สูงที่สุดคือ พฤติกรรมการณ์เรียนด้านรวม และด้านที่มีค่าสหสัมพันธ์ต่ำที่สุดคือ พฤติกรรมการณ์เรียนด้านการรวบรวมข้อมูล (INP)

ตัวแปรที่ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ พฤติกรรมการณ์เรียนด้าน ความวิตกกังวลเกี่ยวกับการเรียน (ANX) และ ด้านการใช้เทคนิคและเครื่องมืออุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน (STA)

นักศึกษาคณะนิเทศศาสตร์ พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทาง พฤติกรรมการณ์เรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติไม่น้อยกว่าระดับ .05 จำนวน 9 จาก 11 ตัวแปร โดยมีค่าอยู่ระหว่าง 0.268 – 0.658 ด้านที่มีค่าสหสัมพันธ์สูงที่สุดคือ พฤติกรรมการณ์เรียนด้านแรงจูงใจในการเรียน (MOT) และด้านที่มีค่าสหสัมพันธ์ต่ำที่สุดคือ พฤติกรรมการณ์เรียนด้านการมีสมาธิในการเรียน (CON)

ตัวแปรที่ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ พฤติกรรมการณ์เรียนด้าน ความวิตกกังวลเกี่ยวกับการเรียน (ANX) และ ด้านการใช้เทคนิคและเครื่องมืออุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน (STA)

นักศึกษาคณะนิติศาสตร์ พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางพฤติกรรมการณ์กับการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จำนวน 9 จาก 11 ตัวแปร โดยมีค่าอยู่ระหว่าง 0.281 – 0.538 ด้านที่มีค่าสหสัมพันธ์สูงที่สุดคือ พฤติกรรมรวม และด้านที่มีค่าสหสัมพันธ์ต่ำที่สุดคือ พฤติกรรมการณ์ด้านการรวบรวมข้อมูล (INP)

ตัวแปรที่ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ พฤติกรรมการณ์ด้านความวิตกกังวลเกี่ยวกับการเรียน (ANX) และ ด้านการใช้เทคนิคและเครื่องมืออุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน (STA)

นักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์ พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางพฤติกรรมการณ์กับการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จำนวน 9 จาก 11 ตัวแปร โดยมีค่าอยู่ระหว่าง 0.270 – 0.497 ด้านที่มีค่าสหสัมพันธ์สูงที่สุดคือ พฤติกรรมการณ์ด้านทัศนคติในการเรียน (ATT) และด้านที่มีค่าสหสัมพันธ์ต่ำที่สุดคือ พฤติกรรมการณ์ด้านการเลือกใจความสำคัญ (SMI)

ตัวแปรที่ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ พฤติกรรมการณ์ด้านความวิตกกังวลเกี่ยวกับการเรียน (ANX) และ ด้านการใช้เทคนิคและเครื่องมืออุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน (STA)

นักศึกษาคณะเศรษฐศาสตร์ พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางพฤติกรรมการณ์กับการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จำนวน 9 จาก 11 ตัวแปร โดยมีค่าอยู่ระหว่าง 0.277 – 0.492 ด้านที่มีค่าสหสัมพันธ์สูงที่สุดคือ พฤติกรรมการณ์ด้านรวม และด้านที่มีค่าสหสัมพันธ์ต่ำที่สุดคือ พฤติกรรมการณ์ด้านการมีสมาธิต่อการเรียน (CON)

ตัวแปรที่ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ พฤติกรรมการณ์ด้านการใช้เทคนิคและเครื่องมืออุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน (STA) และด้านการทดสอบตนเอง การทบทวน และการเตรียมตัวในการเรียน (SFT)

นักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางพฤติกรรมการณ์กับการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติไม่น้อยกว่าระดับ .05 มี 10 จาก 11 ตัวแปร โดยมีค่าอยู่ระหว่าง 0.203 – 0.468 ด้านที่มีค่าสหสัมพันธ์สูงที่สุดคือ พฤติกรรมการณ์ด้านรวม และด้านที่มีค่าสหสัมพันธ์ต่ำที่สุดคือ พฤติกรรมการณ์ด้านการจัดการเวลาในการเรียน (TMT)

ตัวแปรที่ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ พฤติกรรมการณ์ด้านความวิตกกังวลเกี่ยวกับการเรียน (ANX)

นักศึกษาคณะศิลปกรรมศาสตร์ พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางพฤติกรรมการณ์กับการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทาง

สถิติไม่น้อยกว่าระดับ .05 มี 7 จาก 11 ตัวแปร โดยมีค่าอยู่ระหว่าง 0.241 – 0.674 ด้านที่มีค่าสหสัมพันธ์สูงที่สุดคือ พฤติกรรมการเรียนด้านแรงจูงใจในการเรียน (MOT) และด้านที่มีค่าสหสัมพันธ์ต่ำที่สุดคือ พฤติกรรมการเรียนด้านการจัดการเวลาในการเรียน (TMT)

ตัวแปรที่ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ พฤติกรรมการเรียนด้านความวิตกกังวลเกี่ยวกับการเรียน (ANX) ด้านกระบวนการรวบรวมข้อมูลในการค้นหาความรู้ และการใช้เหตุผล (INP) ด้านการใช้เทคนิคและเครื่องมืออุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน (STA) และด้านยุทธวิธีในการสอบและเตรียมตัวสอบ (TST)

และนักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์ พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางพฤติกรรมการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติไม่น้อยกว่าระดับ .05 มี 9 จาก 11 ตัวแปร โดยมีค่าอยู่ระหว่าง 0.251 – 0.492 ด้านที่มีค่าสหสัมพันธ์สูงที่สุดคือ พฤติกรรมด้านรวม และด้านที่มีความค่าสหสัมพันธ์ต่ำที่สุด คือ พฤติกรรมการเรียนด้านการรวบรวมข้อมูล (INP)

ตัวแปรที่ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ พฤติกรรมการเรียนด้านความวิตกกังวลเกี่ยวกับการเรียน (ANX) ด้านการใช้เทคนิคและเครื่องมืออุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน (STA)

โดยภาพรวม พบว่า ปัจจัยพฤติกรรมการเรียนแต่ละด้าน ที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในนักศึกษาทุกคณะมี 5 ด้าน คือ พฤติกรรมการเรียนด้านทัศนคติในการเรียน (ATT) ด้านแรงจูงใจในการเรียน (MOT) ด้านการจัดการเวลาด้านการเรียน (TMT) ด้านการมีสมาธิต่อการเรียน (CON) และด้านการเลือกใจความสำคัญและการจดจำเนื้อหาที่สำคัญ (SMI)

ตอนที่ 5 ผลการวิเคราะห์ เพื่อค้นหาตัวพยากรณ์ของพฤติกรรมการเรียนด้านต่างๆ ที่สามารถทำนายผล ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในกลุ่มรวม และกลุ่มย่อย แยกตามคณะ โดยใช้การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis) แสดงผลการวิเคราะห์ดังตารางที่ 16 (รายละเอียดแสดงในภาคผนวก)

ตาราง 16 แสดงพฤติกรรมการเรียนด้านต่างๆ พร้อมทั้งค่าน้ำหนักความสำคัญ (Beta) ของแต่ละด้าน ที่สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของ นักศึกษาในกลุ่มรวม และกลุ่มย่อย แยกตามคณะ

กลุ่ม	พฤติกรรมการเรียนด้านที่สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้อย่างมีนัยสำคัญ									
	ATT	MOT	TMT	ANX	CON	INP	SMI	STA	SFT	TST
กลุ่มรวม	.109	.328	-	-.115	-	-	.146	-	-	.174
บัญชี	-	.443	-	-	-	-	.249	-	-	-
บริหารธุรกิจ	-	.257	.261	-	-	-	-	-	-	.255
นิเทศศาสตร์	-	.631	-	-	-	-	.188	-	-	-
นิติศาสตร์	-	.413	-	-	-	-	.190	-	.215	-
มนุษยศาสตร์	.326	.263	-	-	-	-	-	-	-	-
เศรษฐศาสตร์	-	.392	-	-	-	-	.263	-	-	-
วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	-	.353	-	-	-	-	.253	-	-	-
ศิลปกรรมศาสตร์	-	.251	-	-	.229	-	.292	-	-	-
วิศวกรรมศาสตร์	-	.485	-	-	-	-	-	-	-	-
รวม	2	10	1	1	1	0	7	0	1	2

ATT = ทศนคติ ANX= ความวิตกกังวล SMI= เลือกใจความสำคัญ TST= ยุทธวิธีในการสอบ

MOT= แรงจูงใจ CON= การมีสมาธิ STA= การใช้เทคนิคในการเรียน

TMT= การจัดการเวลา INP= การรวบรวมข้อมูล SFT= การทดสอบตนเอง

จากตาราง 16 พบว่า ตัวแปรพฤติกรรมการเรียนที่สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาได้มากที่สุด คือ พฤติกรรมการเรียนด้านแรงจูงใจ (MOT) โดยสามารถเป็นตัวทำนายได้ในนักศึกษากลุ่มรวม และนักศึกษาในทุกคณะ

ตัวทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาได้มากที่สุดเป็นอันดับสอง คือ พฤติกรรมการเรียนด้านการเลือกใจความสำคัญและการจดจำเนื้อหาที่สำคัญ (SMI) สามารถเป็นตัวทำนายได้ 7 ใน 10 กลุ่ม คือ นักศึกษาในกลุ่มรวม คณะบัญชี คณะนิเทศศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และคณะศิลปกรรมศาสตร์

ตัวทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาได้มากที่สุดเป็นอันดับสาม มี 2 ด้านที่สามารถเป็นตัวทำนายผล 2 ใน 10 กลุ่ม คือ พฤติกรรมการเรียนด้านทัศนคติในการเรียน (ATT) สามารถทำนายได้ในนักศึกษากลุ่มรวม และนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์ และพฤติกรรมการเรียนด้านยุทธวิธีในการสอบและการเตรียมตัวสอบ (TST) สามารถทำนายได้ในนักศึกษากลุ่มรวม และนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ

และตัวทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาได้มากที่สุดเป็นอันดับสี่ มี 4 ด้าน ที่สามารถทำนายได้ 1 ใน 10 กลุ่ม ได้แก่ พฤติกรรมการเรียนด้านการจัดการกับเวลาในการเรียน (TMT) สามารถทำนายได้ในนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ

พฤติกรรมการเรียนด้านความวิตกกังวลเกี่ยวกับการปฏิบัติตนในการเรียน (ANX) สามารถทำนายได้ในนักศึกษากลุ่มรวม

พฤติกรรมการเรียนด้านการมีสมาธิและการเอาใจใส่ต่อการเรียน (CON) สามารถทำนายได้ในนักศึกษาคณะศิลปกรรมศาสตร์

และพฤติกรรมการเรียนด้านการทดสอบตนเอง การทบทวน และการเตรียมตัวในการเรียน (SFT) สามารถทำนายได้ในนักศึกษาคณะนิติศาสตร์

ส่วนตัวแปรพฤติกรรมการเรียนที่ไม่สามารถเป็นตัวทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในคณะใดๆ เลย มี 2 ด้าน คือ พฤติกรรมการเรียนด้านกระบวนการรวบรวมข้อมูลและการกระตือรือร้นในการค้นหาความรู้ (INP) และพฤติกรรมการเรียนด้านการใช้เทคนิค และเครื่องมืออุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน (STA)

จากการพิจารณาผลการทำนายของแต่ละกลุ่ม พบว่า นักศึกษาในกลุ่มรวมมีตัวแปรพฤติกรรมการเรียนที่สามารถร่วมกันทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งสิ้น 5 จาก 10 ตัวแปร โดยสามารถเรียงลำดับจากมากไปน้อย คือ พฤติกรรมการเรียนด้านแรงจูงใจในการเรียน (MOT) ด้านยุทธวิธีในการสอบและการเตรียมตัวสอบ (TST) ด้านการเลือกใจความสำคัญและการจดจำเนื้อหาที่สำคัญ (SMI) ด้านทัศนคติในการเรียน (ATT) และด้านความวิตกกังวลเกี่ยวกับการปฏิบัติตนในการเรียน (ANX)

นักศึกษาคณะบัญชีพบว่า มีตัวแปรพฤติกรรมการเรียนที่สามารถร่วมกันทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งสิ้น 2 จาก 10 ตัวแปร โดยสามารถเรียงลำดับจากมากไปน้อย

คือ พฤติกรรมการเรียนด้านแรงจูงใจในการเรียน (MOT) และด้านการเลือกใจความสำคัญและการจดจำเนื้อหาที่สำคัญ (SMI)

นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจพบว่า มีตัวแปรพฤติกรรมการเรียนที่สามารถร่วมกันทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งสิ้น 3 จาก 10 ตัวแปร โดยสามารถเรียงลำดับจากมากไปน้อย คือ พฤติกรรมการเรียนด้านการจัดการเวลาในการเรียน (TMT) ด้านแรงจูงใจในการเรียน (MOT) และด้านยุทธวิธีในการสอบและการเตรียมตัวสอบ (TST)

นักศึกษาคณะนิเทศศาสตร์พบว่า มีตัวแปรพฤติกรรมการเรียนที่สามารถร่วมกันทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งสิ้น 2 จาก 10 ตัวแปร โดยสามารถเรียงลำดับจากมากไปน้อย คือ พฤติกรรมการเรียนด้านแรงจูงใจในการเรียน (MOT) และด้านการเลือกใจความสำคัญและการจดจำเนื้อหาที่สำคัญ (SMI)

นักศึกษาคณะนิติศาสตร์ พบว่า มีตัวแปรพฤติกรรมการเรียนที่สามารถร่วมกันทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งสิ้น 3 จาก 10 ตัวแปร โดยสามารถเรียงลำดับจากมากไปน้อย คือ พฤติกรรมการเรียนด้านแรงจูงใจในการเรียน (MOT) ด้านการทดสอบตนเอง การทบทวน และการเตรียมตัวในการเรียน (SFT) และ ด้านการเลือกใจความสำคัญและการจดจำเนื้อหาที่สำคัญ (SMI)

นักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์ พบว่า มีตัวแปรพฤติกรรมการเรียนที่สามารถร่วมกันทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งสิ้น 2 จาก 10 ตัวแปร โดยสามารถเรียงลำดับจากมากไปน้อย คือ พฤติกรรมการเรียนด้านทัศนคติในการเรียน (ATT) และด้านแรงจูงใจในการเรียน (MOT)

นักศึกษาคณะเศรษฐศาสตร์ พบว่า มีตัวแปรพฤติกรรมการเรียนที่สามารถร่วมกันทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งสิ้น 2 จาก 10 ตัวแปร โดยสามารถเรียงลำดับจากมากไปน้อย คือ พฤติกรรมการเรียนด้านแรงจูงใจในการเรียน (MOT) และ ด้านการเลือกใจความสำคัญและการจดจำเนื้อหาที่สำคัญ (SMI)

นักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี พบว่า มีตัวแปรพฤติกรรมการเรียนที่สามารถร่วมกันทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งสิ้น 2 จาก 10 ตัวแปร โดยสามารถเรียงลำดับจากมากไปน้อย คือ พฤติกรรมการเรียนด้านแรงจูงใจในการเรียน (MOT) และ ด้านการเลือกใจความสำคัญและการจดจำเนื้อหาที่สำคัญ (SMI)

นักศึกษาคณะศิลปกรรมศาสตร์ พบว่า มีตัวแปรพฤติกรรมการเรียนที่สามารถร่วมกันทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งสิ้น 3 จาก 10 ตัวแปร โดยสามารถเรียงลำดับจากมากไปน้อย คือ พฤติกรรมการเรียนด้านการเลือกใจความสำคัญและการจดจำเนื้อหาที่สำคัญ (SMI) ด้านแรงจูงใจในการเรียน (MOT) และด้านการมีสมาธิและการเอาใจใส่ต่อการเรียน (CON)

และนักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์ พบว่ามีเพียงตัวแปรเดียวที่สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ คือ พฤติกรรมการเรียนด้านแรงจูงใจในการเรียน (MOT)

บทที่ 5

สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า

1. ศึกษาพฤติกรรมการเรียน 10 ด้านของนักศึกษาทั้งในกลุ่มรวม และกลุ่มย่อย แยกตามคณะ โดยแบ่งระดับพฤติกรรมการเรียนออกเป็น 4 ระดับ คือ เหมาะสมมาก เหมาะสมค่อนข้างมาก เหมาะสมค่อนข้างน้อย และเหมาะสมน้อย
2. เปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนจำแนกตามคณะของนักศึกษา
3. ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียนแต่ละด้าน รวม 10 ด้านกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย แยกตามคณะ
4. ศึกษาลำดับความสำคัญของพฤติกรรมการเรียนแต่ละด้านในการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย แยกตามคณะ

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. นักศึกษาต่างคณะ มีพฤติกรรมการเรียนแตกต่างกัน
2. พฤติกรรมการเรียนด้านต่างๆ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย แยกตามคณะ
3. พฤติกรรมการเรียนด้านต่างๆ ร่วมกันทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาได้ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย แยกตามคณะ

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ หลักสูตร 4 ปี ภาคปกติ จำนวน 9 คณะ คือ คณะบัญชี คณะบริหารธุรกิจ คณะนิเทศศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คณะศิลปกรรมศาสตร์ และคณะวิศวกรรมศาสตร์ จำนวนทั้งสิ้น 6,010 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ หลักสูตร 4 ปี ชั้นปีที่ 2 ภาคปกติ จำนวน 9 คณะ คือ คณะบัญชี คณะบริหารธุรกิจ คณะนิเทศศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คณะศิลปกรรมศาสตร์ และคณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะละ 100 คน จำนวนทั้งสิ้น 900 คน โดยการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม (Cluster or area Sampling) จากประชากรข้างต้น

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสำรวจพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา แบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 แบบสำรวจข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา ได้แก่ เพศ คณะวิชา และคะแนนเฉลี่ยสะสม

ตอนที่ 2 แบบสำรวจพฤติกรรมการเรียนที่ผู้วิจัยปรับมาจากแบบทดสอบยุทธวิธีการเรียนของ สิงห์ ไทยวงศ์ (2544) ที่ได้ดัดแปลงข้อคำถามมาจากแบบสำรวจ Learning and Study Strategies Inventory (LASSI) เป็นแบบสำรวจชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert) มี 5 ระดับ ประกอบด้วยข้อคำถาม 77 ข้อ แบ่งออกเป็น 10 ด้านดังนี้

1. ทักษะคิดในการเรียน จำนวน 8 ข้อ ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.82
2. แรงจูงใจในการเรียน จำนวน 8 ข้อ ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.85
3. การจัดการเวลาในการเรียน จำนวน 8 ข้อ ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.78
4. ความวิตกกังวลเกี่ยวกับการปฏิบัติตนในการเรียน จำนวน 8 ข้อ ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.88
5. การมีสมาธิต่อการเรียน จำนวน 8 ข้อ ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.87
6. กระบวนการรวบรวมข้อมูล จำนวน 8 ข้อ ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.90
7. การเลือกใจความสำคัญ และจดจำเนื้อหาที่สำคัญของบทเรียน จำนวน 5 ข้อ ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.71
8. การใช้เทคนิคต่างๆ และอุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน จำนวน 8 ข้อ ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.91
9. การทดสอบตนเอง ทบทวน และเตรียมตัวก่อนเข้าเรียน จำนวน 8 ข้อ ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.76
10. กลยุทธ์ในการสอบและการเตรียมตัวสอบ จำนวน 8 ข้อ ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.87

วิธีการรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยนำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัยไปยังมหาวิทยาลัยกรุงเทพ เพื่อขอความอนุเคราะห์จากอธิการบดีมหาวิทยาลัย รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ และหัวหน้าฝ่ายที่เกี่ยวข้อง เพื่อบริการรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง

2. ผู้วิจัยนำแบบสำรวจไปให้แก่อาจารย์ที่ปรึกษาของนักศึกษาทั้ง 9 คณะ คณะละ 100 ฉบับ รวมทั้งสิ้นจำนวน 900 ฉบับ ตั้งแต่วันที่ 16 ธันวาคม 2546 ได้คืนมา 900 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100

3. ผู้วิจัยคัดเลือกเฉพาะแบบสำรวจที่สมบูรณ์ คือตอบครบทุกข้อของนักศึกษา จำนวน 900 ฉบับ มาตรวจให้คะแนน และนำข้อมูลมาวิเคราะห์ทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรม SPSS (Statistical Package for the Social Science) ดังนี้

1. ข้อมูลทั่วไปคิดค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. ศึกษาพฤติกรรมการเรียนแต่ละด้านของนักศึกษาโดยคิดค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และแปลผลพฤติกรรมการเรียนตามเกณฑ์ที่กำหนด
3. เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมการเรียนในแต่ละด้านของนักศึกษาโดยใช้ F-test ตามสมมติฐานข้อที่ 1 และหากพบนัยสำคัญทางสถิติ จะทำการเปรียบเทียบเป็นรายคู่ ด้วยวิธีของ Tukey
4. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ของตัวแปรพฤติกรรมการเรียนแต่ละด้าน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิเคราะห์แยกแต่ละคณะ โดยใช้สถิติสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (The Pearson Product Moment Correlation Coefficient)
5. วิเคราะห์ตัวแปรที่ส่งผล โดยใช้การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

ผลการศึกษาค้นคว้า ผู้วิจัยได้สรุปผลการวิจัยดังต่อไปนี้

1. จากการศึกษากฎพฤติกรรมการเรียนแต่ละด้านของนักศึกษาทั้งในกลุ่มรวม และกลุ่มย่อยแยกตามคณะ พบว่า

กลุ่มรวมนักศึกษามีพฤติกรรมการเรียนทุกด้านอยู่ในเกณฑ์เหมาะสมค่อนข้างมาก ยกเว้นด้านความวิตกกังวลในการเรียนที่อยู่ในระดับเหมาะสมค่อนข้างน้อย

นักศึกษาคณะบัญชี มีพฤติกรรมการเรียนเกือบทุกด้านอยู่ในเกณฑ์เหมาะสมค่อนข้างมาก ยกเว้นพฤติกรรมการเรียนด้านความวิตกกังวลในการเรียน และ ด้านการใช้เทคนิค และอุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียนที่อยู่ในเกณฑ์เหมาะสมค่อนข้างน้อย

นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจมีพฤติกรรมการเรียนเกือบทุกด้านอยู่ในเกณฑ์เหมาะสมค่อนข้างมาก ยกเว้นด้านการจัดการเวลาในการเรียน ที่นักศึกษามีระดับคะแนนเฉลี่ยอยู่ในเกณฑ์เหมาะสมมาก และมีเพียง 2 ด้านที่พบว่า มีระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมอยู่ในเกณฑ์

เหมาะสมค่อนข้างน้อย คือ พฤติกรรมการเรียนด้านความวิตกกังวลในการเรียน และด้านเทคนิค และเครื่องมืออุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน

นักศึกษาคณะนิเทศศาสตร์มีเกณฑ์พฤติกรรมการเรียนเกือบทุกด้านอยู่ในระดับเหมาะสมค่อนข้างมาก ยกเว้นด้านทัศนคติในการเรียนที่อยู่ในเกณฑ์เหมาะสมมาก และมีเพียง 3 ด้านที่อยู่ในเกณฑ์เหมาะสมค่อนข้างน้อย คือพฤติกรรมการเรียนด้านความวิตกกังวลในการเรียน ด้านการจัดการเวลาในการเรียน และด้านเทคนิคและอุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน

นักศึกษาคณะนิติศาสตร์มีพฤติกรรมการเรียนเกือบทุกด้านอยู่ในเกณฑ์เหมาะสมค่อนข้างมาก ยกเว้นพฤติกรรมการเรียนด้านการจัดการเวลาในการเรียน ด้านความวิตกกังวลในการเรียน และด้านเทคนิคและอุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียนที่อยู่ในเกณฑ์เหมาะสมค่อนข้างน้อย

นักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์มีพฤติกรรมการเรียนเกือบทุกด้านอยู่ในเกณฑ์เหมาะสมค่อนข้างมาก ยกเว้นด้านทัศนคติในการเรียน ที่อยู่ในเกณฑ์เหมาะสมมาก และมีเพียง 3 ด้านที่อยู่ในเกณฑ์เหมาะสมค่อนข้างน้อย คือพฤติกรรมการเรียนด้านการจัดการเวลาในการเรียน ด้านความวิตกกังวลในการเรียน และด้านเทคนิคและอุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน

นักศึกษาคณะเศรษฐศาสตร์มีพฤติกรรมการเรียนเกือบทุกด้านอยู่ในเกณฑ์เหมาะสมค่อนข้างมาก มีเพียง 4 ด้านที่อยู่ในเกณฑ์เหมาะสมค่อนข้างน้อย คือพฤติกรรมการเรียนด้านการจัดการเวลาในการเรียน ด้านความวิตกกังวลในการเรียน ด้านการใช้เทคนิคและอุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน และด้านการทดสอบตนเอง การทบทวนและการเตรียมตัวในการสอบ

นักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มีพฤติกรรมการเรียนเกือบทุกด้านอยู่ในเกณฑ์เหมาะสมค่อนข้างมาก ยกเว้นด้านเทคนิคและอุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียนที่อยู่ในเกณฑ์เหมาะสมมาก และพบว่ามีเพียงด้านเดียว คือด้านความวิตกกังวลในการเรียนที่มีความเหมาะสมค่อนข้างน้อย

นักศึกษาคณะศิลปกรรมศาสตร์มีพฤติกรรมการเรียนเกือบทุกด้านอยู่ในเกณฑ์เหมาะสมค่อนข้างมาก ยกเว้นด้านทัศนคติในการเรียน และการมีสมาธิต่อการเรียน ที่อยู่ในเกณฑ์เหมาะสมมาก และมี 3 ด้านที่อยู่ในเกณฑ์เหมาะสมค่อนข้างน้อย คือพฤติกรรมการเรียนด้านการจัดการเวลาในการเรียน ด้านความวิตกกังวลในการเรียน และด้านเทคนิคและอุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน

นักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์มีพฤติกรรมการเรียนเกือบทุกด้านอยู่ในเกณฑ์เหมาะสมค่อนข้างมาก มีเพียง 2 ด้าน ที่อยู่ในเกณฑ์เหมาะสมค่อนข้างน้อย คือพฤติกรรมการเรียนด้านการจัดการเวลาในการเรียน และด้านความวิตกกังวลในการเรียน

2. จากการเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนจำแนกตามคณะของนักศึกษา พบว่า นักศึกษาคณะต่างคณะกันมีพฤติกรรมการเรียนแตกต่างกันทั้งหมด 6 ด้าน คือ พฤติกรรมการเรียน

ด้านทัศนคติในการเรียน (ATT) ด้านการจัดการกับเวลาในการเรียน (TMT) ด้านความวิตกกังวลเกี่ยวกับการปฏิบัติตนในการเรียน (ANX) ด้านการมีสมาธิและการเอาใจใส่ต่อการเรียน (CON) ด้านการใช้เทคนิคและเครื่องมืออุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน (STA) และด้านการทดสอบตนเอง การทบทวน และการเตรียมตัวในการเรียน (SFT) ดังนี้

พฤติกรรมการเรียนด้านทัศนคติในการเรียน (ATT) พบว่านักศึกษาคณะนิเทศศาสตร์ มีทัศนคติในการเรียนมากกว่านักศึกษาคณะบัญชี และนักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์

พฤติกรรมการเรียนด้านการจัดการเวลาในการเรียน (TMT) พบว่านักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และคณะบัญชี มีการจัดการเวลาในการเรียนมากกว่านักศึกษาคณะอื่นทุกคณะ นอกจากนี้ยังพบว่า นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจมีการจัดการเวลาในการเรียนมากกว่านักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และนักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมีการจัดการเวลาในการเรียนมากกว่านักศึกษาคณะบัญชี

พฤติกรรมการเรียนด้านความวิตกกังวลในการเรียน (ANX) พบว่านักศึกษาคณะเศรษฐศาสตร์ มีความวิตกกังวลมากกว่านักศึกษาคณะอื่นทุกคณะ

พฤติกรรมการเรียนด้านการมีสมาธิต่อการเรียน (CON) พบว่านักศึกษาคณะศิลปกรรมศาสตร์ มีสมาธิต่อการเรียนมากกว่านักศึกษาคณะอื่นทุกคณะ

พฤติกรรมการเรียนด้านการใช้เทคนิคและเครื่องมืออุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน (STA) พบว่านักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และนักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์ มีการใช้เทคนิคและเครื่องมืออุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียนมากกว่านักศึกษาคณะอื่นทุกคณะ และนักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มีการใช้เทคนิคและเครื่องมืออุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียนมากกว่านักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์

พฤติกรรมการเรียนด้านการทดสอบตนเองและการเตรียมตัวในการเรียน (SFT) พบว่านักศึกษาคณะนิติศาสตร์ มีการทดสอบตนเองและเตรียมตัวในการเรียนมากกว่านักศึกษาคณะอื่นทุกคณะ และพบว่านักศึกษาคณะบริหารธุรกิจและคณะศิลปกรรมศาสตร์ มีพฤติกรรมการเรียนในด้านนี้มากกว่านักศึกษาคณะเศรษฐศาสตร์

มีพฤติกรรมการเรียนจำนวน 4 ด้านที่ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คือ พฤติกรรมการเรียนด้านแรงจูงใจในการเรียน (MOT) ด้านกระบวนการรวบรวมข้อมูล และการกระตือรือร้นในการค้นหาความรู้ (INP) ด้านการเลือกใจความสำคัญและการจดจำเนื้อหาที่สำคัญ (SMI) และด้านยุทธวิธีในการสอบและการเตรียมตัวสอบ (TST)

3. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียนแต่ละด้าน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า โดยรวมพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษาทุกคณะมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเกือบทุกด้านยกเว้นด้านต่าง ๆ ต่อไปนี้

ในกลุ่มรวม ตัวแปรที่ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ พฤติกรรมการเรียนด้านการใช้เทคนิคและเครื่องมืออุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน (STA)

นักศึกษาคณะบัญชี ตัวแปรที่ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ พฤติกรรมการเรียนด้านความวิตกกังวลเกี่ยวกับการเรียน (ANX) และด้านการใช้เทคนิคและเครื่องมืออุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน (STA)

นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ ตัวแปรที่ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ พฤติกรรมการเรียนด้านความวิตกกังวลเกี่ยวกับการเรียน (ANX) และด้านการใช้เทคนิคและเครื่องมืออุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน (STA)

นักศึกษาคณะนิเทศศาสตร์ ตัวแปรที่ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ พฤติกรรมการเรียนด้านความวิตกกังวลเกี่ยวกับการเรียน (ANX) และด้านการใช้เทคนิคและเครื่องมืออุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน (STA)

นักศึกษาคณะนิติศาสตร์ ตัวแปรที่ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ พฤติกรรมการเรียนด้านความวิตกกังวลเกี่ยวกับการเรียน (ANX) และด้านการใช้เทคนิคและเครื่องมืออุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน (STA)

นักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์ ตัวแปรที่ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ พฤติกรรมการเรียนด้านความวิตกกังวลเกี่ยวกับการเรียน (ANX) และด้านการใช้เทคนิคและเครื่องมืออุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน (STA)

นักศึกษาคณะเศรษฐศาสตร์ ตัวแปรที่ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ พฤติกรรมการเรียนด้านการใช้เทคนิคและเครื่องมืออุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน (STA) และด้านการทดสอบตนเอง การทบทวน และการเตรียมตัวในการเรียน (SFT)

นักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ตัวแปรที่ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ พฤติกรรมการเรียนด้านความวิตกกังวลเกี่ยวกับการเรียน (ANX)

นักศึกษาคณะศิลปกรรมศาสตร์ ตัวแปรที่ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ พฤติกรรมการเรียนด้านความวิตกกังวลเกี่ยวกับการเรียน (ANX) ด้านกระบวนการรวบรวมข้อมูลในการค้นหาความรู้และการใช้เหตุผล (INP) ด้านการใช้เทคนิคและเครื่องมืออุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน (STA)

และนักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์ ตัวแปรที่ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ พฤติกรรมการเรียนด้านความวิตกกังวลเกี่ยวกับการเรียน (ANX) และด้านการใช้เทคนิคและเครื่องมืออุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน (STA)

4. ตัวแปรพฤติกรรมการเรียนที่สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาได้มากกลุ่มที่สุด คือ พฤติกรรมการเรียนด้านแรงจูงใจ (MOT) โดยสามารถเป็นตัวทำนายได้ในนักศึกษากลุ่มรวม และนักศึกษาในทุกคณะ

ตัวทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาได้มากกลุ่มเป็นอันดับสอง คือ พฤติกรรมการเรียนด้านการเลือกใจความสำคัญและการจดจำเนื้อหาที่สำคัญ (SMI) โดย

สามารถเป็นตัวทำนายได้ 7 ใน 10 กลุ่ม คือ นักศึกษาในกลุ่มรวม คณะบัญชี คณะนิเทศศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และคณะศิลปกรรมศาสตร์

ตัวทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาได้มากกลุ่มเป็นอันดับสาม โดยสามารถเป็นตัวทำนายผล 2 ใน 10 กลุ่ม พบว่ามี 2 ด้าน คือ พฤติกรรมการเรียนด้านทัศนคติในการเรียน (ATT) สามารถทำนายได้ในนักศึกษากลุ่มรวม และนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์ และพฤติกรรมการเรียนด้านยุทธวิธีในการสอบและการเตรียมตัวสอบ (TST) สามารถทำนายได้ในนักศึกษากลุ่มรวม และนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ

และตัวทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาได้มากกลุ่มเป็นอันดับสี่ โดยสามารถทำนายได้ 1 ใน 10 กลุ่ม พบว่ามี 4 ด้าน ได้แก่ 1) พฤติกรรมการเรียนด้านการจัดการกับเวลาในการเรียน (TMT) ซึ่งสามารถทำนายได้ในนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ 2) พฤติกรรมการเรียนด้านความวิตกกังวลเกี่ยวกับการปฏิบัติตนในการเรียน (ANX) ซึ่งสามารถทำนายได้ในนักศึกษากลุ่มรวม 3) พฤติกรรมการเรียนด้านการมีสมาธิและการเอาใจใส่ต่อการเรียน (CON) ซึ่งสามารถทำนายได้ในนักศึกษาคณะศิลปกรรมศาสตร์ และ 4) พฤติกรรมการเรียนด้านการทดสอบตนเอง การทบทวน และการเตรียมตัวในการเรียน (SFT) ซึ่งสามารถทำนายในนักศึกษาคณะนิติศาสตร์

ส่วนตัวแปรพฤติกรรมการเรียนที่ไม่สามารถเป็นตัวทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในคณะใดๆ เลย มี 2 ด้าน คือ พฤติกรรมการเรียนด้านกระบวนการรวบรวมข้อมูลและการกระตือรือร้นในการค้นหาความรู้ (INP) และพฤติกรรมการเรียนด้านการใช้เทคนิคและเครื่องมืออุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน (STA)

อภิปรายผลการศึกษาค้นคว้า

จากการศึกษาพฤติกรรมการเรียนที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยกรุงเทพ มีจุดมุ่งหมายหลักในการศึกษาอยู่ 2 ส่วน คือ ส่วนแรก เป็นการศึกษาและเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษาในกลุ่มรวม และกลุ่มย่อย แยกตามคณะ ส่วนที่สอง เป็นการศึกษาความสัมพันธ์ และการศึกษาความสัมพันธ์ และการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้คะแนนพฤติกรรมการเรียนด้านต่าง ๆ ซึ่งผู้วิจัยจะนำเสนอการอภิปรายผลการศึกษาตามลำดับ ดังนี้

ส่วนที่ 1 การศึกษาและเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษาในกลุ่มรวม และกลุ่มย่อย แยกตามคณะ

การศึกษารั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาและเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยกรุงเทพในประเด็นต่าง ๆ 2 ประเด็น คือ 1) การศึกษาพฤติกรรมการเรียนในกลุ่มรวม และกลุ่มย่อย แยกตามคณะ และ 2) การเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนของ

นักศึกษาในกลุ่มรวม และกลุ่มย่อย แยกตามคณะ

ประเด็นที่ 1 จากการศึกษาพฤติกรรมการเรียนแต่ละด้านของนักศึกษาทั้งในกลุ่มรวม และกลุ่มย่อยแยกตามคณะ พบว่านักศึกษาทุกกลุ่มมีระดับคะแนนพฤติกรรมการเรียนเกือบทุกด้านอยู่ในเกณฑ์เหมาะสมค่อนข้างมาก ทั้งนี้เพราะนักศึกษาส่วนใหญ่มีระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมอยู่ในระดับปานกลางขึ้นไป ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของไดเนอร์ (Diener, 1970 : 396-400) ที่ได้ศึกษาความคล้ายคลึงและความแตกต่างระหว่างนิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ ผลการศึกษาพบว่า นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจะมีพฤติกรรมการเรียนดีกว่านิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ เช่นเดียวกับที่สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2530 : 963) ที่พบว่านิสิตนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีพฤติกรรมการเรียนที่มีลักษณะที่ดีของวิธีการศึกษาเกือบเป็นประจำ และมีพฤติกรรมการเรียนอยู่ในระดับสูงกว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าเกือบทุกข้อ

แต่เป็นที่น่าสังเกตว่า พฤติกรรมการเรียนด้านความวิตกกังวลในการเรียนของนักศึกษาในกลุ่มรวม และนักศึกษาในคณะต่างๆ ทุกคณะ มีระดับพฤติกรรมการเรียนในด้านนี้อยู่ในเกณฑ์เหมาะสมค่อนข้างน้อย อีกทั้งยังพบว่ามีปัจจัยพฤติกรรมการเรียน จำนวน 2 ด้านในนักศึกษาเกือบทุกคณะ มีระดับคะแนนพฤติกรรมการเรียน อยู่ในเกณฑ์เหมาะสมค่อนข้างน้อย คือ พฤติกรรมการเรียนด้านการใช้เทคนิคและเครื่องมืออุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน (STA) ในนักศึกษาจำนวน 7 จาก 9 คณะ และพฤติกรรมการเรียนด้านการจัดการเวลาในการเรียน (TMT) ในนักศึกษาจำนวน 6 จาก 9 คณะ

สำหรับปัจจัยพฤติกรรมการเรียนด้านความวิตกกังวลในการเรียนที่ผลการศึกษาพบว่า ทั้งนักศึกษาในกลุ่ม และคณะต่างๆ มีพฤติกรรมการเรียนในด้านนี้เหมาะสมค่อนข้างน้อยนั้น เมื่อพิจารณาถึงค่าเฉลี่ยที่ได้ พบว่าเกือบทุกคณะอยู่เหนือ 3.0 ซึ่งเป็นค่ากึ่งกลางของมาตรวัดเพียงเล็กน้อย (ระดับคะแนนของมาตรวัด อยู่ระหว่าง 1-5) ดังนั้นแสดงว่านักศึกษามีความวิตกกังวลปานกลาง ไม่มากไม่น้อย

ส่วนปัจจัยพฤติกรรมการเรียนในด้านการใช้เทคนิคและเครื่องมืออุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียนที่พบว่ามีพฤติกรรมการเรียนอยู่ในเกณฑ์เหมาะสมค่อนข้างน้อยนั้น อาจเป็นเพราะว่า นักศึกษาใช้เทคนิคช่วยเหลือการเรียนที่หลากหลาย ขึ้นอยู่กับความเหมาะสมเฉพาะตัวบุคคล ตามแนวทางการเรียนที่ตนเองถนัด ซึ่งอาจแตกต่างไปจากเทคนิคที่ระบุในแบบสอบถาม ดังนั้นเมื่อประเมินพฤติกรรมการเรียนทางด้านนี้ ผลจึงแสดงค่าเฉลี่ยในระดับเหมาะสมค่อนข้างน้อย

และด้านการจัดการเวลาในการเรียนที่พบว่ามีพฤติกรรมการเรียนอยู่ในเกณฑ์เหมาะสมค่อนข้างน้อย ทั้งนี้อาจเนื่องจากการศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย จะมีกิจกรรมนอกหลักสูตรเข้ามาเกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะเป็นการร่วมกิจกรรมเชียร์ กิจกรรมรับน้อง เป็นต้น ทำให้ต้องแบ่งเวลาสำหรับกิจกรรมและการเรียนในหลักสูตร ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วลีวรรณ ตรีเต

ชะวิวัฒน์ (2536 : 81-82) ได้ศึกษาปัญหาของนักศึกษาวิทยาลัยอาชีวศึกษาชั้นปีที่ 1 กลุ่มภาคเหนือ พบว่านักศึกษามีปัญหาการเรียนสูงสุด คือ นักศึกษาไม่รู้จักแบ่งเวลาการเรียน ใช้เวลาในทางที่ไม่เกิดประโยชน์ เข้าร่วมกิจกรรมมากจนเกินไป จนทำให้ผลการเรียนไม่ดี มหาวิทยาลัยจึงควรจัดให้มีการอบรมให้ข้อมูลแนะนำเทคนิคในการจัดการเวลาที่เหมาะสมแก่นักศึกษา เพื่อให้เกิดการบริหารเวลาที่เหมาะสม อีกทั้งเป็นพื้นฐานสำหรับการประกอบอาชีพหลังจากสำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัยอีกด้วย

ประเด็นที่ 2 การวิจัยในส่วนนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาว่าพฤติกรรมของนักศึกษาต่างคณะ จะมีพฤติกรรมการเรียนแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร (จุดมุ่งหมายข้อ 2) โดยมีสมมติฐานว่า นักศึกษาต่างคณะ จะมีพฤติกรรมการเรียนแตกต่างกัน จากการเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนจำแนกตามคณะของนักศึกษา พบว่านักศึกษาต่างคณะกันมีพฤติกรรมการเรียนแตกต่างกันทั้งหมด 6 ใน 10 ด้าน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน คือ พฤติกรรมการเรียนด้านทัศนคติในการเรียน (ATT) ด้านการจัดการกับเวลาในการเรียน (TMT) ด้านความวิตกกังวลเกี่ยวกับการปฏิบัติตนในการเรียน (ANX) ด้านการมีสมาธิและการเอาใจใส่ต่อการเรียน (CON) ด้านการใช้เทคนิคและเครื่องมืออุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน (STA) และด้านการทดสอบตนเอง การทบทวน และการเตรียมตัวในการเรียน (SFT)

โดยพบว่านักศึกษาคณะนิเทศศาสตร์ มีพฤติกรรมการเรียนในด้านทัศนคติในการเรียน ดีกว่านักศึกษาคณะบัญชี และคณะวิศวกรรมศาสตร์ ทั้งนี้อาจเนื่องจากนักศึกษาคณะนิเทศศาสตร์ เน้นที่การเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ และจำเป็นต้องมีความคิดสร้างสรรค์ ซึ่งจะเป็นพื้นฐานที่จะสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และเหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วในกระแสโลก จึงมีความจำเป็นที่จะต้องมีความคิดสร้างสรรค์ มีความสนใจ ใฝ่รู้ต่อวิชาชีพ เพื่อให้เกิดทัศนคติที่ดี และนำไปสู่การเป็นนักนิเทศศาสตร์ที่ดี

พฤติกรรมการเรียนด้านการจัดการเวลาในการเรียน พบว่า นักศึกษาคณะบัญชี คณะบริหารธุรกิจ และคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มีการจัดการเวลาในการเรียนดีกว่านักศึกษาคณะอื่นๆ อาจเป็นเพราะทั้ง 3 คณะ ต่างมีโครงสร้างรายวิชาเกี่ยวข้องกับการคิดวิเคราะห์ และต้องมีความรอบรู้ในทุกๆด้าน ดังนั้นการจัดการเวลาเพื่อหาความรู้รอบตัว จึงเป็นองค์ประกอบสำคัญประการหนึ่งที่จำเป็นในวิชาชีพ

พฤติกรรมการเรียนด้านความวิตกกังวลในการเรียน พบว่านักศึกษาคณะเศรษฐศาสตร์ มีความวิตกกังวลมากกว่านักศึกษาทุกคณะ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก คณะเศรษฐศาสตร์ จำเป็นต้องมีความรู้ความเข้าใจในด้านต่างๆ อย่างกว้างขวาง ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ อุตสาหกรรม การลงทุน ฯลฯ ซึ่งเนื้อหาต่างๆ ในบทเรียนนี้อาจเป็นตัวที่ก่อให้เกิดความเครียด และความกังวลในนักศึกษาได้

พฤติกรรมการเรียนด้านการมีสมาธิต่อการเรียน พบว่านักศึกษาคณะศิลปกรรมศาสตร์ มีสมาธิต่อการเรียนดีกว่านักศึกษาทุกคณะ เนื่องจากคณะนี้เกี่ยวข้องกับงานศิลปะ เน้น

ความเข้าใจ และการสร้างสรรค์ผลงานด้วยความคิดสร้างสรรค์ นักศึกษาจึงจำเป็นต้องรวบรวมสมาธิ และให้ความสนใจในสิ่งที่เรียน และงานมากกว่าสิ่งอื่น

พฤติกรรมการเรียนด้านการใช้เทคนิคและเครื่องมือ อุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน พบว่า นักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และนักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์ มีพฤติกรรมการเรียนในด้านนี้ดีกว่านักศึกษาทุกคณะ อาจเป็นเพราะว่าทั้ง 2 คณะ เกี่ยวข้องกับการคิดวิเคราะห์ ทั้งในด้านของตัวเลข และคอมพิวเตอร์ การใช้เทคนิคต่างๆ เพื่อช่วยเหลือในการเรียน เช่น รวมกลุ่มตัวกับเพื่อน การสรุปสูตรเลขเป็นวิธีลัด หรือการทำแผนผัง สเก็ตภาพต่างเป็นการช่วยให้ผู้เรียนมีความเข้าใจในเนื้อหาวิชามากยิ่งขึ้น

พฤติกรรมการเรียนด้านการทดสอบตนเอง และการเตรียมตัวในการเรียน พบว่า นักศึกษาคณะนิติศาสตร์ มีการเตรียมตัวในการเรียนดีกว่านักศึกษาทุกคณะ รองลงมาคือ นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ และคณะศิลปกรรมศาสตร์ ที่พบว่ามีพฤติกรรมการเรียนในด้านนี้ดีกว่านักศึกษาคณะเศรษฐศาสตร์ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักศึกษาคณะนิติศาสตร์ เนื้อหาวิชาส่วนใหญ่เกี่ยวข้องกับการท่องจำ จึงจำเป็นที่จะต้องมีการทดสอบ และเตรียมความพร้อมในด้านความจำมากกว่านักศึกษาคณะอื่นๆ นอกจากนี้ที่พบว่านักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ และคณะศิลปกรรมศาสตร์ มีพฤติกรรมการเรียนในด้านนี้ดีกว่านักศึกษาคณะเศรษฐศาสตร์ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเนื้อหาวิชาของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจเกี่ยวข้องกับการดำเนินธุรกิจที่มีความเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา นักศึกษาจึงจำเป็นต้องเตรียมตนเองให้มีความรอบรู้ และทันสมัยในเนื้อหาอยู่เสมอ และในขณะที่นักศึกษาในคณะศิลปกรรมศาสตร์ จะต้องทำความเข้าใจอย่างถ่องแท้ ในเนื้อหาวิชา เพื่อการผลิตงานทางด้านศิลปะ อีกทั้งจะต้องมีการเตรียมตัว ทบทวน และการฝึกทักษะในการทำงานทางด้านศิลปะต่าง ๆ

ส่วนที่ 2 การศึกษาความสัมพันธ์ และการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้คะแนนพฤติกรรมการเรียนด้านต่าง ๆ

การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักศึกษาทั้งในกลุ่มรวม และกลุ่มย่อย แยกตามคณะ เพื่อตอบจุดมุ่งหมายข้อที่ 3 และค้นหาองค์ประกอบของพฤติกรรมการเรียนที่สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ทั้งในกลุ่มรวม และย่อย แยกตามคณะ เพื่อตอบจุดมุ่งหมายข้อที่ 4 แต่เนื่องจากทั้งสองส่วนมีความเกี่ยวข้องกัน ผู้วิจัยจึงขออภิปรายพร้อมกัน ดังนี้

จากสมมติฐานที่ผู้วิจัยตั้งว่าพฤติกรรมการเรียนด้านต่าง ๆ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลการศึกษาพบว่า พฤติกรรมการเรียนของนักศึกษาทุกคณะมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเกือบทุกด้าน ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐาน ทั้งนี้เพราะพฤติกรรมการเรียนเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สอดคล้องกับงานวิจัยของโพแพม และ มัวร์ (Popham and Moore. 1960 : 552 – 554) ที่พบว่านิสัยทางการเรียน ทักษะคิดทางการเรียน และการปรับตัวทางการเรียน มีความสัมพันธ์กับ

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เช่นเดียวกับงานวิจัยของศิริภรณ์ เทพนิม (2541 : 24) ที่ได้เปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคลแบบเผชิญความจริงที่มีต่อยุทธวิธีการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่พบว่า ทักษะคิดในการเรียน นิสัยในการเรียน และวิธีการปฏิบัติตนในการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และงานวิจัยของ ธาริณี เจียรวัฒนะ (2531 : บทคัดย่อ) ที่ศึกษาพฤติกรรมการเรียนการสอนวิทยาศาสตร์ที่มีส่วนส่งเสริมผลสำเร็จในการเรียนวิทยาศาสตร์ พบว่า พฤติกรรมการเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยพฤติกรรมการเรียนเป็นตัวแปรหนึ่งที่สามารถใช้ทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

และพฤติกรรมการเรียนที่มีความสัมพันธ์กับนักศึกษาไม่เกิน 2 คณะ มีจำนวน 2 ด้าน คือพฤติกรรมการเรียนด้านความวิตกกังวลเกี่ยวกับการเรียน (ANX) และพฤติกรรมการเรียนด้านการใช้เทคนิคและเครื่องมืออุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน (STA)

ในด้านความวิตกกังวลเกี่ยวกับการเรียน (ANX) พบว่ามีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในกลุ่มรวม และนักศึกษาคณะเศรษฐศาสตร์ ซึ่งแสดงว่านักศึกษาที่วิตกกังวลในการเรียนมาก มีแนวโน้มมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงด้วย อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาในแง่ตัวแปรพฤติกรรมการเรียนในการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบเพียงนักศึกษากลุ่มรวมเท่านั้น แต่ก็ไม่สามารถเป็นตัวทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาคณะเศรษฐศาสตร์ได้

ส่วนปัจจัยพฤติกรรมการเรียนด้านการใช้เทคนิคและเครื่องมืออุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน (STA) นั้น พบว่ามีความสัมพันธ์ทางบวกกับนักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ การใช้เทคนิคต่างๆ เป็นต้นว่า การใช้แผนภูมิ แผนผัง หรือตารางเพื่อสรุปเนื้อหา มีความสัมพันธ์ เกี่ยวข้องกับหลักสูตรการเรียนการสอนที่เน้นในเรื่องของการใช้คอมพิวเตอร์ เพื่อให้เกิดความชำนาญ และความเข้าใจในระบบ เพราะจะเป็นส่วนช่วยให้นักศึกษาเข้าใจทั้งในภาคทฤษฎี และภาคปฏิบัติของสาขาวิชานี้มากยิ่งขึ้น ซึ่งเป็นที่น่าสังเกตว่าในด้านด้านการใช้เทคนิคและเครื่องมืออุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน (STA) นี้ ถึงแม้ว่าในแง่ของความสัมพันธ์ จะมีความสัมพันธ์กับนักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี แต่ก็ไม่สามารถเป็นตัวทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้

เมื่อพิจารณาตัวแปรพฤติกรรมการเรียนที่สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาได้สูงที่สุดคือ พฤติกรรมการเรียนด้านแรงจูงใจ (MOT) โดยสามารถเป็นตัวทำนายผลได้ในกลุ่มรวม และในนักศึกษาทุกคณะ แสดงว่านักศึกษาในแต่ละคณะที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจะมีวินัยในตนเอง และต้องพยายามศึกษาหาความรู้ในวิชาที่เรียน เพื่อพยายามเรียนให้ประสบความสำเร็จ และเป็นการวางรากฐานในการเรียนให้กับตนเองในระดับสูง ซึ่งการศึกษาครั้งนี้ สอดคล้องกับงานวิจัยของสุวิมล เด่นสุนทร. (2525 : บทคัดย่อ) ที่ศึกษาตัวแปรด้านจิตวิทยาที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายใน

กรุงเทพมหานคร โดยพบว่า แรงจูงใจมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เช่นเดียวกับงานวิจัยของ สุกัญญา สามปรุ. (2539 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาองค์ประกอบทางจิตวิทยา ที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนชั้นปีที่ 6 จังหวัดนครราชสีมา พบว่า ตัวแปรที่ร่วมกันพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ นิสัยทางการเรียน และความสนใจทางการเรียน และเนื่องจากการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัย เป็นการมุ่งพัฒนาความเจริญงอกงามด้านสติปัญญาและความคิด (ประกอบ คุปรัตน์ และคณะ. 2533 : 2) ทำให้นักศึกษาจำเป็นต้องมีความกระตือรือร้น สนใจในบทเรียนที่แปลกใหม่ ซึ่งแรงจูงใจดังกล่าวจะนำนักศึกษาให้ประสบความสำเร็จ และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดี ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า แรงจูงใจในการเรียนเป็นองค์ประกอบที่มีความสำคัญมากสำหรับความสำเร็จในระดับมหาวิทยาลัยของนักศึกษา

ตัวทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาได้มากกลุ่มเป็นอันดับสอง คือ พฤติกรรมการเรียนด้านการเลือกใจความสำคัญและการจดจำเนื้อหาที่สำคัญ (SMI) สามารถเป็นตัวทำนายผลได้ในนักศึกษา 7 ใน 10 กลุ่ม คือ กลุ่มรวม นักศึกษาคณะบัญชี คณะนิเทศศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และคณะศิลปกรรมศาสตร์ ทั้งนี้เพราะการจับใจความสำคัญคือความสามารถในการแยกแยะข้อมูล สรุปใจความสำคัญออกจากรายละเอียดขณะฟังบรรยาย หรือขณะอ่านหนังสือ และการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัยกรุงเทพ ผู้สอนเน้นในเรื่องของการบรรยายเป็นหลัก ทำให้ผู้เรียนจำเป็นต้องเน้นเทคนิคการจับใจความสำคัญ จดเนื้อหาที่สำคัญ สรุปความจากเนื้อหาของผู้สอน จึงถือเป็นเทคนิคสำคัญที่จำเป็นต่อการเรียน

ตัวทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาได้มากกลุ่มเป็นอันดับสาม มี 2 ด้าน ที่สามารถทำนายได้ 2 ใน 10 กลุ่ม คือ พฤติกรรมการเรียนด้านทัศนคติในการเรียน (ATT) ที่สามารถเป็นตัวทำนายผลในกลุ่มรวม และในนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์ และพฤติกรรมการเรียนด้านยุทธวิธีในการสอบและการเตรียมตัวสอบ (TST) ที่เป็นตัวทำนายผลในกลุ่มรวม และนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับการศึกษาของสุวิมล เด่นสุนทร (2525 : บทคัดย่อ) ที่ได้ศึกษาตัวแปรด้านจิตวิทยาที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาศึกษาตอนปลาย ในกรุงเทพมหานคร พบว่านิสัยและทัศนคติในการเรียนมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในเกือบทุกแผนการเรียน เช่นเดียวกับงานวิจัยของ ชัยยุทธ ทองทิพย์ (2537 : บทคัดย่อ) ที่ได้ศึกษาแบบจำลองความสัมพันธ์เชิงสาเหตุขององค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา เอกมัยมศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ พบว่า ทัศนคติเป็นตัวแปรหนึ่งที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ดีที่สุด

ตัวทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาได้มากกลุ่มเป็นอันดับสี่ มี 4 ด้าน ที่สามารถทำนายได้ 1 ใน 10 กลุ่ม คือ พฤติกรรมการเรียนด้านการจัดการกับเวลาในการเรียน (TMT) สามารถเป็นตัวทำนายผลในนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ เนื่องจากการจัดการเวลาที่ดี

ส่งผลถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีเช่นกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของวสิวรรณ ศรีเตชะ วิวัฒน์ (2536 : 81-82) ที่พบว่านักศึกษาที่ไม่รู้จักการแบ่งเวลาเรียน ใช้เวลาในทางที่ไม่เกิดประโยชน์ จะทำให้ผลการเรียนไม่ดี

พฤติกรรมการเรียนด้านความวิตกกังวลเกี่ยวกับการปฏิบัติตนในการเรียน (ANX) สามารถเป็นตัวทำนายผลในนักศึกษากลุ่มรวม การวิจัยในครั้งนี้สอดคล้องกับการศึกษาของยูจีน (Eugene. 1969 : 3876) ที่ศึกษาองค์ประกอบที่พยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในมลรัฐโอไฮโอ พบว่า ความวิตกกังวลเป็นองค์ประกอบหนึ่งในการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

พฤติกรรมการเรียนด้านการมีสมาธิและการเอาใจใส่ต่อการเรียน (CON) สามารถเป็นตัวทำนายผลในนักศึกษาคณะศิลปกรรมศาสตร์ เนื่องจากคณะศิลปกรรมศาสตร์ เกี่ยวข้องกับความรู้ทางด้านศิลปะ นักศึกษาต้องมีการสร้างสรรค์ผลงานของตนเอง ทั้งในเรื่องของการออกแบบ พัฒนาความคิด วิเคราะห์งานให้ความทันสมัย ซึ่งสิ่งต่างๆ เหล่านี้จำเป็นต้องเกี่ยวข้องกับการใช้สมาธิ และการเอาใจใส่ต่องานนั้นๆ

และพฤติกรรมการเรียนด้านการทดสอบตนเอง การทบทวน และการเตรียมตัวในการเรียน (SFT) เป็นตัวทำนายผลในนักศึกษาคณะนิติศาสตร์ ซึ่งสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการศึกษาของคณะนิติศาสตร์ ที่ต้องเกี่ยวข้องกับการท่องจำกฎหมาย มีความเข้าใจและแม่นยำในตัวบทกฎหมาย

เป็นที่น่าสังเกตว่าตัวแปรพฤติกรรมการเรียนที่ไม่สามารถเป็นตัวทำนายผลในคณะใด ๆ เลย มี 2 ด้าน คือ พฤติกรรมการเรียนด้านกระบวนการรวบรวมข้อมูลและการกระตือรือร้นในการค้นหาความรู้ (INP) และพฤติกรรมการเรียนด้านการใช้เทคนิค และเครื่องมืออุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน (STA) สำหรับด้านกระบวนการรวบรวมข้อมูลและการกระตือรือร้นในการค้นหาความรู้ (INP) อาจเป็นเพราะมีความสัมพันธ์ค่อนข้างสูงกับด้านแรงจูงใจ (MOT) และด้านทัศนคติในการเรียน (ATT) ดังนั้นเมื่อด้านแรงจูงใจ (MOT) และด้านทัศนคติในการเรียน (ATT) เข้าสมการทำนายได้แล้ว ด้านกระบวนการรวบรวมข้อมูลและการกระตือรือร้นในการค้นหาความรู้ (INP) ก็ไม่สามารถทำนายได้อีก สำหรับด้านเครื่องมืออุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน (STA) พบว่าเป็นตัวแปรที่ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ในคณะใด ๆ ยกเว้นคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี แต่ก็ไม่สามารถเป็นตัวทำนายได้ จึงสรุปได้ว่า พฤติกรรมการเรียนด้านนี้ไม่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งอาจเป็นเพราะว่า นักศึกษาใช้เทคนิคช่วยเหลือการเรียนที่หลากหลาย ขึ้นอยู่กับความเหมาะสมเฉพาะตัวบุคคล ตามแนวทางการเรียนที่ตนเองถนัด ซึ่งอาจแตกต่างไปจากเทคนิคที่ระบุในแบบสอบถาม ดังนั้นเมื่อประเมินพฤติกรรมการเรียนทางด้านนี้ ผลจึงแสดงค่าเฉลี่ยในระดับเหมาะสมค่อนข้างน้อย

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้

1.1 จากการที่ผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรมการเรียนด้านแรงจูงใจในการเรียน (MOT) มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มรวม และในนักศึกษาทุกคณะ อีกทั้งเป็นตัวทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาได้มากกลุ่มเป็นอันดับหนึ่ง ในนักศึกษาทุกกลุ่ม มหาวิทยาลัยจึงควรที่จะส่งเสริมปัจจัยทางด้านนี้ เช่น การให้รางวัลกับนักศึกษาซึ่งอาจเป็นในรูปของทุนการศึกษา หรือรางวัล ประกาศนียบัตรเป็นต้น รวมถึงการพัฒนาความเจริญก้าวหน้า และเทคโนโลยีต่างๆ ในมหาวิทยาลัยเพื่อเป็นรางวัลให้กับผู้เรียน จัดการเรียนการสอนให้มีความทันสมัย และสะดวกสบาย เพื่อช่วยพัฒนาให้ผู้เรียนมีความก้าวหน้าในด้านต่างๆ อย่างครบถ้วน ส่วนตัวทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาได้มากกลุ่มเป็นอันดับสอง คือ พฤติกรรมการเรียนด้านการเลือกใจความสำคัญ และการจดจำเนื้อหาที่สำคัญ (SMI) มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มรวม และเป็นตัวทำนายผล 7 ใน 10 กลุ่ม ดังนั้นมหาวิทยาลัยควรส่งเสริมนักศึกษาในปัจจัยด้านนี้ เช่น จัดการอบรม และให้ข้อมูลเกี่ยวกับเทคนิคต่างๆ ที่ช่วยเหลือในการจดจำเนื้อหาที่สำคัญ หลักวิธีการอ่าน และจับใจความในหนังสือ เป็นการกระตุ้นให้นักศึกษาเข้าใจ ผักผ่อนตนเองให้รักการอ่าน และวิเคราะห์เนื้อหาบทเรียนจากการอ่านอย่างถูกต้อง ทั้งนี้เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษาให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้น

1.2 ผลการวิจัยครั้งนี้สามารถใช้เป็นข้อมูลประกอบการวางแผนทางการจัดการเรียนการสอนของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยกรุงเทพ ให้มีความเหมาะสมกับนักศึกษามากยิ่งขึ้น อีกทั้งพัฒนาพฤติกรรมการเรียนด้านต่าง ๆ โดยพิจารณาจากพฤติกรรมการเรียนด้านที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในกลุ่มที่คล้ายคลึงกัน เช่น

นักศึกษากลุ่มรวม และนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์ ที่พบว่าพฤติกรรมการเรียนด้านทัศนคติในการเรียนสามารถเป็นตัวทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ จึงควรพัฒนาทัศนคติของนักศึกษาในรูปแบบต่าง ๆ เช่น การจัดทัศนศึกษาเยี่ยมชมสถานประกอบการ การมีกิจกรรมที่หลากหลายและให้นักศึกษาได้มีโอกาสทำกิจกรรมร่วมกัน รวมถึงเสริมสร้างมิตรภาพที่ดีระหว่างเพื่อน เชิญวิทยากรที่มีชื่อเสียงมาบรรยายและแสดงแนวคิดในคณะวิชาต่างๆ เพื่อให้นักศึกษาได้เรียนรู้ และเข้าใจเนื้อหาในสาขาวิชาของตนเองมากยิ่งขึ้นเป็นต้น

นักศึกษากลุ่มรวม และนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ ที่พบว่าพฤติกรรมการเรียนด้านยุทธวิธีในการสอบและการเตรียมตัวสอบสามารถเป็นตัวทำนายสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ เช่น การอบรมให้ข้อมูลเทคนิคในการสอบ เทคนิคในการเตรียมตัวสอบ เพื่อให้นักศึกษาได้มีการเตรียมตัว รวมไปถึงยุทธวิธีในการเตรียมตัวสอบ ควรเน้นถึงจุดสำคัญของเนื้อหา โดยอาจารย์ผู้สอนอาจให้ข้อมูล หรือแนวข้อสอบในภาพรวมเพื่อให้นักศึกษาสามารถเตรียมตัวเอง และเพิ่มเติมความรู้ให้กับตนเองได้อย่างถูกต้องอีกด้วย

นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ ที่พบว่าพฤติกรรมการเรียนด้านการจัดการกับเวลา ในด้านการเรียนสามารถเป็นตัวทำนายสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้สามารถเป็นตัวทำนายสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ เช่น การอบรมเทคนิคและให้ข้อมูลเกี่ยวกับการจัดการเวลา และการบริหารเวลาอย่างมีประสิทธิภาพ ไม่ว่าจะเป็นการจัดตารางเรียน การใช้เวลาว่างระหว่างวันให้เกิดประโยชน์สูงสุด

นักศึกษาในกลุ่มรวม ที่พบว่าพฤติกรรมการเรียนด้านความวิตกกังวลเกี่ยวกับการเรียน สามารถเป็นตัวทำนายสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ เช่น การจัดโครงการ อบรมและพัฒนาศักยภาพของนักศึกษา ในการรับรู้สภาพความเป็นจริง เพื่อให้นักศึกษาได้เตรียมพร้อมรับมือกับสภาพที่ตนรู้สึกไม่สบายใจ การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม เพื่อรักษาระดับความวิตกกังวลให้อยู่ในระดับที่เหมาะสม การเชิญจิตแพทย์มาให้บริการปรึกษาปัญหาเรื่องต่างๆ ของนักศึกษา

นักศึกษาคณะศิลปกรรม ที่พบว่าพฤติกรรมการเรียนด้านการมีสมาธิต่อการเรียน สามารถเป็นตัวทำนายสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ เช่น จัดโครงการให้นักศึกษาได้ปฏิบัติธรรมเพื่อฝึกสมาธิ และเทคนิคในการสร้างสมาธิอย่างรวดเร็ว เพื่อให้นักศึกษาได้ผลิตผลงานศิลปะที่มีคุณภาพ และพัฒนางานของตนเองให้ดียิ่งขึ้น

นักศึกษาคณะนิติศาสตร์ ที่พบว่าพฤติกรรมการเรียนด้านการทดสอบตนเอง การทบทวน และการเตรียมตัวในการเรียน สามารถเป็นตัวทำนายสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ เช่น โครงการติวของกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน การอบรมและแนะนำในการทดสอบตนเอง การตั้งคำถามเพื่อทดสอบว่าเข้าใจบทเรียนหรือไม่ การทบทวนก่อนและหลังเข้าเรียน

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรจัดให้มีการทำการวิจัยซ้ำ เช่น การวิจัยพฤติกรรมการเรียนในมหาวิทยาลัยอื่นๆ เพื่อดูรูปแบบที่ชัดเจนของพฤติกรรมการเรียนในคณะหรือสาขาวิชาต่างๆ ทั้งนี้เพื่อให้งานวิจัยด้านนี้มีข้อมูลเปรียบเทียบมากขึ้นในด้านของคณะและสาขาวิชา

2.2 ควรนำปัจจัยที่พยากรณ์ได้ดีที่สุด คือ ปัจจัยทางด้านแรงจูงใจในการเรียน นำไปวิจัยและพัฒนา รูปแบบของการสร้างแรงจูงใจในการเรียน โดยใช้เทคนิคต่างๆ เช่น การศึกษาองค์ประกอบของการเกิดแรงจูงใจในการเรียน การเปรียบเทียบรูปแบบการสร้างแรงจูงใจใน นักศึกษากลุ่มต่าง ๆ ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การสร้างโปรแกรมการพัฒนาแรงจูงใจในการเรียนของนักศึกษาในคณะต่าง ๆ

2.3 จากผลการศึกษาที่พบว่า พฤติกรรมการเรียนด้านการใช้เทคนิค และ เครื่องมืออุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน (STA) เกือบทุกคณะไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีเพียงคณะเดียว คือ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ที่พบว่ามีความสัมพันธ์กันค่อนข้างต่ำ แต่ก็ไม่สามารถเป็นตัวทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ อาจเป็นเพราะว่า นักศึกษามีการใช้เทคนิคช่วยเหลือการเรียนที่หลากหลาย ขึ้นอยู่กับความเหมาะสมเฉพาะตัว บุคคลตามแนวทางการเรียนที่ตนเองถนัด ซึ่งอาจแตกต่างไปจากเทคนิคที่ระบุในแบบสอบถาม

แสดงว่าแบบสำรวจพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านนี้ อาจมีข้อจำกัดซึ่งไม่ครอบคลุมและเหมาะสมกับเทคนิคช่วยเหลือการเรียนรู้ของนักศึกษาในปัจจุบัน ดังนั้นในการวิจัยครั้งต่อไป จึงควรปรับข้อจำกัดในการใช้เทคนิค และเครื่องมืออุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน (STA) ให้เหมาะสมกับสภาพความเป็นจริงของกลุ่มตัวอย่างก่อนนำไปใช้

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กิงกาญจน์ ปานทอง. (2545). ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษาตามโครงการจัดการศึกษาสำหรับบุคลากรประจำ (กศ.บป.) คณะวิทยาการจัดการ โปรแกรมวิชานิเทศศาสตร์ สถาบันราชภัฏพระนคร กรุงเทพมหานคร. ปรินิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- กมล สุดประเสริฐ. (2520, กรกฎาคม – กันยายน). คุณภาพการศึกษา. วิทยาจารย์. 72(8) : 32-35.
- ขจรสุดา เหล็กเพชร. (2522). การสร้างแบบสำรวจนิสัยและทัศนคติในการเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น. วิทยานิพนธ์ ครุศาสตร์มหาบัณฑิต. (วิจัยการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ขวัญฤดี ขำช่อนสัตย์. (2542). การศึกษาพฤติกรรมความรับผิดชอบของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหิดล. ปรินิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- คณาจารย์โครงการแนะแนว โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. (2537ก). หลักสูตรและแผนการสอนกิจกรรมแนะแนว ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. กรุงเทพฯ: สถาบันพัฒนาคุณภาพวิชาการ.
- จารุพร สูงสว่าง. (2524). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาผู้ใหญ่แบบเบ็ดเสร็จ ระดับ 4 กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2523 ในจังหวัดนครสวรรค์. วิทยานิพนธ์ ครุศาสตร์มหาบัณฑิต. (วิจัยการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- จิระวัฒน์ วงศ์สวัสดิวัฒน์ และเสกสรร ทองคำบรรจง. (2541). ปัจจัยเหตุที่ทำให้ นักศึกษามหาวิทยาลัยอัสสัมชัญมีสภาพรอพิณิจ. รายงานการวิจัย. 50-56.
- ชัยนาถ นาคบุปผา. (2529, สิงหาคม). พื้นฐานความเข้าใจเกี่ยวกับแรงจูงใจ. ครูปริทัศน์. 11 : 54-58.
- ชัยยุทธ ทองทิพย์. (2537). แบบจำลองความสัมพันธ์เชิงสาเหตุขององค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาสาขามัธยมศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น. วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. (การวัดและประเมินผลการศึกษา). ขอนแก่น: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ถ่ายเอกสาร.

- ชัยวัฒน์ แสงศรี. (2538). ทศนคติต่อการปฏิบัติงานในฐานะเลขานุการคณะทำงานสนับสนุน
การปฏิบัติการพัฒนาชนบทระดับตำบล (คปต.) ของพัฒนาการจังหวัดเลย.
วิทยานิพนธ์พัฒนบริหารศาสตรมหาบัณฑิต. (พัฒนาสังคม). กรุงเทพฯ:
สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- ทรรศนียา กัลยาณมิตร. (2530). เรียนเป็น : กลการเรียนรู้ให้ประสบความสำเร็จ. กรุงเทพฯ:
โรงพิมพ์คุรุสภา ลาดพร้าว.
- ทิพวรรณ สุวรรณประเสริฐ. (2541). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนชั้น
มัธยมต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดปราจีนบุรี. วิทยานิพนธ์ การศึกษา
มหาบัณฑิต. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ธาริณี เจียรวัฒน์. (2531). พฤติกรรมการเรียนการสอนที่ส่งเสริมผลสำเร็จในการเรียนวิทยา
ศาสตร์ตามการรับรู้ของนักเรียน ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการ
เรียนวิชาวิทยาศาสตร์สูง. วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรมหาบัณฑิต. (มัธยมศึกษา).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- นิยม คำนวนมาสก และคณะ. (2523). รายงานการวิจัยการสูญเปล่าอันเนื่องมาจากความ
ล้มเหลวทางการเรียนของนักเรียนในชั้นประถมศึกษา. กรุงเทพฯ: สถาบันระหว่าง
ชาติ สำหรับการค้นคว้าวิจัยเรื่องเด็ก.
- นราทร ทรประสิทธิ์. (2529). ปัจจัยทางสังคม และจิตวิทยาที่มีความสัมพันธ์กับความเครียด
ของเด็กวัยรุ่น. วิทยานิพนธ์ สังคมศาสตรมหาบัณฑิต. (สังคมศาสตร์การแพทย์และ
สาธารณสุข). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- นลินี นินทบดี. (2532). ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์ เจตคติต่อวิชาสังคมศึกษา
และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
โรงเรียนวัดสังเวช กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต.
(ศึกษาศาสตร์-การสอน). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
ถ่ายเอกสาร.
- ประกอบ คุปรัตน์ และคณะ. (2533). โครงการวางแผนอุดมศึกษาระยะยาว 15 ปี
(2531-2545) โครงการวิจัยที่ 4.1 : เรื่องบทบาทอุดมศึกษาเอกชน. กรุงเทพฯ:
สำนักบริการวิชาการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประธาน วัฒนาวณิช. (2537). เรื่องไม่ยาก ถ้าอยากเรียนเก่ง. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์เจริญผล.
- ประสิทธิ์ ชาญศิริ. (2533). การศึกษาความวิตกกังวลในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์และผล
สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในจังหวัด
มหาสารคาม. วิทยานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต. (จิตวิทยาการศึกษา).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. (2538). การทดสอบทางจิตวิทยา. (เอกสารประกอบการสอน).
กรุงเทพฯ: ภาควิชาจิตวิทยาการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พรทิพย์ ศรีสุรักษ์. (2529). การอ่านตำราเรียนให้ดี เรื่องไม่ยากถ้าอยากเรียนเก่ง. (เอกสาร
ประกอบการสอน). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2540). วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 7.
กรุงเทพฯ : สำนักงานทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทร
วิโรฒ.
- มิเชล บราวน์. (ม.ป.ป.). เทคนิคการเรียนรู้ได้เก่ง สอบได้ดี. แปลโดย ไชยทิพย์ ไชยสมหมาย.
พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: ยูโรปา เพรส บริษัท จำกัด.
- มณฑาทิพย์ มณีโชติรัตน์. (2542). ปัจจัยบางประการที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ของนักศึกษาแพทย์ คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ปรินูณานิพนธ์
การศึกษามหาบัณฑิต. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เมธิ โพธิพัฒน์. (2523). ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ และ
ความซื่อสัตย์ของเด็กไทย. ปรินูณานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต. (จิตวิทยา
พัฒนาการ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.
- มหาวิทยาลัยกรุงเทพ. (2545?). ระเบียบการและหลักสูตรปริญญาตรี 2002-2003. กรุงเทพฯ:
มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.
- (2546, 4 พฤศจิกายน). ประกาศสำนักทะเบียนมหาวิทยาลัยกรุงเทพ เรื่อง
ข้อมูลนักศึกษา ประจำปีการศึกษา 2545.
- ยงยุทธ์ อินทจักร์. (2528). ความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดอุดรดิศก.
ปรินูณานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ยุดา รักไทย และ ณัฐพงศ์ นาตมาริช. (2543). คู่มือคนเก่งเรียน. กรุงเทพฯ: เอ็กซ์เปอร์เน็ค
จำกัด.
- ยรรยง ผิวอ่อน. (2535). ผลของการให้คำปรึกษาแบบไม่นำทางที่มีต่อการปรับตัวกับเพื่อน
ของนิสิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ปรินูณานิพนธ์
การศึกษามหาบัณฑิต. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- รุจิรา เยาวมาตย์. (2541). ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และความพึงพอใจในวิชา
ชีวพลศึกษากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ภาควิชาพลศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น. วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต.
(พลศึกษา). ขอนแก่น: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ถ่ายเอกสาร.
- โรจน์ สุวรรณสุทธิ์และคณะ. (2516). รายงานการประชุมสมัชชาช่วยในการศึกษาเพียงใด ปี 25.
กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ราชทัณฑ์.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2525). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525. กรุงเทพฯ:
อักษรเจริญทัศน์.
- วิษชุดา เดียวสกุล. (2529). ผลการใช้กิจกรรมแนะแนวกลุ่มต่อนิสัยในการเรียนและทัศนคติ
ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่หนึ่ง. วิทยานิพนธ์
ครุศาสตรมหาบัณฑิต. (จิตวิทยา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- วิทยา ศรีพิมพ์มาตย์. (2532). ทักษะของนักศึกษาคณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น
ที่สอบได้และสอบตกซ้ำชั้นต่อองค์ประกอบที่มีผลต่อการเรียนการสอน.
ปริญญานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต. (การวัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วัชร บวรณสิงห์. (2526). การเรียนอย่างมีประสิทธิภาพ. วารสารรามคำแหงฉบับพิเศษพัฒนา
บุคลากร. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- วันชัย ดนัยดโมณฑ. (2535). คุณลักษณะที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดปทุมธานี. ปริญญานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต.
(การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วัลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา. (2544). การพัฒนาการเรียนการสอนทางการอุดมศึกษา.
กรุงเทพฯ : ภาควิชาอุดมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วลีวรรณ ศรีเดชะวิวัฒน์. (2536). ปัญหาของนักศึกษาวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดกรม
อาชีวศึกษา กลุ่มภาคเหนือ. ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. (การบริหาร
การศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.
- วิสิทธิ์ โรจน์พจนรัตน์. (2539). แนววิธีเรียนเก่ง และปัญหาเพิ่มเติม. กรุงเทพฯ:
พัฒนาศึกษา.

- ศิริภรณ์ เทพฉิม. (2541). การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคล แบบเผชิญความจริงที่มีต่อยุทธวิธีการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนกุหลาบวิทยาลัยรุดรพิทยาคม กรุงเทพมหานคร. ปรินิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต . (จิตวิทยาแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ศรัทธา จันทโนทก. (2538). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยอีสต์อีสต์ กรุงเทพมหานคร. ปรินิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุกัญญา สามปยุ. (2539). องค์ประกอบด้านจิตวิทยา ที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัด นครราชสีมา. วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. (จิตวิทยาการศึกษา). ขอนแก่น: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ถ่ายเอกสาร.
- สุขใจ น้ำผุด. (2536,มกราคม – กุมภาพันธ์). ค่าแห่งเวลา. วารสารข้าราชการ. 38 (7) : 44-45.
- สิงห์ ไทยวงศ์. (2544). ผลการให้คำปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนวทางทฤษฎีพิจารณา เหตุผล อารมณ์ พฤติกรรม ต่อยุทธวิธีการเรียนและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักศึกษาที่มีสถานภาพรอพิณิจ. วิทยานิพนธ์ วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต. (จิตวิทยาการให้คำปรึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง. ถ่ายเอกสาร.
- แสงอรุณ พจน์พัฒน์พล. (2545). ปัจจัยที่ส่งผลต่อคุณภาพชีวิตของนักศึกษาระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครเหนือ กรุงเทพมหานคร. ปรินิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุดฤทัย มุขยวงศา. (2533). ผลการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม โดยใช้แนวความคิดแบบ พิจารณาความเป็นจริงที่มีต่อนิสัย และทัศนคติในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. (จิตวิทยา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- สถิต วงสุวรรณ. (2527). จิตวิทยาแนะแนว. กรุงเทพฯ: พีระพัฒนา.
- สาทิศ รุขรังษฤษฎ์. (2525, มิถุนายน – กันยายน). อาจารย์และนักศึกษากับการพัฒนา ความสามารถในการเรียน. พิษณุ. 1(2) : 49-53.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2530). รายงานการวิจัยประสิทธิภาพของการ มัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.

- สนทยา เขมวิรัตน์. (2542). ตัวแปรบางประการที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สายวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพณิชยการพระนคร. ปรินูญานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- โสภา ชูพิกุลชัย. (2528). ความรู้เบื้องต้นทางจิตวิทยา. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์สูตรไพศาล.
- สุมานิน รุ่งเรืองธรรม. (2526). กลวิธีสอน. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์รุ่งเรืองธรรม.
- สุมาลี สุวรรณภักดี. (2541). ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการปรับตัวของนักศึกษาพยาบาลวิทยาลัยพยาบาลในเขตภาคใต้ สังกัดกระทรวงสาธารณสุข. ปรินูญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สมพล บุคทนุ. (2539). การใช้วิธีลดความวิตกกังวลของนักเรียนในการสอบคณิตศาสตร์เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์. วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. ขอนแก่น: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ถ่ายเอกสาร.
- สมหวัง พิธิยานุวัฒน์. (2525, เมษายน-มิถุนายน). ทศนคติวิชาชีพครูของผู้สมัครที่สอบผ่านข้อเขียน เพื่อเข้าสอบสัมภาษณ์ในการศึกษาในคณะครุศาสตร์ ศึกษาศาสตร ของมหาวิทยาลัยในประเทศไทย : ศึกษาเชิงเปรียบเทียบเชิงวิธีวัดและผลที่วัดได้. วารสารการวิจัยทางการศึกษา. 2(13): 150.
- สุรีย์ ประกายจันทร์. (2532). ความสัมพันธ์ระหว่างนิสัยทางการเรียน ทศนคติทางการเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเทศบาลเมืองอุดรดิตร จังหวัดอุดรดิตร. วิทยานิพนธ์ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต. (ศึกษาศาสตร-การสอน). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร. ถ่ายเอกสาร.
- สุวิมล เด่นสุนทร. (2525). ตัวแปรด้านจิตวิทยาที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานคร. ปรินูญานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อจันรา ชีวาพัฒนานวงศ์. (2537). ผลของการใช้เทคนิคแม่แบบที่มีต่อการใช้เวลาในการเรียนของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดแจ้งร้อน กรุงเทพมหานคร. ปรินูญานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- อุดม ทิพย์พงศ์ธร. (2539). ผลของการศึกษาอานาปานสติสมาธิที่มีต่อพฤติกรรมการเรียน
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 : กรณีศึกษาโรงเรียนบ้านดอนเขว้า. วิทยานิพนธ์
ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. (จิตวิทยาการศึกษา). ขอนแก่น: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ถ่ายเอกสาร.
- Astin, A. W. (1971). *Predicting Academic Performance in College*. New York:
Free Press.
- Bendig, A.W. (1958,May). Predictive and Postdictive Validity of Need Achievement
Measure. *Journal of Education Research*. 52(22) ; 119-120.
- Bloom, Benjamin S. (1976). *Human Characteristics and School Learning*. PP.68-67.
New York : McGraw-Hill Book Co.
- Bradshaw, Ted K. (1975). The Impact of Peers on Student Orientatives to College : A
Contextual Analysis in Teachers and Students. New York : Carnegic
Commission.
- Cattell, and Scheier. (1961). *The Meaning and Measurement of an Anxiety*. New York
: The Renald Press Co.
- Cranston, Charles M. and Mccort Barclay. (1985,Aprill). A Learner Analysis Experiment
: Cognitive Style Versus Learning Style in Undergraduate Nursing Eduction.
Journal of Nursing Education. 24(40) : 136-138.
- Diener, Charles L. (1970, September). Similarities and Difference Between Over-
Achieving and Under – Achieving Student. *The Personal and Guedance
Journal*. 38(63) : 396-400.
- Desiderato, Otello and Koskinen, Particia. (1969, March). Anxiety, Study Habits and
Academic Achievement. *Journal of counseling Psychology*. 16(22) : 162.
- Eckholdt, Christopher Scott. (1999, March). The Relationship Among Test Wiseness,
Test Anxiety and study strategies. 9(59) : 3346.
- Eugene, Leher B. (1969,June). An Investigation of the Role of Intellectual Motivation
and other Non-Intellectual Factors in the Prediction of Educational
Achievement and Efficiency. *Dissertation Abstracts*. 29(7) : 3876-A.
- Feldman , Kenneth A. and Newcomb, Theodore M. (1970). *The Impact of
College on Student*. 2nd ed. San Francisco : Jossey – Bass.
- Frymier, Jack R. and Wells, Robert J. (1966,July). Junior High School Student
Motivation. *Guidance Journal*. 4(19) : 90-95.
- Furst, Edward J. (1966,December). *Validity of Some Objective Scales of Motivation for*

- Predicting Academic Achievement*. Educational and Psychological Measurement. 36(4) : 927-933.
- Holtzman, H. Wayne. (1965). *Survey of Study Habits and Attitudes*. New York : The Psychology Corporation.
- Humphreys. (1960,May). Effects of Cooperative, Competitive and Individualistic Learning on Students Achievement in Science Class. *Journal of Research in Science Teaching*. 35(31) : 125-131.
- Jearakul, Praphon. (1976). *A Study of Some Factors Associated with Academic Performance of Tenth-Graders in Provincial High School of Northeastern Thailand*. The University of Colorado.
- Kochgaway and Vinitha. (1993,November). (Junior High School Student Anxiety). *Indian Journal of Behavior*. 17(1) : 16-21.
- Loomis, Kenneth D. (2000). *Learning Styles and Asynchronous/Learning : Comparing the LASSI Model to Class Performance*. (Online). Department of Communication and Journalism University of Wisconsin Retrieved October 12, 2003.
- Maddox, Harry. (1965). *How to Study*. London : The English Language Book Society.
- Myers, Albert E. (1965,summer). Risk Taking and Academic Success and Their Relation to an Objective Measure of Achievement Motivation. *Educational and Psychological Measurement*. 25(2) : 355-363.
- Olson, John France. (1985, Aprill). Causes and Correlates of Mathematics Anxiety and Mathematics Achievement : A Path Analytic Approach. *Dissertation Abstracts International*. 46(10) : 2975A.
- Passawee Tintabut. (1998). *Relationships among beliefs, anxiety and achievement in English language learning of mathayom suksa five students, Bangkok metropolis*. MasterThesis,(M.Ed.) .(Psychology). Bangkok : Graduate School Chulalongkorn University. Photocopied.
- Popham and Moore. (1960). *Modern Educational Measurement*. New york : Englewood Cliff.
- Rai, P.N. (1980, July). Achievement Motive in Low and High Achievement a Comparative Study. *Indian Educational Review*. 15(3) : 117-122.
- Ray, Eary Connie. (1998, January). *An Examination of the Effects of Selected Strategic*

- Learning Variables on Trainees' performance in an Army NCO Academy.*
58(04) : 2491.
- Rycroft, Charles. (1978). *Anxiety and Neurosis*. Harmondsworth : Penguin Books.
- Spielberger, C.D., Gonzalez, H. P. ,&Fletcher , T. (1979). *Test anxiety reduction, Learning strategies , and academic performance* , In C. D. Spielberger & O'Neil (Eds.), *Cognitive and affective learning strategies*. New York : Adcademic Press.
- Stevenson, R.E. and Adam, B. (1969,July). Effect of Anxiety on Timed and Untimed Intelligence Test. *Journal of Personaliy*. 32(18) : 24-28.47
- Uris, Auren. (1970). *The Executive Desk Book*. New York : Van Nostrand Reinholt.
- Wang, Shouyuan. (1997, June). A Study of Chinese College English Majors' Beliefs about Language Learning and Their Learning Strategies. *Dissertation Abstracts International*. 57(12) : 5021.
- Weiner, Bernard. (1972,December). Attribution Theory, Achievement Motivation, and The Educational Process, *Review of Educational Research*. 42(66) : 158.
- Weinstein and Mayer. (1986). *The Teaching of Learning Strategies*.In M.C Wittrock (ed). *Handbook of Research on Teaching* 3rd ed. New York: Macmillan.
- Weinstein and Palmer. (2002). *Learning and Study Strategies Inventory (LASSI) : Second Edition*. Texas : H&H Publishing Company, Inc.
- Wrenn, C.Gilbert and Robert P. Larsen. (1969). *Studying Effectively*. Stanford : Stanford University Press.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

1. หนังสือขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล
2. แบบทดสอบเพื่อการวิจัย

ที่ ศธ 0519.12//ร.ร

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

1.2 ธันวาคม 2546

เรื่อง ขอกความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสำรวจ

เนื่องด้วย นายพรพจน์ เพ็ชรทวีพรเดช นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำสารนิพนธ์เรื่อง “ปัจจัยด้านพฤติกรรมการเรียน ที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ” โดยมี อาจารย์นิยะดา จิตต์จรัส เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้นักศึกษา ปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 ภาคปกติ จำนวน 900 คน ตอบแบบสำรวจปัจจัยด้านพฤติกรรมการเรียนที่เกี่ยวข้องกับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ ในระหว่างเดือนธันวาคม 2546 - มกราคม 2547

จึงเรียนมาเพื่อขอกความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นายพรพจน์ เพ็ชรทวีพรเดช ได้เก็บข้อมูลในการทำสารนิพนธ์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์นภาพรณ์ หะวานนท์)

รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ

รักษาราชการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5618, 5731

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 02-9020299 ต่อ 2568

มือถือ 01-6471631

แบบสำรวจพฤติกรรมการเรียน Lassi

แบบสำรวจนี้ จัดทำขึ้นเพื่อนำข้อมูลที่ได้ใช้ประกอบการศึกษาเรื่อง “ปัจจัยด้านพฤติกรรมการเรียนที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งในการศึกษาในหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาพัฒนาการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ข้อมูลที่ได้ในครั้งนี้ ใช้เพื่อการศึกษาวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทั้งในภาพรวมและแยกย่อยในคณะต่างๆ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณอย่างยิ่งที่ท่านให้ความกรุณาสละเวลาในการตอบแบบสำรวจนี้

ขอขอบคุณในความร่วมมือ

ตอนที่ 1 แบบสำรวจข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา

คำชี้แจง : ขอให้ทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน ○ หน้าข้อความที่เลือก และเขียนข้อความตามความเป็นจริง

1. เพศ ☐ ชาย ☐ หญิง
2. คณะวิชา

☐ คณะบัญชี	☐ คณะเศรษฐศาสตร์
☐ คณะบริหารธุรกิจ	☐ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
☐ คณะนิเทศศาสตร์	☐ คณะศิลปกรรมศาสตร์
☐ คณะนิติศาสตร์	☐ คณะวิศวกรรมศาสตร์
☐ คณะมนุษยศาสตร์	
3. คะแนนเฉลี่ยสะสม (Cum GPA.) _____

จบตอนที่ 1 กรุณาทำตอนที่ 2 หน้าถัดไป

ตอนที่ 2 แบบสำรวจพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา

คำชี้แจง : แบบสำรวจฉบับนี้ สร้างขึ้นเพื่อรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการเรียนรู้ การปฏิบัติตนทางการเรียน ทักษะคิดทางการเรียน ความสัมพันธ์ระหว่างการเรียนและวิธีการเรียน โดยแบบสำรวจมีลักษณะเป็นข้อความจำนวน 77 ข้อ กรุณาอ่านแต่ละข้อความ และใส่เครื่องหมาย ✓ ในช่องว่าง ให้สอดคล้องกับตัวท่านมากที่สุด

คำถาม	ไม่เป็นจริงเลย	ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก	จริงพอ ๆ กับไม่จริง	จริงเป็นส่วนมาก	เป็นจริงที่สุด
1. ข้าพเจ้ารู้สึกกังวลว่าข้าพเจ้าจะสอบตกและต้องออกจากมหาวิทยาลัย					
2. ข้าพเจ้าสามารถแยกแยะข้อมูลที่สำคัญหรือไม่สำคัญได้ขณะที่ฟังคำบรรยาย					
3. ข้าพเจ้าพบว่ามันเป็นการยากที่ต้องเรียนตามตารางเรียนที่ได้วางไว้					
4. หลังจากเรียนเสร็จข้าพเจ้าได้ทบทวนบทเรียนเพื่อให้เข้าใจเนื้อหาเหล่านั้น					
5. ข้าพเจ้าไม่สนใจว่าจะเรียนจบหรือไม่ทราบใดที่ข้าพเจ้าสามารถหาคำตอบได้					
6. ในขณะที่ข้าพเจ้ากำลังเรียนอยู่ ในห้องเรียนข้าพเจ้ามักคิดถึงสิ่งอื่น และไม่ได้สนใจในสิ่งที่กำลังเรียนอยู่					
7. ข้าพเจ้าใช้วิธีการช่วยการเรียน โดยสังเกตการใช้ตัวอักษรเอนและการขึ้นหัวข้อใหม่ในตำราเรียน					
8. ข้าพเจ้าพยายามใช้วิธีการสรุปใจความสำคัญให้ได้ขณะที่ฟังคำบรรยาย					
9. ข้าพเจ้าจะหมดกำลังใจเมื่อผลการเรียนต่ำ					
10. ข้าพเจ้าทำงานที่ได้รับมอบหมายเสร็จทันเวลา					
11. ปัญหาภายนอกมหาวิทยาลัย เช่น เรื่องความรัก เรื่องการเงิน เรื่องความขัดแย้งภายในครอบครัว เป็นสาเหตุให้ข้าพเจ้าไม่สนใจต่อการเรียน					
12. ข้าพเจ้าพยายามคิดอย่างละเอียดถึงหัวข้อที่เรียน ว่าข้าพเจ้าควรได้เรียนรู้อะไรจากบทเรียนมากกว่าการอ่านผ่านๆ					
13. ถ้าเนื้อหาบทเรียน น่าเบื่อ หรือไม่น่าสนใจ ข้าพเจ้าก็จะพยายามเรียนต่อไปจนจบ					
14. ข้าพเจ้ารู้สึกสับสนและลังเลว่าเป้าหมายการเรียนของข้าพเจ้าควรเป็นอะไร					
15. ข้าพเจ้าจะเรียนรู้คำ หรือแนวคิดใหม่ๆ โดยโยงสิ่งเหล่านั้นกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริง					
16. ข้าพเจ้ามาเรียนโดยไม่มีการเตรียมตัวก่อนมาเรียน					
17. ในการเตรียมตัวสอบ ข้าพเจ้ามักลองคิดตั้งคำถามเอง ที่คิดว่าน่าจะเกี่ยวข้องกับวิชาที่เรียน					

คำถาม	ไม่เป็นจริงเลย	ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก	จริงพอ ๆ กับไม่จริง	จริงเป็นส่วนมาก	เป็นจริงที่สุด
18. ข้าพเจ้าไม่ค่อยไปมหาวิทยาลัย					
19. การขีดเส้นใต้ข้อความในบทเรียนมีประโยชน์ต่อการทบทวนบทเรียนของข้าพเจ้า					
20. ข้าพเจ้าสอบได้คะแนนน้อย เพราะมีเวลาเตรียมตัวน้อย					
21. ข้าพเจ้าพยายามแก้คำถามที่อาจจะออกข้อสอบ ขณะทบทวนบทเรียน					
22. ข้าพเจ้าจะอ่านหนังสือเมื่อใกล้เวลาเท่านั้น					
23. ข้าพเจ้าทำความเข้าใจสิ่งที่ได้เรียนเป็นภาษาของข้าพเจ้า					
24. ข้าพเจ้านำสมุดจดคำบรรยายเปรียบเทียบกับของคนอื่นๆ เพื่อให้แน่ใจว่าสมุดของข้าพเจ้าถูกต้องสมบูรณ์					
25. ข้าพเจ้ารู้สึกเครียดมากในขณะที่เรียน					
26. ข้าพเจ้าทบทวนบทเรียนก่อนเรียนครั้งต่อไป					
27. ข้าพเจ้าไม่สามารถสรุปสาระที่ข้าพเจ้าได้ฟังจากการบรรยาย หรืออ่านจากหนังสือได้					
28. ข้าพเจ้าเรียนอย่างหนักเพื่อให้ได้เกรดที่ดี แม้ว่าจะไม่ชอบวิชานั้น					
29. บ่อยครั้งที่ข้าพเจ้ารู้สึกว่าควบคุมสิ่งที่เกิดขึ้นกับข้าพเจ้าที่มหาวิทยาลัยได้น้อยมาก					
30. ในขณะที่อ่านหนังสือ ข้าพเจ้ามักหยุดอ่านเป็นช่วง ๆ และทบทวนสิ่งที่อ่านไปแล้วในใจ					
31. แม้ว่าข้าพเจ้าจะเตรียมตัวมาอย่างดีในการสอบ ข้าพเจ้าก็ยังรู้สึกกังวลใจอย่างมาก					
32. เมื่อข้าพเจ้าเรียนเรื่องอะไร ข้าพเจ้ามักพยายามนำเนื้อหาทั้งหมดมาประมวลให้เข้ากันได้อย่างมีเหตุผล					
33. ข้าพเจ้ามักอ้างเหตุผลเข้าข้างตัวเอง เมื่อไม่สามารถเรียน หรือทำงานสำเร็จตามที่ได้รับมอบหมาย					
34. เวลาเรียนหนังสือข้าพเจ้ามักประสบปัญหาเกี่ยวกับการทำความเข้าใจบทเรียน					
35. ในขณะที่สอบข้าพเจ้ารู้สึกค่อนข้างมั่นใจว่าข้าพเจ้าสามารถทำได้					
36. การผลัดวันประกันพรุ่งเป็นปัญหาทางด้านการเรียนสำหรับข้าพเจ้า					
37. ขณะกำลังเรียน ข้าพเจ้าตรวจสอบตนเองเสมอว่าเข้าใจในสิ่งที่อาจารย์กำลังสอนอยู่หรือไม่					
38. ข้าพเจ้าไม่สนใจเกี่ยวกับการศึกษาทั่วไป ข้าพเจ้าต้องการเพียงที่จะได้ทำงานดีๆ					

คำถาม	ไม่เป็นจริงเลย	ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก	จริงพอ ๆ กับไม่จริง	จริงเป็นส่วนมาก	เป็นจริงที่สุด
39. ข้าพเจ้าไม่สามารถรวบรวมสมาธิได้ เพราะรู้สึกกระวนกระวาย หรืออารมณ์ไม่ดี					
40. ข้าพเจ้าพยายามหาความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งที่ข้าพเจ้าเรียนกับสิ่งที่ข้าพเจ้าทราบ					
41. ข้าพเจ้าวางมาตรฐานทางการเรียนสำหรับตนเองค่อนข้างสูง					
42. ข้าพเจ้ามุ่งท่องหนังสืออย่างหนักเฉพาะช่วงใกล้สอบ ในการสอบทุกครั้ง					
43. ข้าพเจ้าพบว่า มันยากที่จะให้ความสนใจในขณะที่ฟังการบรรยาย					
44. ข้าพเจ้าให้ความสำคัญกับประโยคแรกหรือประโยคสุดท้ายของย่อหน้าขณะที่อ่านหนังสือ					
45. ข้าพเจ้าเรียนเฉพาะวิชาที่ข้าพเจ้าชอบ					
46. ข้าพเจ้าออกแวงง่ายมากขณะเรียน					
47. ข้าพเจ้าพยายามที่จะโยงความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งที่ข้าพเจ้าเรียนกับประสบการณ์เดิมของข้าพเจ้า					
48. ข้าพเจ้าใช้เวลาเรียนในระหว่างวัน อย่างมีประสิทธิภาพ					
49. เมื่อพบบทเรียนที่ยาก ข้าพเจ้ามักจะเลิกสนใจหรือเลือกเรียนเฉพาะส่วนที่ง่าย ๆ เท่านั้น					
50. ข้าพเจ้าใช้การวาดรูป หรือสเก็ตส์รูปเพื่อช่วยในการทำความเข้าใจขณะที่กำลังเรียน					
51. ข้าพเจ้าไม่ชอบกิจกรรมส่วนใหญ่ในชั้นเรียน					
52. ข้าพเจ้ามีปัญหาในการทำความเข้าใจกับคำถามในข้อสอบ					
53. ข้าพเจ้าใช้แผนภูมิ แผนผัง ตารางอย่างง่าย ๆ เพื่อช่วยสรุปเนื้อหาบทเรียน					
54. ความกังวลว่าจะทำข้อสอบได้ไม่ดีนั้น รบกวนสมาธิในการสอบของข้าพเจ้า					
55. ข้าพเจ้าไม่เข้าใจเนื้อหาบางวิชาเพราะว่าข้าพเจ้าไม่ได้ตั้งใจฟังอย่างจริงจัง					
56. ข้าพเจ้าอ่านตำราเรียนที่ได้รับมอบหมายในวิชาต่าง ๆ					
57. ข้าพเจ้ารู้สึกหวาดหวั่น เมื่อมีการสอบที่สำคัญ					
58. เมื่อข้าพเจ้าตัดสินใจอ่านหนังสือ ข้าพเจ้าจะจัดทำตารางที่แน่นอน และทำตามนั้นอย่างแน่วแน่					

คำถาม	ไม่เป็นจริงเลย	ไม่เป็นจริงเป็นส่วนมาก	จริงพอ ๆ กับไม่จริง	จริงเป็นส่วนมาก	เป็นจริงที่สุด
59. เมื่อได้ทำข้อสอบ ข้าพเจ้าทราบได้ว่าตนเองอ่านหนังสือมาไม่ตรงกับข้อสอบ					
60. มันเป็นการยากสำหรับข้าพเจ้าที่จะตัดสินใจว่าอะไรเป็นสิ่งที่สำคัญที่ต้องขีดเส้นใต้ในบทเรียน					
61. ข้าพเจ้ามีสมาธิอย่างดียิ่งในขณะที่เรียน					
62. ข้าพเจ้าใช้หัวข้อเรื่องในแต่ละตอนช่วยจำแนกประเด็นสำคัญในการอ่าน					
63. เมื่อมีการสอบ ข้าพเจ้ารู้สึกกังวลใจและสับสนมากจนไม่สามารถทำข้อสอบจนสุดความสามารถได้					
64. ข้าพเจ้าจำกฎ ไวยากรณ์ คำศัพท์เฉพาะและสูตรได้แต่ไม่เข้าใจ					
65. ข้าพเจ้าทดสอบตนเองเพื่อให้แน่ใจว่าข้าพเจ้าเข้าใจเนื้อหาในสิ่งที่ข้าพเจ้ากำลังเรียน					
66. ข้าพเจ้ามักจะผลัดผ่อนการอ่านหนังสือมากกว่าที่ควรจะทำ					
67. ข้าพเจ้าพยายามที่จะหาวิธี นำสิ่งที่ข้าพเจ้าเรียนไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน					
68. ข้าพเจ้ามักใจลอยคิดถึงสิ่งอื่นๆในขณะที่เรียน					
69. ข้าพเจ้าคิดว่าวิชาที่สอนในชั้น ไม่มีคุณค่าที่จะเรียนรู้เลย					
70. ข้าพเจ้าตรวจสอบการบ้านที่ได้รับมอบหมายเพื่อทบทวนเนื้อหาที่ได้เรียน					
71. ข้าพเจ้ามีความยากลำบากในการปรับสิ่งที่เรียนให้เข้ากับวิชาเรียนประเภทต่างๆ					
72. บ่อยครั้งในขณะที่เรียนข้าพเจ้ามักจะงงกับรายละเอียดและไม่สามารถเห็นภาพรวมทั้งหมดเพราะสนใจรายละเอียดมากเกินไป					
73. ข้าพเจ้าจะเข้าร่วมกลุ่มติว ทบทวนวิชาเรียนเมื่อมีการทบทวนกัน					
74. ข้าพเจ้าใช้เวลาค่อนข้างมากกับเพื่อน จนมีผลเสียต่อการเรียน					
75. ในขณะที่ทำการสอบข้าพเจ้าไม่เข้าใจว่าอะไรคือสิ่งที่โจทย์ต้องการ ทำให้ต้องเสียคะแนนไป					
76. ข้าพเจ้าพยายามที่จะหาความสัมพันธ์ของแก่นเนื้อหาที่สำคัญในสิ่งที่เรียน					
77. ข้าพเจ้ามีความลำบากในการหาจุดสำคัญในการอ่านหนังสือ					

ภาคผนวก ข
อำนาจจำแนกรายชื่อของแบบสำรวจ

ตาราง 17 แสดงอำนาจจำแนกเป็นรายชื่อของแบบสำรวจพฤติกรรมการเรียนรู้

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก	ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก	ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก
1	.5111	27	.5439	53	.3027
2	.4582	28	.4349	54	.3684
3	.4182	29	.3928	55	.4733
4	.4712	30	.3143	56	.3586
5	.5235	31	.3198	57	.4881
6	.4577	32	.2262	58	.4210
7	.3043	33	.2557	59	.6755
8	.2514	34	.5697	60	.4701
9	.2746	35	.4956	61	.5761
10	.3610	36	.3616	62	.2900
11	.5571	37	.4807	63	.4768
12	.2170	38	.4492	64	.5096
13	.4167	39	.4450	65	.3518
14	.4835	40	.2815	66	.4714
15	.2320	41	.4136	67	.2867
16	.3943	42	.4460	68	.6829
17	.4589	43	.5207	69	.5438
18	.4814	44	.4391	70	.4679
19	.4110	45	.4964	71	.5328
20	.5266	46	.5597	72	.3903
21	.5088	47	.3664	73	.4605
22	.3830	48	.5121	74	.5367
23	.2405	49	.4068	75	.5776
24	.3756	50	.3067	76	.2233
25	.4586	51	.4253	77	.6327
26	.4656	52	.5736		

ภาคผนวก ค

ค่าความแตกต่างของคะแนนแจกแจงแบบเอฟ (F-test)
และการเปรียบเทียบรายคู่แบบ tukey

ตาราง 18 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการเรียนในด้านทัศนคติและความสนใจของนักศึกษา จำนวน 9 คณะ ได้แก่ คณะบัญชี คณะบริหารธุรกิจ คณะนิเทศศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คณะศิลปกรรมศาสตร์ และคณะวิศวกรรมศาสตร์

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p-value
ระหว่างกลุ่ม	8	6.492	0.812	3.409*	.001
ภายในกลุ่ม	891	212.119	0.238		
รวม	899	218.612			

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 19 แสดงความแตกต่างของพฤติกรรมการเรียนด้านทัศนคติและความสนใจในการเรียนโดยเปรียบเทียบคณะวิชาเป็นรายคู่

คณะวิชา (ค่าเฉลี่ย)	บัญชี (3.878)	วิศวกรรม ศาสตร์ (3.890)	เศรษฐ ศาสตร์ (3.895)	นิติ ศาสตร์ (3.903)	วิทยา ศาสตร์ (3.906)	บริหาร ธุรกิจ (3.907)	ศิลป กรรม ศาสตร์ (4.050)	มนุษย ศาสตร์ (4.065)	นิเทศ ศาสตร์ (4.105)
บัญชี	0.000	-0.011	-0.016	-0.024	-0.027	-0.028	-0.172	-0.187	-0.226*
วิศวกรรม ศาสตร์		0.000	-0.005	-0.013	-0.016	-0.017	-0.160	-0.176	-0.215*
เศรษฐ ศาสตร์			0.000	-0.008	-0.011	-0.012	-0.155	-0.171	-0.210
นิติศาสตร์				0.000	-0.002	-0.003	-0.147	-0.162	-0.201
วิทยา ศาสตร์					0.000	-0.001	-0.144	-0.159	-0.198
บริหาร ธุรกิจ						0.000	-0.143	-0.158	-0.197
ศิลปกรรม ศาสตร์							0.000	-0.015	-0.054
มนุษย ศาสตร์								0.000	-0.039
นิเทศ ศาสตร์									0.000

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 20 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการเรียนในด้าน
แรงจูงใจในการเรียนของนักศึกษา จำแนกตามคณะ

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p-value
ระหว่างกลุ่ม	8	1.490	.186	.515	.846
ภายในกลุ่ม	891	322.435	.362		
รวม	899	323.925			

ตาราง 21 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการเรียนในด้าน
การจัดการกับเวลาด้านการเรียนของนักศึกษา จำแนกตามคณะ

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p-value
ระหว่างกลุ่ม	8	231.929	28.991	86.807*	.000
ภายในกลุ่ม	891	297.571	.334		
รวม	899	529.500			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 22 แสดงความแตกต่างของพฤติกรรมการเรียนการจัดการเวลาในการเรียน โดย
เปรียบเทียบคณะวิชาเป็นรายคู่

คณะวิชา (ค่าเฉลี่ย)	เศรษฐ ศาสตร์ (2.858)	นิติ ศาสตร์ (2.862)	นิเทศ ศาสตร์ (2.872)	วิศวะ กรรม ศาสตร์ (2.875)	มนุษย์ ศาสตร์ (2.877)	ศิลป กรรม ศาสตร์ (2.888)	บัญชี (3.227)	วิทยา ศาสตร์ (3.492)	บริหาร ธุรกิจ (4.466)
เศรษฐ ศาสตร์	0.000	-0.003	-0.013	-0.016	-0.018	-0.030	-0.368*	-0.633*	-1.608*
นิติศาสตร์		0.000	-0.010	-0.012	-0.015	-0.026	-0.351*	-0.631*	-1.604*
นิเทศ ศาสตร์			0.000	-0.002	-0.004	-0.016	-0.355*	-0.620*	-1.594*
วิศวกรรม ศาสตร์				0.000	-0.002	-0.013	-0.352*	-0.617*	-1.591*
มนุษย์ ศาสตร์					0.000	-0.011	-0.350*	-0.615*	-1.589*
ศิลปกรรม ศาสตร์						0.000	-0.338*	-0.603*	-1.578*
บัญชี							0.000	-0.265*	-1.239*
วิทยา ศาสตร์								0.000	-0.974*
บริหาร ธุรกิจ									0.000

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 23 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการเรียนในด้าน
ความวิตกกังวลเกี่ยวกับการเรียนของนักศึกษา จำแนกตามคณะ

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p-value
ระหว่างกลุ่ม	8	39.816	4.977	12.215*	.000
ภายในกลุ่ม	891	363.049	.407		
รวม	899	402.865			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 24 แสดงความแตกต่างของพฤติกรรมการเรียนด้านความวิตกกังวลเกี่ยวกับการเรียน
โดยเปรียบเทียบคณะวิชาเป็นรายคู่

คณะวิชา (ค่าเฉลี่ย)	วิทยา ศาสตร์ (3.017)	นิเทศ ศาสตร์ (3.036)	นิติ ศาสตร์ (3.037)	บัญชี (3.048)	ศิลป กรรม ศาสตร์ (3.054)	บริหาร ธุรกิจ (3.061)	วิศวกรรม ศาสตร์ (3.062)	มนุษย ศาสตร์ (3.090)	เศรษฐ ศาสตร์ (3.717)
วิทยา ศาสตร์	0.000	-0.018	-0.020	-0.031	-0.037	-0.043	-0.045	-0.073	-0.700*
นิเทศ ศาสตร์		0.000	-0.001	-0.012	-0.018	-0.025	-0.026	-0.054	-0.681*
นิติศาสตร์			0.000	-0.011	-0.017	-0.023	-0.025	-0.053	-0.680*
บัญชี				0.000	-0.006	-0.012	-0.013	-0.042	-0.669*
ศิลปกรรม ศาสตร์					0.000	-0.006	-0.007	-0.036	-0.662*
บริหาร ธุรกิจ						0.000	-0.001	-0.029	-0.656*
วิศวกรรม ศาสตร์							0.000	-0.028	-0.655*
มนุษย ศาสตร์								0.000	-0.626*
เศรษฐ ศาสตร์									0.000

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 25 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการเรียนในด้าน
การมีสมาธิต่อการเรียนของนักศึกษา จำแนกตามคณะ

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p-value
ระหว่างกลุ่ม	8	151.138	18.892	50.394*	.000
ภายในกลุ่ม	891	334.031	.375		
รวม	899	485.169			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 26 แสดงความแตกต่างของพฤติกรรมการเรียนด้านการมีสมาธิต่อการเรียนโดย
เปรียบเทียบคณะวิชาเป็นรายคู่

คณะวิชา (ค่าเฉลี่ย)	มนุษย ศาสตร์ (3.172)	บัญชี (3.180)	นิติ ศาสตร์ (3.185)	วิทยา ศาสตร์ (3.207)	นิเทศ ศาสตร์ (3.208)	เศรษฐ ศาสตร์ (3.211)	วิศวะ กรรม ศาสตร์ (3.217)	บริหาร ธุรกิจ (3.243)	ศิลป กรรม ศาสตร์ (4.505)
มนุษย ศาสตร์	0.000	-0.007	-0.012	-0.034	-0.036	-0.038	-0.045	-0.071	-1.333*
บัญชี		0.000	-0.005	-0.027	-0.028	-0.031	-0.037	-0.063	-1.325*
นิติศาสตร์			0.000	-0.022	-0.023	-0.026	-0.032	-0.058	-1.320*
วิทยา ศาสตร์				0.000	-0.001	-0.003	-0.010	-0.036	-1.298*
นิเทศ ศาสตร์					0.000	-0.002	-0.008	-0.035	-1.296*
เศรษฐ ศาสตร์						0.000	-0.006	-0.032	-1.294*
วิศวกรรม ศาสตร์							0.000	-0.026	-1.288*
บริหาร ธุรกิจ								0.000	-1.261*
ศิลปกรรม ศาสตร์									0.000

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 27 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการเรียนในด้าน
กระบวนการรวบรวมข้อมูลในการค้นหาความรู้และการใช้เหตุผลของนักศึกษา จำแนก
ตามคณะ

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p-value
ระหว่างกลุ่ม	8	.277	3.457	.121	.998
ภายในกลุ่ม	891	254.779	.286		
รวม	899	255.056			

ตาราง 28 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการเรียนในด้าน
เลือกใจความสำคัญและจดจำเนื้อหาที่สำคัญของนักศึกษา จำแนกตามคณะ

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p-value
ระหว่างกลุ่ม	8	.366	4.580	.158	.996
ภายในกลุ่ม	891	256.936	.291		
รวม	899	259.302			

ตาราง 29 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการเรียนในด้าน
การใช้เทคนิคและเครื่องมืออุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียนของนักศึกษา จำแนกตามคณะ

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p-value
ระหว่างกลุ่ม	8	209.722	26.215	78.876*	.000
ภายในกลุ่ม	891	296.134	.332		
รวม	899	505.856			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 30 แสดงความแตกต่างของพฤติกรรมการเรียนด้านการใช้เทคนิคและเครื่องมืออุปกรณ์
ช่วยเหลือในการเรียนของนักศึกษา โดยเปรียบเทียบคณะวิชาเป็นรายคู่

คณะวิชา (ค่าเฉลี่ย)	มนุษย ศาสตร์ (2.862)	นิเทศ ศาสตร์ (2.872)	บัญชี (2.873)	เศรษฐ ศาสตร์ (2.881)	นิติ ศาสตร์ (2.884)	ศิลป กรรม ศาสตร์ (2.898)	บริหาร ธุรกิจ (2.918)	วิศวะ กรรม ศาสตร์ (3.612)	วิทยา ศาสตร์ (4.330)
มนุษย ศาสตร์	0.000	-0.010	-0.011	-0.018	-0.022	-0.036	-0.056	-0.750*	-1.467*
นิเทศ ศาสตร์		0.000	-0.001	-0.008	-0.012	-0.026	-0.046	-0.740*	-1.457*
บัญชี			0.000	-0.007	-0.011	-0.025	-0.045	-0.739*	-1.456*
เศรษฐ ศาสตร์				0.000	-0.003	-0.017	-0.037	-0.731*	-1.449*
นิติศาสตร์					0.000	-0.013	-0.033	-0.727*	-1.445*
ศิลปกรรม ศาสตร์						0.000	-0.020	-0.714*	-1.431*
บริหาร ธุรกิจ							0.000	-0.694*	-1.411*
วิศวะกรรม ศาสตร์								0.000	-0.717*
วิทยา ศาสตร์									0.000

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 31 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการเรียนในด้าน
การทดสอบตนเอง การทบทวน และการเตรียมตัวก่อนเข้าเรียนของนักศึกษา จำแนกตาม
คณะ

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p-value
ระหว่างกลุ่ม	8	68.275	8.534	28.534*	.000
ภายในกลุ่ม	891	266.492	.299		
รวม	899	334.767			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 32 แสดงความแตกต่างของพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการทดสอบตนเอง การทบทวน และ การเตรียมตัวก่อนเข้าเรียนของนักศึกษา โดยเปรียบเทียบคณะวิชาเป็นรายคู่

คณะวิชา (ค่าเฉลี่ย)	เศรษฐ ศาสตร์ (2.892)	มนุษย ศาสตร์ (3.092)	บัญชี (3.111)	วิทยา ศาสตร์ (3.113)	วิศว กรรม ศาสตร์ (3.117)	นิเทศ ศาสตร์ (3.127)	ศิลป กรรม ศาสตร์ (3.140)	บริหารธุ รกิจ (3.143)	นิติ ศาสตร์ (3.937)
เศรษฐ ศาสตร์	0.000	-0.200	-0.218	-0.221	-0.225	-0.235	-0.247*	-0.251*	-1.045*
มนุษย ศาสตร์		0.000	-0.018	-0.021	-0.024	-0.034	-0.047	-0.051	-0.845*
บัญชี			0.000	-0.002	-0.006	-0.016	-0.028	-0.032	-0.826*
วิทยา ศาสตร์				0.000	-0.003	-0.013	-0.026	-0.029	-0.823*
วิศวกรรม ศาสตร์					0.000	-0.010	-0.022	-0.026	-0.820*
นิเทศ ศาสตร์						0.000	-0.012	-0.016	-0.810*
ศิลปกรรม ศาสตร์							0.000	-0.003	-0.797*
บริหาร ธุรกิจ								0.000	-0.794*
นิติศาสตร์									0.000

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 33 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการเรียนรู้ในด้าน ยุทธวิธีในการสอบและการเตรียมตัวสอบของนักศึกษา จำแนกตามคณะ

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p-value
ระหว่างกลุ่ม	8	.138	1.725	0.58	1.000
ภายในกลุ่ม	891	266.116	.299		
รวม	899	266.254			

ภาคผนวก ง
คำสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวตัวแปร

ตาราง 34 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียนรู้ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในกลุ่มรวม

พฤติกรรม	ATT	MOT	TMT	ANX	CON	INP	SMI	STA	SFT	TST	ผลสัมฤทธิ์
ATT	1.000	0.591**	0.250**	0.212**	0.407**	0.282**	0.347**	-0.005	0.330**	0.330**	0.386**
MOT		1.000	0.402**	0.162**	0.468**	0.370**	0.260**	0.007	0.529**	0.366**	0.475**
TMT			1.000	0.162**	0.278**	0.135**	0.210**	0.011	0.316**	0.217**	0.165**
ANX				1.000	0.248**	0.104**	0.437**	-0.175**	0.129**	0.518**	0.115**
CON					1.000	0.066*	0.217**	-0.100**	0.325**	0.287**	0.275**
INP						1.000	0.415**	0.008	0.390**	0.221**	0.251**
SMI							1.000	-0.071*	0.205*	0.605**	0.325**
STA								1.000	-0.014	0.028	0.018
SFT									1.000	0.279**	0.314**
TST										1.000	0.359**
ผลสัมฤทธิ์											1.000

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 35 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียนรู้ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาคณะบัญชี

พฤติกรรม	ATT	MOT	TMT	ANX	CON	INP	SMI	STA	SFT	TST	ผลสัมฤทธิ์
ATT	1.000	0.582**	0.475**	0.232*	0.488**	0.272**	0.354	0.023	0.435**	0.332**	0.467**
MOT		1.000	0.594**	0.148	0.583**	0.367**	0.233*	-0.043	0.681**	0.356**	0.501**
TMT			1.000	0.331**	0.590**	0.269**	0.287**	-0.092	0.668**	0.322**	0.357**
ANX				1.000	0.402**	0.116	0.490**	-0.246*	0.220*	0.557**	0.096
CON					1.000	0.080	0.308**	-0.144	0.518**	0.389**	0.367**
INP						1.000	0.398**	0.036	0.524**	0.224*	0.269**
SMI							1.000	-0.104	0.252*	0.614**	0.352**
STA								1.000	0.011	0.019	0.030
SFT									1.000	0.343**	0.365**
TST										1.000	0.347**
ผลสัมฤทธิ์											1.000

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 36 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ

พฤติกรรม	ATT	MOT	TMT	ANX	CON	INP	SMI	STA	SFT	TST	ผลสัมฤทธิ์
ATT	1.000	0.633**	0.480**	0.220*	0.447**	0.318**	0.319**	0.037	0.477**	0.320**	0.365**
MOT		1.000	0.396**	0.147	0.639**	0.397**	0.292**	0.065	0.703**	0.357**	0.452**
TMT			1.000	0.063	0.136	0.245*	0.204*	-0.180	0.271**	0.176	0.408**
ANX				1.000	0.388**	0.118	0.461**	-0.233*	0.242*	0.554**	0.103
CON					1.000	0.127	0.287**	-0.082	0.569**	0.371**	0.251**
INP						1.000	0.444**	0.101	0.537**	0.199*	0.229*
SMI							1.000	-0.179	301**	0.553**	0.314**
STA								1.0000	0.055	0.015	-0.012
SFT									1.000	0.374**	0.318**
TST										1.000	0.393**
ผลสัมฤทธิ์											1.000

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 37 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียนรู้ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา คณะนิเทศศาสตร์

พฤติกรรม	ATT	MOT	TMT	ANX	CON	INP	SMI	STA	SFT	TST	ผลสัมฤทธิ์
ATT	1.000	0.593**	0.365*	0.243*	0.471**	0.325**	0.374**	0.027	0.435*	0.342**	0.410**
MOT		1.000	0.517**	0.120	0.492**	0.402**	0.283**	-0.018	0.564**	0.382**	0.685**
TMT			1.000	0.358**	0.741**	0.213*	0.320**	-0.058	0.634**	0.330**	0.296**
ANX				1.000	0.409**	0.113	0.472**	-0.236*	0.234*	0.537**	0.127
CON					1.000	0.140	0.291**	-0.093	0.535**	0.389**	0.268*
INP						1.000	0.429**	0.040	0.556**	0.254*	0.283**
SMI							1.000	-0.089	0.274**	0.596**	0.367**
STA								1.000	0.039	0.043	0.053
SFT									1.000	0.379**	0.318**
TST										1.000	0.38**
ผลสัมฤทธิ์											1.000

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 38 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียนรู้ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา คณะนิติศาสตร์

พฤติกรรม	ATT	MOT	TMT	ANX	CON	INP	SMI	STA	SFT	TST	ผลสัมฤทธิ์
ATT	1.000	0.612**	0.393**	0.197*	0.446**	0.326**	0.316**	0.017	0.363**	0.330**	0.416**
MOT		1.000	0.569**	0.167	0.629**	0.365**	0.279**	0.022	0.345*	0.353**	0.540**
TMT			1.000	0.346**	0.713**	0.164	0.311**	-0.116	0.208*	0.320**	0.344**
ANX				1.000	0.400**	0.108	0.467**	-0.200*	0.335**	0.515**	0.119
CON					1.000	0.103	0.287**	-0.122	0.289**	0.354**	0.324**
INP						1.000	0.445**	0.056	0.210*	0.237*	0.281**
SMI							1.000	-0.059	0.178	0.589**	0.344**
STA								1.000	0.043	0.024	0.005
SFT									1.000	0.266**	0.391**
TST										1.000	0.367**
ผลสัมฤทธิ์											1.000

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 39 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียนรู้ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา คณะมนุษยศาสตร์

พฤติกรรม	ATT	MOT	TMT	ANX	CON	INP	SMI	STA	SFT	TST	ผลสัมฤทธิ์
ATT	1.000	0.650**	0.387**	0.267**	0.525**	0.311**	0.400**	-0.034	0.466**	0.391**	0.497**
MOT		1.000	0.627**	0.173	0.598**	0.371**	0.267**	-0.062	0.679**	0.372**	0.475**
TMT			1.000	0.330**	0.698**	0.193	0.294**	-0.081	0.654**	0.274**	0.305**
ANX				1.000	0.372**	0.146	0.514**	-0.197*	0.214*	0.570**	0.061
CON					1.000	0.101	0.312**	-0.122	0.525**	0.388**	0.319**
INP						1.000	0.405**	0.010	0.528**	0.242*	0.258**
SMI							1.000	-0.059	0.274**	0.626**	0.270**
STA								1.000	-0.013	0.066	0.066
SFT									1.000	0.326**	0.366**
TST										1.000	0.333
ผลสัมฤทธิ์											1.000

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 40 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียนรู้ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา คณะเศรษฐศาสตร์

พฤติกรรม	ATT	MOT	TMT	ANX	CON	INP	SMI	STA	SFT	TST	ผลสัมฤทธิ์
ATT	1.000	0.567**	0.325**	0.278**	0.483**	0.274**	0.338**	0.062	0.201*	0.327**	0.373**
MOT		1.000	0.609**	0.366**	0.567**	0.376**	0.260**	-0.021	0.531**	0.399**	0.460**
TMT			1.000	0.246**	0.676**	0.154	0.271**	-0.095	0.665*	0.302**	0.317**
ANX				1.000	0.257**	0.041	0.238*	.006	0.129	0.480**	0.327**
CON					1.000	0.044	0.261**	-0.092	0.578**	0.359**	0.277**
INP						1.000	0.411**	0.084	0.178	0.276**	0.288**
SMI							1.000	-0.046	0.094	0.639**	0.365**
STA								1.000	0.165	0.077	0.095
SFT									1.000	0.220*	0.180
TST										1.000	0.408**
ผลสัมฤทธิ์											1.000

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 41 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียนรู้ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

พฤติกรรม	ATT	MOT	TMT	ANX	CON	INP	SMI	STA	SFT	TST	ผลสัมฤทธิ์
ATT	1.000	0.603**	0.465**	0.212*	0.511**	0.319**	0.373**	0.184	0.487**	0.324**	0.336**
MOT		1.000	0.457**	0.148	0.572**	0.417**	0.246*	0.195	0.683**	0.362**	0.415**
TMT			1.000	0.273**	0.408**	0.210*	0.299**	-0.013	0.516**	0.313**	0.203*
ANX				1.000	0.362**	0.082	0.442**	-0.025	0.234*	0.532**	0.151
CON					1.000	0.133	0.319**	0.086	0.509**	0.404**	0.244**
INP						1.000	0.418**	-0.111	0.531**	0.100*	0.260**
SMI							1.000	-0.044	0.260**	0.603**	0.340**
STA								1.000	0.041	0.131	0.222*
SFT									1.000	0.353**	0.310**
TST										1.000	0.378**
ผลสัมฤทธิ์											1.000

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 42 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา คณะศิลปกรรมศาสตร์

พฤติกรรม	ATT	MOT	TMT	ANX	CON	INP	SMI	STA	SFT	TST	ผลสัมฤทธิ์
ATT	1.000	0.464**	0.231*	0.314*	0.247*	0.1..	0.364**	0.109	0.288**	0.365**	0.293**
MOT		1.000	0.538**	0.180	0.233*	0.245*	.240*	0.069	0.655**	0.391**	0.674**
TMT			1.000	0.344**	0.228*	0.065	0.270**	-0.044	0.564**	0.310**	0.241*
ANX				1.000	0.020	0.133	0.591**	-0.236	0.166	0.608**	0.145
CON					1.000	-0.275	-0.057	-0.005	0.133	0.115	0.270**
INP						1.000	0.361**	0.128	0.511**	0.189	0.151
SMI							1.000	-0.094	0.257**	0.660**	0.339**
STA								1.000	0.075	0.048	0.072
SFT									1.000	0.311**	0.303**
TST										1.000	0.374
ผลสัมฤทธิ์											1.000

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 43 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเล่น กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา คณะวิศวกรรมศาสตร์

พฤติกรรม	ATT	MOT	TMT	ANX	CON	INP	SMI	STA	SFT	TST	ผลสัมฤทธิ์
ATT	1.000	0.632**	0.380**	0.218*	0.458**	0.309**	0.322**	-0.042	0.471**	0.301**	0.391**
MOT		1.000	0.570**	0.141	0.602**	0.371**	0.252*	-0.034	0.687**	0.337**	0.485**
TMT			1.000	0.358**	0.732**	0.120	0.287**	-0.133	0.612**	0.301**	0.314**
ANX				1.000	0.406**	0.101	0.169**	-0.252*	0.219*	0.562**	0.087
CON					1.000	0.061	0.260**	-0.077	0.512**	0.359**	0.254*
INP						1.000	0.425**	-0.098	0.514**	0.168	0.251*
SMI							1.000	-0.143	0.251*	0.576**	0.275**
STA								1.000	-0.116	-0.041	0.135
SFT									1.000	0.299**	0.341**
TST										1.000	0.309**
ผลสัมฤทธิ์											1.000

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ภาคผนวก จ
ค่าการวิเคราะห์ถดถอยแบบพหุคูณของตัวแปร

ตาราง 44 แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณในกลุ่มรวม เมื่อใช้พฤติกรรมการเรียนด้าน
ต่างๆ เป็นเกณฑ์ โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression
Analysis)

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p-value
Regression	5	73.151	14.630	74.7000**	.000
Residual	894	175.094	0.196		
Total	899	248.245			

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 45 แสดงปัจจัยที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ในกลุ่มรวม
โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

ตัวพยากรณ์	b	SE _b	Beta	t	p-value
MOT	0.287	0.031	0.328	9.154**	0.000
SMI	0.143	0.036	0.146	3.995**	0.000
TST	0.168	0.038	0.174	4.433**	0.000
ANX	-0.090	0.026	-0.115	-3.436**	0.001
ATT	0.116	0.038	0.109	3.019**	0.003

R = .543

R² = .295

SE = .442

a = .525

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 46 แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ คณะบัญชี เมื่อใช้พฤติกรรมการเรียน
ด้านต่างๆ เป็นเกณฑ์ โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression
Analysis)

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p-value
Regression	2	8.108	4.054	21.768**	.000
Residual	97	18.066	0.186		
Total	99	26.174			

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 47 แสดงตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา คณะบัญชีโดย
ใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

ตัวพยากรณ์	b	SE _b	Beta	t	p-value
MOT	.377	.074	.443	5.108**	0.000
SMI	.293	.083	.429	2.873**	0.005

R = .557

R² = .310

SE = .431

a = .727

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 48 แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ คณะบริหารธุรกิจ เมื่อใช้พฤติกรรมการเรียน
ด้านต่างๆ เป็นเกณฑ์ โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression
Analysis)

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p-value
Regression	3	7.198	2.399	15.270**	.000
Residual	96	15.085	0.157		
Total	99	22.283			

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 49 แสดงตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา คณะ
บริหารธุรกิจโดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

ตัวพยากรณ์	b	SE _b	Beta	t	p-value
MOT	.195	.073	.257	2.664**	0.009
TMT	.193	.068	.261	2.855**	0.005
TST	.224	.079	.255	2.835**	0.006

R = .568

R² = .323

SE = .396

a = .305

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 50 แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ คณะนิเทศศาสตร์ เมื่อใช้พฤติกรรมการเรียน
ด้านต่าง ๆ เป็นเกณฑ์ โดยใช้การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression
Analysis)

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p-value
Regression	2	10.212	5.106	48.744**	.000
Residual	97	10.161	0.105		
Total	99	20.737			

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 51 แสดงตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา คณะนิเทศ
ศาสตร์ โดยใช้การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

ตัวพยากรณ์	b	SE _b	Beta	t	p-value
MOT	.452	.054	.631	8.444**	0.000
SMI	.163	.065	.188	2.520**	0.013

R = .708

R² = .501

SE = .323

a = .534

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 52 แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ คณะนิติศาสตร์ เมื่อใช้พฤติกรรมการเรียน
ด้านต่างๆ เป็นเกณฑ์ โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple
Regression Analysis)

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p-value
Regression	3	11.029	3.676	18.981**	.000
Residual	96	18.594	0.194		
Total	99	29.623			

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 53 แสดงตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา คณะ
นิติศาสตร์ โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

ตัวพยากรณ์	b	SE _b	Beta	t	p-value
MOT	.369	.079	.413	4.655**	0.000
SFT	.200	.081	.215	2.481*	0.015
SMI	.197	.087	.190	2.252*	0.027

R = .610

R² = .372

SE = .440

a = .133

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 54 แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ คณะมนุษยศาสตร์ เมื่อใช้พฤติกรรมการเรียน
ด้านต่างๆ เป็นเกณฑ์ โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression
Analysis)

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p-value
Regression	2	7.104	3.552	19.447**	.000
Residual	97	17.689	0.182		
Total	99	24.793			

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 55 แสดงตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา คณะ
มนุษยศาสตร์ โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression
Analysis)

ตัวพยากรณ์	b	SE _b	Beta	t	p-value
ATT	.383	.132	.326	2.887**	0.005
MOT	.290	.093	.263	2.326*	0.022

R = .535

R² = .287

SE = .427

a = .431

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 56 แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ คณะเศรษฐศาสตร์ เมื่อใช้พฤติกรรมการเรียน
ด้านต่างๆ เป็นเกณฑ์ โดยใช้การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple
Regression Analysis)

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p-value
Regression	2	10.965	5.482	18.496**	.000
Residual	97	28.752	0.296		
Total	99	39.716			

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 57 แสดงตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาคณะเศรษฐ
ศาสตร์ โดยใช้การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

ตัวพยากรณ์	b	SE _b	Beta	t	p-value
MOT	.401	.092	.392	4.378**	0.000
SMI	.297	.101	.263	2.939**	0.004

R = .525

R² = .276

SE = .544

a = .285

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 58 แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เมื่อใช้พฤติกรรมการเรียนด้านต่างๆ เป็นเกณฑ์ โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p-value
Regression	2	5.794	2.897	14.704**	.000
Residual	97	19.111	0.197		
Total	99	24.905			

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 59 แสดงตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

ตัวพยากรณ์	b	SE _b	Beta	t	p-value
MOT	.302	.078	.353	3.849**	0.000
SMI	.236	.086	.253	2.755**	0.007

R = .482

R² = .233

SE = .443

a = .820

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 60 แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ คณะศิลปกรรมศาสตร์ เมื่อใช้พฤติกรรม
การเรียนรู้ด้านต่างๆ เป็นเกณฑ์ โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple
Regression Analysis)

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p-value
Regression	3	5.812	1.937	10.935**	.000
Residual	96	17.008	0.177		
Total	99	22.821			

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 61 แสดงตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา คณะ
ศิลปกรรมศาสตร์ โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression
Analysis)

ตัวพยากรณ์	b	SE _b	Beta	t	p-value
MOT	.232	.087	.251	2.677**	0.009
SMI	.263	.082	.292	3.190**	0.002
CON	.186	.074	.229	2.504*	0.014

R = .505

R² = .255

SE = .420

a = .295

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 62 แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ คณะวิศวกรรมศาสตร์ เมื่อใช้พฤติกรรมการเรียนด้านต่างๆ เป็นเกณฑ์ โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p-value
Regression	1	7.024	7.024	30.108**	.000
Residual	98	22.864	0.233		
Total	99	29.888			

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 63 แสดงตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา คณะวิศวกรรมศาสตร์ โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

ตัวพยากรณ์	b	SE _b	Beta	t	p-value
MOT	.445	.081	.485	5.487**	0.000
R = .485					
R ² = .235					
SE = .483					
a = 1.118					

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อ	นายพรพจน์ เพ็ชรทวีพรเดช
วัน เดือน ปีเกิด	9 มกราคม 2519
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	670/358 ซ.เจ้าพระยาสยาม ถ.จรัลสนิทวงศ์ 66/1 แขวงบางพลัด เขตบางพลัด กรุงเทพฯ 10700 โทรศัพท์ 02-8800350
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	มหาวิทยาลัยกรุงเทพ ถ.พระรามสี่ คลองเตย กรุงเทพฯ 10110 โทรศัพท์ 02-350-3500 ต่อ 1599
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	อาจารย์ประจำแผนกทุนการศึกษา
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ.2536	การศึกษบัณฑิต (คบ.) โปรแกรมจิตวิทยาการและการแนะแนว สถาบันราชภัฏสวนดุสิต
พ.ศ.2547	การศึกษามหาบัณฑิต (จิตวิทยาพัฒนาการ) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร